

အုတ်ကြွားမြက်

ဒဂုန်ကုမ္ပဏီလီမိတက်

လက်ထပ်မင်္ဂလာနှင့်ဖက်ရှင်

(၁)

မီးရောင်မှိန်မှိန်ကလေးလင်းနေသည့် ဘာခန်းထဲမှာ မီးခိုးများ ပြည့်နေသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းထောင့်ရှိ တီးဝိုင်းဆီမှ တေးသံများ ပေါ်ထွက်နေသည်။ လူများပြည့်နေကြသည့် စားပွဲများကြားမှာ လျှောက်လာနေသော ဒယ်နီစွန်ဒီကို ရောဘတ် လှမ်းမြင်ရသည်။ သူ့စားပွဲနားသို့ လာရပ်သော်လည်း ရောဘတ်က ထိုင်ရာမှမထ။ မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး စားပွဲပေါ်ရှိ ဝိုင်အရက်ခွက်ကိုသာ ပြန်ငုံ့ကြည့်နေသည်။

“ရောဘတ်”

သူက မော့မကြည့်ဘဲ ငုံ့မြဲငုံ့နေသည်။

“လာလေ။ အိမ်ပြန်ကြစို့”

“အိမ်မှာ တစ်ညလုံး ပြန်နေမှာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“အခုမှ နှစ်နာရီပဲ ရှိသေးတာပဲ”

ရောဘတ်က သူ့လက်မှ လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်ပြီး ပြောသည်။

"ဒီနေ့ည အလုပ် သိပ်မဖြစ်ဘူး"

ရောဘတ်က ယခုမှ မော့ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ စားသောက်ခန်းထဲတွင်ရှိနေသော သူများကို မေးဝေါပြသည်။

"ဟိုမှာ အလုပ်ဖြစ်နေကြတဲ့ လူတွေ အများကြီး မဟုတ်လား"

"အပြင်မှာ မဖြစ်ဘူး။ လမ်းပေါ်မှာ လူရှင်းနေပြီ"

စားပွဲစွန်းမှာ တင်ထားသော ဒယ်နီစွန်ဒီ၏အိတ်ကို သူက လှမ်းဆွဲယူသည်။ အိတ်ကို ဖွင့်ပြီး အထဲတွင် ရှိသမျှများကို စားပွဲပေါ်သို့ သွန်ချသည်။ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေး၊ မှန်သေးသေးလေးတစ်ချပ်နှင့် ငွေစက္ကူအချို့ ထွက်ကျလာသည်။ ငွေစက္ကူများကို ကောက်ပြီး သူက ရေတွက်ကြည့်နေသည်။

"အားလုံးမှ ဖရန့်ခြောက်ရာတည်းလား"

"ကျွန်မ ပြောတယ်မဟုတ်လား။ အလုပ် သိပ်မဖြစ်ပါဘူးလို့"

ရောဘတ်က ငွေစက္ကူများကို စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် စားပွဲပေါ်သို့ ပြန်ပစ်တင်သည်။

"ဒီနေရာမှာ မင်းကို ထိုင်စောင့်နေရင်း ငါ သုံးပစ်နေရတာက ဒီလောက်မကဘူး"

"ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူး"

ရောဘတ်က ပိုက်ဆံများကို ကောက်ယူပြီး သူ့အိတ်ထဲမှာ ထည့်ထားလိုက်သည်။ ကျန်ပစ္စည်းများကို ဒယ်နီစွန်ဒီဘက်သို့ ပြန်တွန်းပေးသည်။

“ငါ မပြန်သေးဘူး”

ဒယ်နီစွန်ဒီက သူ့ပစ္စည်းကလေးများကို လက်ကိုင်အိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်ရင်း သူ့ကို ငေးကြည့်နေသည်။

“ကျွန်မ ထိုင်ရမလား။ သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ” ဟုလည်း ရိုရိုသေသေ မေးသည်။

“မထိုင်နဲ့။ တခြားသွားထိုင်။ နင့်ကိုငါ မလိုချင်ဘူး” ရောဘတ်က မော့မကြည့်ဘဲ ပြောသည်။

ဒယ်နီစွန်ဒီသည် ခဏကြာအောင် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့မှ တစ်ဖက်သို့လှည့်ပြီး ဘားကောင်တာဆီသို့သွားကာ ခွေးခြေတစ်လုံးပေါ် တက်ထိုင်သည်။ အရက်ရောင်းသူက ဝိုင်အရက်တစ်ခွက် ထည့်ပေးသည်။

“သူ ဆေးပြန်ကြောင်နေပြန်ပြီလား”

ဒယ်နီစွန်ဒီက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“သူ တစ်ညလုံး အဲဒီနေရာမှာ အခုအတိုင်း ထိုင်နေတာပဲ။ ဘယ်သူနဲ့မှလဲ စကားမပြောဘူး”

ဒယ်နီစွန်ဒီက ဘာမှ ပြန်မဖြေ။

“ဒီလူအတွက် မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒါလောက်တောင် ဒုက္ခခံနေတယ်ဆိုတာ ငါတော့ နားကိုမလည်နိုင်တော့ဘူး။ မင်းလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ကွာ ယောက်ျားကောင်းကောင်းတစ်ယောက်တော့ ရနိုင်ပါတယ်။ မင်းအလုပ်ဖြစ်အောင် ဖန်တီးပေးနိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက် မင်း အလွယ်နဲ့ ရနိုင်ပါတယ်။ မင်းအတွက် ဖောက်သည်တွေ ရှာပေးမယ်။ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ဘယ်သူနဲ့များ အလုပ်ဖြစ်ပုံမလဲလို့ တမျှော်မျှော်လုပ်နေဖို့ မလိုပါဘူး” ဟု အရက်ရောင်းသူက ပြောသည်။

“သူဟာ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ပါရှင်”

“ဒါ လူကြီးလူကောင်းလားကွာ။ ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်၊ ပျက်စီးချင်တိုင်း ပျက်စီးနေတာ လူကြီးလူကောင်းတဲ့လားကွာ”

ထိုအခိုက် စားပွဲတစ်လုံးမှ အရက် လှမ်းမှာသောကြောင့် သူ ထွက်သွားပြီး အရက်ဖြည့်ပေးသည်။ ထို့နောက် ပြန်လာပြီး ဒယ်နီစွန်ဒီဘက်သို့ ကိုယ်ကိုကိုင်ကာ ပြောသည်။

“မင်းဟာ သက်သက် အချိန်တွေဖြုန်းနေတာပဲ။ သူ့ကို ပ,ထုတ်လိုက်ပါ။ မင်းအတွက် အဆင်ပြေအောင် ကိုယ် စီစဉ်ပေးမယ်။ တကယ့်နေရာကောင်းပါ။ အရိုးကွဲလောက်အောင် အေးနေတဲ့လမ်းပေါ်မှာ လျှောက်ပြီး ဖောက်သည် ရှာနေစရာ မလိုဘူး”

“အဲဒီလို အိမ်တစ်ခုခုမှာ ဝင်ပြီး အလုပ်မလုပ်ချင်ဘူး။ ကျွန်မဟာကျွန်မ လမ်းပေါ်မှာပဲ အဆင်ပြေသလို လုပ်ချင်တယ်” ဒယ်နီစွန်ဒီက ရယ်ပြီး ပြန်ပြောသည်။

“အိမ်ဝင်ဖို့ မဟုတ်ဘူးကွ။ သူဌေးတစ်ယောက်တွေထားတယ်။ အမျိုးသမီးချောချောကလေးတွေ ရှာပေးဖို့ ငါ့ကို ပြောထားတယ်။ သူ ပြောပြောချင်း မင်းကို ငါ သတိရတာပဲ။ တကယ်ပါ။ သူနဲ့ကတော့ မင်းလို အမျိုးသမီးမှ တော်မှာ”

သူ ဘာမှ ပြန်မဖြေနိုင်သေးမီ အရက်ရောင်းသူသည် စားပွဲတစ်လုံးဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး အရက်ဖြည့်ပေးပြန်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် တီးဝိုင်းမှအသံများ တိတ်သွားသည်။ ခဏကြာတော့ ဘားကောင်တာရှိရာသို့ တီးဝိုင်းခေါင်းဆောင် ရောက်လာသည်။

“ဟယ်လို ... ဒယ်နီစွန်ဒီ”

“ဟယ်လို ... ဂျင်းကလော်ဒီ”

“ဒီနေ့တစ်ညလုံး ရောဘတ် စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘူး” ဂျင်းကလော်ဒီက အခန်းထဲသို့ လှမ်းမြင်သာအောင် သူ့ကိုယ်ကို ပြင်ထိုင်ရင်း ပြောသည်။

“ဘာမှတော့ မဖြစ်ပါဘူးနော်” ဟု သူက စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ပြန်မေးသည်။

"မဖြစ်ပါဘူး။ တို့လဲ သူ့အကြောင်း သိလာလို့ အကျင့်ရနေပါပြီ။ လူတွေကတော့ သူနဲ့ ခပ်ဝေးဝေးကနေပြီး ရှောင်ကွင်းသွားကြတယ်"

"ကောင်းပါလေရဲ့ ရှင်။ ကျွန်မကလဲ သူ့ကို အိမ်ပြန်စေချင်တယ်။ သူ ဆေးကြောင်နေပြီ"

ပြောရင်း ရောဘတ်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ရောဘတ်သည် စားပွဲပေါ်ရှိ အရက်ခွက်ကိုသာ စိုက်ကြည့်နေသည်။

"မင်း ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ"

"ကျွန်မ သိတာပေါ့။ ဒီနေ့ည ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အိမ်က ထွက်ထွက်ချင်း သူ ဆေးကြောင်နေပြီဆိုတာကို သိတယ်။ သူ့အတွက် စိတ်ပူနေရတာနဲ့ ဒီနေ့ည ဘာမှ မလုပ်နိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ အစောကြီး ပြန်လာတာ"

"မင်းကတော့ သူ့အတွက် တကယ့်ကို အနွံအတာခံနေတော့တာပဲနော်"

"သူဟာ အထီးကျန်ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား။ သူ့အနားမှာ တစ်ယောက်ယောက်တော့ ရှိနေဖို့လိုတယ်" ဒယ်နီစွန်ဒီက ဂျင်းကလော်ဒီကို မော့ကြည့်ရင်း ပြန်ပြောသည်။

"ကိုယ်သိထားသလောက် ဆိုရင်တော့ သူဟာ အထီးကျန် မဖြစ်နိုင်ပါဘူး"

"ဘာသိထားလို့လဲ"

"ဟိုလူ ညတုန်းက ပြန်လာပြန်တယ်လေ။ မင်းသိတယ် မဟုတ်လား။ ရောဘတ်အကြောင်းကို လိုက်စုံစမ်းနေတဲ့လူလေ"

"ရောဘတ်က သူ့ကို စကားပြန်ပြောရဲ့လား"

“မပြောဘူး။ ထုံးစံအတိုင်း မောင်းထုတ်လိုက်တာပဲ။ အဲဒီလိုလဲ ဖြစ်ပြီးရော ရောဘတ်လဲ အပြင်ကို ထွက်သွားတော့တာပဲ။ မင်း ဝင်မလာခင်ကလေးမှ သူ ပြန်ရောက်လာတာ။ ရောဘတ်အဖေက သူ့ကို အိမ်ပြန်လာဖို့ ခေါ်နေတယ်လို့ ဟိုလူ ပြောနေသံ ကြားရတာပဲ”

ဒယ်နီစွန်ဒီက ဘာမှ ပြန်မဖြေချေ။

“ဒီငတိတော့ တကယ့်ကို ရှားတဲ့ကောင်ပါပဲကွာ။ အလကားသက်သက် ဒီလို ထိုင်ပြီး အချိန်ဖြုန်းနေဖို့မကောင်းဘူး”

“ကမ္ဘာစစ်ကြီးကြောင့် လူတချို့ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်ကုန်ရတာပါရှင်”

“ငါလဲ စစ်ထဲပါခဲ့တာပဲကွာ။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ငါဟာ အစကလဲ ဒီအတိုင်းပဲ”

“ရှင် ကံကောင်းတာပေါ့” ဒယ်နီစွန်ဒီက သူ့ကို မသိမသာ မျက်စိစွေကြည့်ရင်းပြောသည်။ ထိုအခိုက် အရက်ရောင်းသူ ပြန်လာပြီး တိုးတိုးပြောသည်။

“ဒယ်နီစွန်ဒီ၊ မင်းဖို့ ငါ ဖောက်သည်ကောင်းတစ်ယောက် ရှာထားတယ်။ ဟောဟို ကောင်တာအစွန်ဆုံးကလူပဲ”

ဒယ်နီစွန်ဒီက လှမ်းကြည့်သည်။ အညိုရောင်ဝတ်စုံနှင့် လူခပ်သေးသေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ထိုသူက ပြန်အကြည့်နှင့် ဆုံနေသောကြောင့် အရက်ရောင်းသူဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

“မဖြစ်ပါဘူးရှင်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ ဖောက်သည်တစ်ယောက်ယောက်ကို တွေ့ပြီးအပြင်ထွက်သွားတာမျိုးကို ရောဘတ်က မကြိုက်ဘူး”

“မကြောင်စမ်းပါနဲ့ကွာ။ မင်းကို အပြင်ကစောင့်ပြီး သူ တွေ့မှာပေါ့။ ရောဘတ် ဘယ်လိုလုပ် သိမှာလဲ။ ဖရန့်ငါးထောင် ပေးမယ်တဲ့”

“နေပါစေတော့ရှင်”

သူ့နောက်မှ ဂျင်းကလော်ဒီဒအသံ ပေါ်လာသည်။

“ခုန ငါပြောတဲ့လူဟာ အဲဒီလူပဲ။ ရောဘတ်က စကားလက်ခံမပြောဘဲ မောင်းထုတ်လိုက်တယ်ဆိုတာလေ။ သူ အခု ပြန်ဝင်လာပြန်တာနဲ့ တူတယ်”

ဒယ်နီစွန်ဒီက ထိုသူကို လှမ်းကြည့်ပြန်သည်။ ချက်ချင်း သူ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။ လက်ခံပြီဖြစ်ကြောင်း အရက်ရောင်းသူကိုလည်း လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ကောင်တာပေါ်မှ လက်ကိုင်အိတ်ကို လှမ်းယူရင်း ရောဘတ်ကို ပြန်ကြည့်သည်။ သူ အရက်ခွက်ကို ကြည့်နေဆဲပင် ရှိသေးသည်။ ခုံပေါ်မှ ဆင်းပြီး ဟိုတယ်အပြင်သို့ သူ ထွက်လာခဲ့သည်။

အပြင်မှာ အေးနေသောကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး စိမ့်သွားသည်။ ကုတ်အင်္ကျီကို လုံအောင်ဆွဲစေ့ရင်း လမ်းထောင့်ဆီသို့ လျှောက်သည်။ ခဏကြာတော့ ထိုသူထွက်လာပြီး သူ စောင့်နေသည့် နေရာသို့ ရောက်လာသည်။

“ကျွန်မ ဒီမှာ” ဟု သူက လေသံနှင့် လှမ်းခေါ်သည်။

ထိုသူက သူ့ဘက်သို့ လှည့်လာပြီး ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ နှုတ်ဆက်သည်။

“ငွေငါးထောင်ပေးမယ်လို့ အရက်ရောင်းတဲ့လူက ကျွန်မကို ပြောတယ်”

ထိုသူက ဘာမှမပြောတော့ဘဲ အိတ်ထဲမှ ငွေစက္ကူများကို နှိုက်ပေးသည်။ ဒယ်နီစွန်ဒီက သူ့လက်ကိုင်အိတ်ထဲသို့ ထည့်ထားလိုက်သည်။

“ရှင့်နေရာကို လိုက်ရမှာလား။ ကျွန်မနေရာကို သွားရမှာလား”

“မင်းနေရာကိုသွားမယ်”

“ဒါဖြင့် ကျွန်မနောက် လိုက်ခဲ့ပါ။ ဟောဟို ထောင့်ချိုးလေးနားတင်ပါ”

သူတို့နှစ်ယောက် အတူလျှောက်လာကြသည်။ အခန်းရှေ့သို့ရောက်သောအခါ ဒယ်နီစွန်ဒီက တံခါးသော့ဖွင့်သည်။ အတွင်းဝင်ပြီး မီးဖွင့်သည်။ သူက လက်ကိုင်အိတ်ကို ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်သို့ ပစ်တင်သည်။

“အိပ်ခန်းက ဟောဟိုမှာ” အိပ်ခန်းရှိရာသို့ ညွှန်ပြသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ အရင်လိုနေတာလဲ။ မင်းကို ပေါက်ဈေးရဲ့ ငါးဆတောင် ပေးထားပြီ မဟုတ်လား။ စကား အရင်ပြောကြရအောင်”

“ကောင်းပြီလေ။ စကားပြောချင်သပဆိုရင်လဲ ပြောတာပေါ့ရှင်”

ဒယ်နီစွန်ဒီက ပခုံးများကို တွန့်ပြလိုက်ရင်း ခုတင်စွန်းမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ထိုသူက ကုတ်အင်္ကျီကိုချွတ်ပြီး ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ တင်သည်။ ထို့နောက် စီးကရက်ဘူးကို ထုတ်သည်။

“ကျုပ် စီးကရက်သောက်မယ်နော်”

ဒယ်နီစွန်ဒီက ပခုံးများကို တွန့်ပြလိုက်ပြန်သည်။ ထိုသူက စီးကရက် မီးညှို့နေသည်။ ခဏကြာတော့မှ သူက စပြောသည်။

“သူ့အဖေက သူ့ကို အိမ်ပြန်လာစေချင်တယ်”

“ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ လာပြောတာလဲ။ ရောဘတ်ကို သွားပြောပါလား”

“သူက နားမထောင်ဘူး”

"သူ့ကို အကျဉ်းစားတစ်ယောက်လို ကျွန်မ ဒီမှာ ဖမ်းချုပ်ထားတာ မဟုတ်ဘူး။ ရောဘတ်ဟာ သူ သွားချင်တယ်ဆိုရင် အချိန်မရွေး သွားနိုင်တယ်"

"သူ့ကို အိမ်ပြန်ရောက်အောင် ပို့ပေးနိုင်မယ်ဆိုရင် သူ့အဖေက မင်းကို ဖရန်နွေ တစ်သိန်းပေးမယ်"

"သူ့အဖေက ကျွန်မကို ဘာမှ ပေးစရာမလိုပါဘူး။ ရောဘတ်က ပြန်ချင်တယ်ဆိုရင် သူ ပြန်နိုင်တာပဲ"

"မင်းဟာ အတော်ညံ့သေးတာပဲ။ ငွေတစ်သိန်းဆိုတာ နည်းတဲ့ငွေ မဟုတ်ဘူး။ မင်းအခုလိုလဲ နေစရာမလိုတော့ဘူး။ မင်း လုပ်ချင်တာ ဘာမဆို လုပ်လို့ရနိုင်တဲ့ငွေ"

"အခုလဲ ကျွန်မ လုပ်ချင်တာ ဘာမဆို လုပ်နိုင်တာပဲ။ ရောဘတ်အပေါ်မှာ ကျွန်မ သံယောဇဉ်ထားသလောက် သူက ကျွန်မအပေါ်မှာ သံယောဇဉ်ပြန်ထားတာလဲ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့အဖေကို ပြောလိုက်ပါ။ တကယ်ပဲ သူ့ကို အိမ်ပြန်လာစေချင်တယ်ဆိုရင် ရောဘတ်ကို ကိုယ်တိုင် လာခေါ်ပါလို့" သူက ပြောရင်း ထိုင်ရာမှ ထသည်။

"သူ့အဖေက မာနကြီးတယ်။ လာမှာ မဟုတ်ဘူး"

"ဒါက သူတို့ကိစ္စပဲ။ ရောဘတ်ဟာ သူ့သားပဲ။ ဒီကြားထဲမှာ ကျွန်မ လုပ်ပေးနိုင်တာ ဘာမှမရှိဘူး"

ထိုသူက ထိုနေရာမှာပင် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသည်။ စီးကရက်ကိုသာ ဖွာရိုက်နေသည်။

"ဘေရွန်ဟာ သူ့ကို ရန်ပြုလာမယ်ဆိုရင် အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းပြီး အန္တရာယ်ကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်ပါတယ်"

"ဘေရွန်ဟာ အသိဉာဏ်မဲ့ပြီး မိုက်မဲတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး။ ရောဘတ်ဟာ ကျွန်မနဲ့ နေနေတဲ့အတွက် အစစအရာရာ လုံခြုံမှုရနေတယ်။ သူ့အတွက် ကျွန်မ လုပ်ပေးနေတာဟာ သူ့လုံခြုံရေးအတွက်ပဲ"

ထိုသူက ဘာမှ ပြန်မဖြေ။

“ကဲ ... တခြား ဘာကိစ္စရှိသေးသလဲ”

ဒယ်နီစွန်ဒီက သူ့ကို ပြန်နှင်ထုတ်သည့်လေသံမျိုးဖြင့် ပြောသည်။

“ရှိပါသေးတယ်ကွာ။ ငွေငါးထောင်ဆိုတာ စကားပြောရုံလောက်ကလေးအတွက်တော့ အလွန်များတဲ့ ငွေတွေပါ” ဟု ပြောရင်း ထိုင်ရာမှ ထလာသည်။

+

ဒယ်နီစွန်ဒီ ပြန်လာသောအခါ ရောဘတ်သည် ဘားခန်းထဲရှိ စောစောက စားပွဲမှာပင် ထိုင်နေဆဲဖြစ်သည်။ သူ့စားပွဲဘေးမှာ သွားရပ်ပြီး စကားတစ်စုံတစ်ရာ ပြောဆိုခြင်းမပြုဘဲ ငွေစက္ကူများကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်ပေးသည်။ ရောဘတ်က လုံးဝ မော့မကြည့်ဘဲ ငွေစက္ကူများကို ကောက်ယူကာ အိတ်ထဲသို့ ထည့်သည်။ ထို့နောက် ထိုင်ရာမှ ထသည်။

“ကဲ ... လာ အိမ်ပြန်ကြစို့”

ဒယ်နီစွန်ဒီက သူ့နောက်မှာ တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်ပါလာသည်။ အခန်းသို့ ရောက်သောအခါ သော့ဖွင့်ဝင်သည်။ ဒယ်နီစွန်ဒီက တံခါးကို ပြန်ပိတ်နေသည်။ ရောဘတ်က အိပ်ခန်းထဲသို့ တန်းဝင်သွားသည်။ ခဏကြာတော့ အိပ်ခန်းအပြင်သို့ ပြန်ထွက်လာပြီး ဒယ်နီစွန်ဒီ၏ မျက်နှာကို လက်နှင့်ဖြတ်ရိုက်သည်။ ဒယ်နီစွန်ဒီသည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်သို့ လဲကျသွားသည်။ သူ့ကို အံ့အားသင့်သည့် အမူအရာနှင့် ပြန်မော့ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာသည် ဒေါသကြောင့် တွန့်လိမ်နေသည်။

“အိပ်ရာခင်းကို အသစ်ပြန်လဲထားပါလို့ နင့်ကို ငါ ဘယ်နှစ်ခါ ပြောပြောနေရမှာတုံး”

*

(၂)

ရောဘတ်သည် ဓားထက်ထက်ဖြင့် အထိုးခံလိုက်ရသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အိပ်ပျော်နရင်းမှ နာကျင်စွာ ညည်းတွားသည်။ အသံက ပျော့ပျော့ပဲဖြစ်သည်။ မိမိ၏ပါးပြင်ကို နူးညံ့သည့်လက်ဝါးဖြင့် ပွတ်သပ်ပေးနေသည်ဟုလည်း ခံစားရပြန်သည်။

“ဒယ်နီစွန်ဒီ” ဟု လေသံနှင့်ခေါ်ရင်း အားလုံး မှောင်ကျသွားပြန်သည်။ အပြင်ဘက်မှ အော်ဟစ်သံများကို ကြားနေရသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် စစ်ဖိနပ်သံများကိုလည်း ကြားလာရပြန်သည်။ အိပ်နေရင်းမှ သူညည်းပြန်သည်။ ရုတ်တရက် ထထိုင်သည်။ ဘေးကို စမ်းကြည့်သည်။ အိပ်ရာထဲမှာ သူတစ်ယောက်တည်း ရှိနေကြောင်း တွေ့ရသည်။

“ဒယ်နီစွန်ဒီ” ဟု အော်ခေါ်ပြန်သည်။ ကြောက်စိတ်များကို သူ မထိန်းနိုင်တော့။

“ဒယ်နီစွန်ဒီ”

အိပ်ခန်းတံခါး ပွင့်သွားသည်။

“ရောဘတ် ကျွန်မ ဒီမှာပါ။ ရှေ့ ... ဒါလေးသောက်လိုက်”

သူ့ကို ဖန်ခွက်တစ်လုံး ထိုးပေးသည်။ ဖန်ခွက်ထဲမှ အရည်က နွေးနေသည်။ ချိုမြမြဖြင့် သက်သာရာရသွားသည်။

“မင်း အပြင်သွားနေတယ် ထင်လို့” ဟုလည်း အက်ကွဲစွာ ပြောသည်။

“ရှင် နေမကောင်းတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မ ဘယ်သွားမှာလဲ။ ကဲ ... ပြန်အိပ်လိုက်ဦးနော်”

သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းလာသည်။ ဒယ်နီစွန်ဒီ၏ လက်ချောင်းကလေးများကို သူ ကိုင်ကြည့်နေသည်။ အိပ်ရာပေါ်မှာ ပြန်လှဲနေသည်။

“မင်းမရှိရင် ကိုယ် ဘယ်လို အသက်ရှင်ရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး”

ဒယ်နီစွန်ဒီက သူ့ကို စောင့်ကြည့်နေသည်။ သူ အိပ်ပျော်သွားသောအခါ အိပ်ခန်းထဲမှ အပြင်ခန်းသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ မီးဖိုပေါ်မှ ကော်ဖီက နွေးနေပြီဖြစ်သောကြောင့် တစ်ခွက်ထည့်ပြီး စားပွဲမှာ သွားထိုင်နေသည်။ ပျင်းရိငြီးငွေ့စွာဖြင့် နာရီကို လှမ်းကြည့်သည်။ မွန့်တည့်ချိန်ရောက်နေပြီ။ တယ်လီဖုန်းကောက်ကိုင်ပြီး နံပါတ်များကို လှည့်သည်။ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ပြန်ထူးသည်။

“ယက်ဖ်တီ”

“ဟုတ်တယ်”

“မင်း အဝတ်အစား လဲထားပြီးသားလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကိုယ် ချိန်းထားတာ တစ်ခု မသွားနိုင်တော့ဘူး”

“ဘယ်လောက်ရမှာလဲ”

“နှစ်ထောင့်ငါးရာ”

“မဖြစ်လောက်ပါဘူးကွာ။ မင်းကို တစ်ဝက်ပေးရဦးမယ်ဆိုတော့ ကိုယ့်အတွက် ဘာမှကျန်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ယက်ဖီတီက ခပ်သွက်သွက် ပြန်ဖြေသည်။

“ကိုယ့်ကို တစ်ဝက် မပေးနဲ့တော့လေ။ ကိုယ် ငါးရာပဲ ယူပါမယ်”

“ဒါဆိုရင်လဲ သဘောတူပြီ။ သူ့ကို ဘယ်မှာ သွားတွေ့ရမှာလဲ။ သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာကော ကိုယ် ဘယ်လိုလုပ် သိနိုင်မလဲ”

ဒယ်နီစွန်ဒီက အကျိုးအကြောင်းပြောပြကာ တယ်လီဖုန်းပြန်ချရင်း ငေးကြည့်နေမိသည်။ သည်လို အဖြစ်အပျက်မျိုးတွေ များလှပြီ။ ဖောက်သည်တွေနှင့် မိတ်ပျက်ရသည်မှာလည်း အကြိမ်ပေါင်းများလှပြီ။ သို့သော်လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်။ ရောဘတ် နေမကောင်းနေသည့်အချိန်များတွင် အလုပ်ထွက်လုပ်၍ မဖြစ်နိုင်။

သူက အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်စဉ်းစားနေရင်း ကော်ဖီကို ဖြည်းညင်းစွာ သောက်နေသည်။ ထို့နောက် စီးကရက်တစ်လိပ်ညှိပြီး ဖွာရှိုက်နေသည်။ ယောက်ျားများသည် အံ့ဩစရာတော့လည်း ကောင်းသည်။ သူတို့က ဒါဆိုဒါမှ လူစားမျိုးများဖြစ်ကြသည်။ သို့သော်လည်း ရောဘတ်က မကြာခင် နေမကောင်းသောကြောင့် ချိန်းဆိုထားပြီးသားများကို ဖျက်လိုက်ရသည်မှာ မြောက်မြားလှပြီ။ သို့ဖြင့် ရောဘတ်နှင့်သူ အတူနေကြသည့် နှစ်နှစ်အတွင်းမှာ ဖောက်သည်ပေါင်းများစွာနှင့် မိတ်ပျက်ခဲ့ရသည်။

စားဝတ်နေရေးကလည်း ကျပ်တည်းလာသည်။ ထို့ကြောင့် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်လခန့်ကစပြီး လမ်းပေါ်သို့ သူ ပြန်ရောက်သွားသည်။ တတ်နိုင်သလောက် စရိတ်ကာမိစေရန် ကြိုးစားရတော့သည်။ လမ်းပေါ်တွင် အလုပ်လုပ်ရသည်မှာ အန္တရာယ်ကြီးလှသည်။ နှစ်ကြိမ်တိုင်းတိုင် ပုလိပ်ဖမ်းခြင်းကို ခံခဲ့ရသည်။ သို့သော်လည်း ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် ပြန်လွတ်လာခဲ့သည်။

အခန်းတံခါးကို သူ ငေးကြည့်နေမိသည်။ မကြာခင်မှာပင် တစ်စုံတစ်ရာကိုလုပ်မှ ဖြစ်ချေတော့မည်။ မိမိတို့၏ဘဝသည် မည်သို့မည်ပုံ ဖြစ်နေရသည်ကို သူ မသိ။ အဖြစ်အပျက်အားလုံးကို သိသူမှာ ရောဘတ်သာဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ်ကြာက နေ့တစ်နေ့တွင် ရောဘတ်သည် သူတံခါးပေါက်သို့ ရောက်လာသည်။ ထိုနေ့က ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သည်ကိုလည်း ယခုအချိန်အထိ ဒယ်နီစွန်ဒီ မသိသေး။

ကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးဆုံးသွားသည်မှာ တစ်နှစ်ခန့်ရှိသွားပြီ။ သူတို့နှစ်ယောက် အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားကြသည်မှာလည်း မကြာလှသေးပေ။ သူ့အဖေသည် အမေရိကန်မှ ပြန်ရောက်လာသည်။ ရောဘတ်ကလည်း သူ့အဖေဆီသို့ပြန်သွားပြီး ဘက်တိုက်မှာ အလုပ်ပြန်ဝင်လုပ်နေသည်။ တစ်နေ့တွင် ရောဘတ်က သူ့ကို လာတွေ့သည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ခေါ်သွားသည်။ ထိုထက်မပို။

ချောင်ကျနေသော ရောဘတ်၏မျက်နှာကို သူက ကြည့်နေသည်။

“ရှင် ဆေးကြောင်တုန်းပဲလား”

“တစ်ခါတစ်ခါတော့ ဖြစ်သေးတယ်။ အချိန်တန်ရင် ပျောက်သွားမှာပါလို့တော့ ဆရာဝန်က ပြောတယ်”

“ရှင့်ညီမလဲ အဆင်ပြေသွားပြီ မဟုတ်လား။ တောင်အမေရိကတိုက်က လူတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်သွားတယ်လို့ ကျွန်မ ကြားမိတယ်”

“ဟုတ်တယ်။ ဒက်ခ်စ်နဲ့ လက်ထပ်တာ။ အခု သူတို့နှစ်ယောက် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှာပဲ အတူတူ ရှိနေကြတယ်”

“ရှင့်ညီမ စိတ်ချမ်းသာနေမယ်လို့ ကျွန်မ ထင်ပါတယ်”

အဖြစ်အပျက်ဟောင်းများကို ပြန်စဉ်းစားမိရင်း ဒယ်နီစွန်ဒီက ပြောသည်။

ရောဘတ်က သူ့မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။

“မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို ပြောနိုင်တာလဲ”

“ကျွန်မ မသိဘူး”

“ကမ္ဘာစစ်ကြီးဟာ တို့မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို အများကြီး ပြောင်းလဲပစ်လိုက်တယ်။ ဒီဘဝမှာတော့ တို့မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံး ဘယ်တော့မှ ပြန်ပြီး ပျော်နိုင် ချစ်နိုင်ကြတော့မယ်လို့ မထင်တော့ဘူး”

“ရှင် ပြန်ပြီး စိတ်ချမ်းသာလာမှာပါ။ ကမ္ဘာစစ်ကြီးလဲ ပြီးသွားပြီ မဟုတ်လား။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ပြန်ကြည့်ပါဦး။ လူတွေဟာ စစ်အကြောင်းကို တဖြည်းဖြည်း မေ့စပြုလာကြပါပြီ။ ရှင်လဲ တဖြည်းဖြည်းနဲ့တော့ မေ့သွားမှာပေါ့”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အတွင်းမှာ ရှိနေသောလူများကို ရောဘတ်က လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းများ တင်းတင်းစေ့သွားသည်။ ထို့နောက် ထိုင်ရာမှထရင်း လက်ဖက်ရည်ဖိုး ကျသင့်ငွေများကို စားပွဲပေါ်သို့ ပစ်တင်သည်။

“လာကွာ ... တို့ ဒီနေရာက ထွက်သွားကြရအောင်”

သူတို့နှစ်ယောက် လမ်းပေါ်မှာ လျှောက်လာကြသည်။ ခဏကြာတော့ ရောဘတ်က သူ့ကို ပြန်ကြည့်သည်။

“မင်းအိမ်အထိ ကိုယ် လမ်းလျှောက်ပြီး လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“ရှင့်ကို အနှောင့်အယှက်မပေးချင်ပါဘူး။ ရှင်က သိပ်အလုပ်များတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ ငါ့အဖေက ကမ္ဘာပေါ်မှာ အလုပ်အများဆုံး။ လက်တိုလက်တောင်းလုပ်တဲ့ အကောင်တစ်ကောင်ကို ရှာထားတယ်လေ။ အဲဒါ ငါပေါ့” သူ့နှုတ်ခမ်းများ မွဲသွားသည်။

“ရှင့်အတွက် တခြားအစီအစဉ်တွေလဲ သူ စီစဉ်ထားမှာပေါ့”

“သူ့မှာ ရှိနေမယ်ဆိုရင်လဲ အဲဒါတွေအားလုံးကို လျှို့ဝှက်ထားတာ။ ကဲ ... လာပါကွာ။ သွားကြစို့” ရောဘတ်က သူ့လက်မောင်းကို လှမ်းကိုင်ရင်း ပြောသည်။

“ရှင် စိတ်ဆိုးသွားတယ် ထင်တယ်။ ကျွန်မ စကားပြောမှားသွားသလား”

“မဆိုးပါဘူး။ မင်းအမှား မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်ပါ”

“အိမ်ပေါ် လိုက်ဦးမလား”

ရောဘတ်က ခေါင်းခါပြသည်။ ဒယ်နီစွန်ဒီက သူ့ကို ခဏငေးကြည့်နေပြီးမှ လက်ကမ်းပေးသည်။

“လက်ဖက်ရည်တိုက်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သိပ်ကောင်းတဲ့ လက်ဖက်ရည်ပဲ” ဟု ဣန္ဒြေကြီးနှင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဒယ်နီစွန်ဒီ” သူက လက်ကို ပြန်ကိုင်ရင်း ခေါ်သည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် စိတ်မချမ်းသာသည့် အရိပ်အယောင်များ ပြည့်နေသည်။

“ပြောပါ ရောဘတ်”

“မင်း လိုချင်တာ ဘာရှိသလဲ။ မင်းအတွက် ကိုယ်လုပ်ပေးနိုင်တာ ဘာရှိသလဲ”

“ဘာမှ မလိုပါဘူးရှင်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်မလိုတာတွေအားလုံး ပြည့်စုံနေတာပဲ။ ကျွန်မဟာနဲ့ကျွန်မ ဖြစ်ပါတယ်” ဒယ်နီစွန်ဒီက ရယ်မောရင်း ခေါင်းကို ခါပြသည်။

“မင်းကတော့ ပြောနိုင်တာပေါ့လေ”

“ရောဘတ် ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

“မဖြစ်ပါဘူး။ ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး တစ်ခုခုတော့ မှားနေတယ်နဲ့တူတယ်။ ကိုယ် ဘာကိုမှ ကောင်းကောင်း လုပ်လို့မရဘူး” သူ့လေသံသည် နာကြည်းသံပေါက်သည်။ ကိုင်ထားသည့် ဒယ်နီစွန်ဒီ၏လက်ကိုလည်း လွှတ်ချလိုက်သည်။

အိမ်ပေါ်သို့ တက်မလာမီ လမ်းချိုးမှ ပျောက်ကွယ်သွားသော ရောဘတ်ကို သူ ငေးကြည့်နေခဲ့သည်။ မိမိထံသို့ သူ ပြန်လာတော့မည်ဟု အလိုလို သိလိုက်သည်။ ဘယ်ပုံဘယ်နည်းနှင့် ဘယ်အချိန်တွင် ပြန်လာမည်နည်း ဆိုသည်ကိုတော့ မသေချာ။ သို့သော်လည်း သူ မှချ ပြန်လာရမည်။ ထိုသို့ ပြန်လာခြင်းသည် မိမိတို့ နှစ်ဦးစလုံးအတွက် အကောင်းမဖြစ်နိုင်ဟုလည်း အလိုလို သိနေသည်။ ပြီးတော့ ထူးထူးဆန်းဆန်းပင် သူ ဝမ်းနည်းမိတော့သည်။

+

ထိုနေ့ညနေပိုင်းတွင် ရောဘတ်သည် သူ့စားပွဲတွင် ထိုင်ရင်း စားပွဲပေါ်ရှိ စာရွက်စာတမ်းများကို လေ့လာနေသည်။ အပေါ်ဆုံးရှိ စာရွက်ပေါ်မှ ခေါင်းစဉ်စာလုံးများက သူ့မျက်လုံးများကို ဖမ်းယူထားလိုက်သည်။

ဒါကပ်ပင် ဖာဘင်ဂျီစယ်ရှင်ဖိတ်

ထိုစာရွက်၏အောက်တွင် အခြားစာမျက်နှာပေါင်း ငါးဆယ်ခန့်ရှိသည်။ ထိုစာရွက်များသည် ဂျာမနီနိုင်ငံအတွင်းရှိ စက်ရုံကြီးပေါင်းများစွာတို့နှင့် ပတ်သက်သော ငွေစာရင်းများ ဖြစ်သည်။ ထိုစက်ရုံကြီးများသည် ဂျာမန်များအဖို့ စစ်လက်နက်ပစ္စည်းများ ထုတ်လုပ်ပေးရာ စက်ရုံကြီးများ ဖြစ်ကြသည့်အတွက် မဟာမိတ်ဖုံးကြံလေယာဉ်ယုံတို့၏ အဓိကပစ်မှတ်လည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ ယခုတော့ ထိုစက်ရုံအားလုံး၊ ထိုကုမ္ပဏီအားလုံးတို့သည် စာရွက်ကလေးများအဖြစ်နှင့် သူ့စားပွဲပေါ်သို့ ရောက်ရှိနေကြချေပြီ။

ထိုစာရွက်များကို လွန်ခဲ့သည့် ရက်ပေါင်းများစွာက သူ့အဖေ၏အတွင်းရေးမှူးက သူ့ဆီသို့ ယူလာပေးခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့အဖေ၏လက်ရေးနှင့် စာရွက်ကလေးတစ်ရွက် ပူးတွဲပါလာသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

ပူးတွဲပါ စာရွက်များကို လေ့လာထားပါ။ ပြီးလျှင် သောကြာနေ့မနက် ဖေဖေနှင့်တွေ့ပါ။

စာရွက်များကို လေ့လာကြည့်သောအခါတွင် ကပ်ပင်ကုမ္ပဏီများကို သူ့အဖေ မည်သည့်အတွက်ကြောင့် စိတ်ဝင်စားနေကြောင်းကို သူ တွေးနေမိသည်။ ထိုကုမ္ပဏီများကို ဖျက်သိမ်းရန်အတွက် မဟာမိတ်နိုင်ငံများက ကော်မရှင်တစ်ဖွဲ့ကို ဖွဲ့စည်းခဲ့သည်။ ထိုသတင်းကို လွန်ခဲ့သည့် တစ်ပတ်လောက်က သတင်းစာများတွင် သူ ဖတ်ခဲ့ရသည်။ ကပ်ပင်ကုမ္ပဏီနှင့် စက်ရုံများသည် ဂျာမန်တို့အတွက် စစ်လက်နက်ပစ္စည်းများကို နောက်ပိုင်းမှ ထုတ်ပေးနေခဲ့ကြောင်း သူတို့ သိသည်။

ထိုသတင်းကို ပြန်စဉ်းစားမိသောအခါ သူ့ခေါင်းထဲသို့ အတွေးတစ်ခု ဝင်လာသည်။ ထိုကော်မရှင်တွင် ပြင်သစ်ပြည်၏ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် သူ့အဖေကို ခန့်အပ်နေခြင်းဖြစ်လိမ့်မည် ဟူသောအတွေးဖြစ်သည်။ ထိုအတွေးကြောင့် သူ ပြုံးမိသည်။ ထိုကုမ္ပဏီ ဖျက်သိမ်းပစ်ရေးစီမံကိန်းတွင် မိမိတို့ ပါဝင်ရမည်ဆိုခြင်းမှာ ပျော်စရာကောင်းသော အလုပ် ဖြစ်လေသည်။ ကပ်ပင်ကုမ္ပဏီကို သူ မုန်းတီးစက်ဆုပ်ခဲ့သည်။ အဖျက်လုပ်ငန်းများလုပ်ကိုင်ရန် ဂျာမနီပြည်တွင်းမှ ထွက်လာသည့် စက်ယန္တရားများသည် ကပ်ပင်ကုမ္ပဏီနှင့် ပတ်သက်နေသည့် စက်ယန္တရားများချည်း ဖြစ်သည်။ လေယာဉ်ပျံများ ရေငုတ်သင်္ဘောများ၊ အင်္ဂလန်ပြည်ကို ဗုံးမိုးရွာခဲ့သည့် ကပ်ပင်-၄ ဗုံးကြဲလေယာဉ်ပျံကြီးများ၊ နာဇီစစ်တပ် ကိုင်တွယ်အသုံးပြုခဲ့သည့် အကောင်းဆုံးနှင့် ခေတ်အမီဆုံးသော ကပ်ပင်ရိုင်ဖယ်သေနတ်များကို သူ့မျက်စိထဲတွင် တရားရေး မြင်လာသည်။ ထိုသို့သော ကုမ္ပဏီမျိုးကို အပိုင်းပိုင်းအစိတ်စိတ် ခြေမပစ်ရမည်မှာ အလွန်ပျော်စရာကောင်းသည့်အတွက် ဖြစ်လေသည်။

စားပွဲပေါ်မှ တယ်လီဖုန်းခေါင်းလောင်း မြည်လာသည်။ ကောက်ကိုင်သောအခါ သူ့အဖေ၏ အတွင်းရေးမှူး ဖြစ်နေသည်။

"ဆရာနဲ့တွေ့ဖို့ ဘေရွန် အဆင်သင့်ဖြစ်ပါပြီ"

"အခုလာခဲ့မယ်"

ရောဘတ် ဝင်သွားသောအခါ သူ့အဖေက မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ထိုင်ရန် အချက်ပြသည်။

"အစီရင်ခံစာတွေ ဖတ်ပြီးပြီလား"

"ဖတ်ပြီးပါပြီ ဖေဖေ"

"စစ်ရာဇဝတ်မှုတွေ ကျူးလွန်မှုနဲ့ ဘေရွန်ဗွန်ကပ်ပင်ကို လွန်ခဲ့တဲ့ လတုန်းက ထောင်ဒဏ် ငါးနှစ် အပြစ်ပေးလိုက်တာကိုကော သတိထားမိရဲ့လား"

ရောဘတ် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“သူပိုင်တဲ့ကုမ္ပဏီတွေကို ဖျက်သိမ်းပစ်ဖို့ ကော်မရှင်တစ်ဖွဲ့ကို လွန်ခဲ့တဲ့ အပတ်ထဲက ဖွဲ့ပေးလိုက်တာကော သိတယ် မဟုတ်လား”

“ဒီအလုပ်ကိုလုပ်ရမှာ ကြာလှပြီ ဖေဖေ။ ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်ပြီးသွားကတည်းက ဖျက်ပစ်ခဲ့ကြရမှာ။ အဲဒီတုန်းကသာ ဖျက်ပစ်ခဲ့ကြရင် နာဇီတွေဟာ အခုလို နောက်ထပ် ကမ္ဘာစစ်ကြီးတစ်ခုကို တိုက်နိုင်ကြမှာမဟုတ်ဘူး” ရောဘတ်က ဒေါသဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

ဘေရွန်က ရောဘတ်ကို အေးချမ်းတည်ငြိမ်စွာ ပြန်ကြည့်သည်။

“ဒီကိစ္စအတွက် အဲဒီ အစီရင်ခံစာတွေကို ဖေဖေက လေ့လာခိုင်းတယ်လို့ ထင်သလား”

“တခြားအကြောင်း ဘာရှိနိုင်မှာလဲ ဖေဖေ။ ဖေဖေရဲ့ အကြံပေးချက်ကို လိုချင်လို့ ကော်မရှင်က ဖေဖေကို မေတ္တာရပ်ခံထားတာပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့”

အဘိုးကြီးက သူ့ကို ခဏကြာအောင် ငေးကြည့်နေသည်။

“မင်းဟာ လူတုံး လူအ ပဲလား။ ဒါမှမဟုတ် ပကတိ ရိုးသားတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲလား။ ဘယ်ဟာက ပိုဆိုးသလဲဆိုတာတောင် ဖေဖေ မသိတော့ဘူး”

“ဖေဖေ ဘာကိုပြောတာလဲ။ ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး” ရောဘတ် နားထွေးသွားသည်။

“အစုငွေတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး စစ်တမ်းထုတ်ထားတာကိုလဲ မင်းဖတ်ပြီးပြီလို့ ဖေဖေ ထင်တယ်”

ရောဘတ်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဗွန်ကပ်ပင် မိသားစုဟာ ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံမှာရှိနေတဲ့ ခရက်ဒစ်ဇူးရစ် အင်တာနေရှင်နယ်ဘဏ်ရဲ့ အစုရှယ်ယာအများဆုံးကို ပိုင်ထားတယ်ဆိုတာကိုလဲ မင်း သတိပြုမိလိမ့်မယ်လို့ ဖေဖေ ထင်တယ်”

"သတိထားမိပါတယ်။ သူတို့ ရာခိုင်နှုန်းသုံးဆယ် ပိုင်ပါတယ်။ စီ၊ ဇက်၊ ဒိုင် မဟုတ်လား" ထိုအမည်သည် သူ့ခေါင်းထဲသို့ ချက်ချင်း ရောက်လာသည်။

"ဟုတ်တယ်။ စီ၊ ဇက်၊ ဒိုင်၊ ခရက်ဒစ်ရူးရစ် အင်တာနေရှင်နယ်၊ ဆွစ်ဇာလန်မှာရှိတဲ့ ဖေဖေတို့ရဲ့ ဘဏ်တိုက်" သူ့အဖေက ခြောက်ကပ်ကပ် ပြန်ပြောသည်။

"ဒါလဲ အကြောင်းမဟုတ်သေးပါဘူး ဖေဖေ။ ဒါဟာ ကပ်ပင်ဖာဘင်ကုမ္ပဏီမှာ ကျွန်တော်တို့ပိုင်တဲ့အစုဟာ ရာခိုင်နှုန်း သုံးဆယ် ရှိတယ်ဆိုတဲ့ သဘောပဲ ရှိသေးတာပဲ"

"ဒါမှန်တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီကုမ္ပဏီတွေကို ဖျက်ပစ်တာ ဖေဖေတို့ မခံနိုင်ဘူး"

ဘေရွန်ဒီကွိုင်းက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင် ပြန်ပြောသည်။

"ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ကိုယ် ကျွန်တော်တို့ ပြန်ပြီး စစ်တိုက်ခဲ့ကြတာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ကိုယ် ကျွန်တော်တို့ စစ်ပြန်တိုက်နေကြတဲ့ အချိန်မှာပဲ တစ်ဖက်က ကျွန်တော်တို့ အမြတ်အစွန်းရအောင် လုပ်နေခဲ့ကြတာပေါ့"

"မတုံးနဲ့လို့ မင်းကို ဖေဖေ ပြောထားပြီးပြီ။ စစ်ဖြစ်တဲ့အတွက် ဖေဖေက ဘာတွေ စိတ်ကူးနေတာလဲ"

"ဘေရွန်ဗွန်ကပ်ဘင်ဟာ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ နာဇီတွေ ထုတ်ပြန်ပေးခဲ့တဲ့ အမိန့်စာချွန်တော်ကို သူ အသိအမှတ်မပြုခဲ့ပါဘူးဆိုတာကို ဖေဖေက သက်သေထွက်ပေးဖို့ သူက ဖေဖေကို တာဝန်ပေးတယ်။ ဒီလို သက်သေထွက်ပေးတဲ့အတွက် သူဟာ ကျေးဇူးကန်းတတ်တဲ့လူစားမျိုး မဟုတ်ဘူး"

"ဪ ... ဒီလိုလား။ ကော်မရှင်က သူ့ကုမ္ပဏီကို ဖျက်သိမ်းပစ်လိုက်တဲ့အတွက် ရာခိုင်နှုန်းခုနစ်ဆယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ရာခိုင်နှုန်း တစ်ရာထက်ပိုပြီး သူ ဆုံးရှုံးသွားပါစေ ဖေဖေ။ ဘာဖြစ်ရဦးမှာလဲ"

"မင်းဟာ ကလေးစကားတွေ ပြောနေပါလား"

“ကျွန်တော်က ကလေးစကား ပြောသလား ဖေဖေ။ ဖေဖေ မေ့သွားပြီထင်တယ်။ သူတို့ဟာ ကျွန်တော်တို့ကို ဒီကမ္ဘာမြေပြင်ပေါ်ကနေပြီး အပြတ်ရှင်းဖို့ လုပ်ခဲ့တဲ့လူတွေလေ။ သူတို့ဟာ ဖေဖေသမီးကို ထောင်ထဲထည့်ပြီးတော့ မုဒိမ်းကျင့် နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခဲ့တဲ့ လူတွေလေ။ ကျွန်တော်တို့လူမျိုးတွေအပေါ်မှာ ကျွန်တော် ပြန်ပြီး သစ္စာဖောက်အောင် ကျွန်တော့်ကို နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခဲ့တာဟာလဲ ဒီလူတွေပဲမဟုတ်လား ဖေဖေ။ ဒါတွေအားလုံးကို ဖေဖေ မေ့သွားပြီလား”

“ဖေဖေ မမေ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုဖြစ်ခဲ့တဲ့အတွက် ဖေဖေက ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ အခု စစ်ပြီးသွားပြီပဲ” အဘိုးကြီး၏ အမူအရာသည် မှန်မှန်ပင် ဖြစ်နေသည်။

“ဒါလား ဖေဖေ ...”

ရောဘတ်သည် ဒေါသတကြီးဖြင့် သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ ကုတ်အင်္ကျီကိုချွတ်သည်။ ထို့နောက် ရုပ်အင်္ကျီကို လက်မောင်းပေါ်သို့ ပင့်တင်သည်။

“စစ်ပြီးသွားပြီလား ဖေဖေ။ ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို ကြည့်ပါဦး။ ပြီးတော့ စစ်ပြီးသွားပြီလို့ ဖေဖေ ထင်သလား။ ကျွန်တော့်ကို ပြောပါဦး”

“ဖေဖေ နားမလည်ဘူး” ဘောရွန်က ရောဘတ်၏လက်မောင်းကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ရှင်းပြရတာပေါ့ ဖေဖေရယ် ... ဟောဒီမှာ အပေါက်သေးသေးကလေးတွေကို ဖေဖေ မြင်တယ်မဟုတ်လား။ ဒါတွေဟာ အပ်ရာတွေလေ။ ဒီအပ်ရာတွေအတွက် ဖေဖေရဲ့ နာဇီမိတ်ဆွေတွေကို ဖေဖေ ကျေးဇူးတင်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ဆီက သတင်းကို သူတို့တခြားနည်းနဲ့ စစ်ဆေးယူလို့မရတော့ဘူး။ ဒီအခါမှာ ကျွန်တော့်ကို မူးယစ်ဆေးဝါးစွဲသူဖြစ်အောင် သူတို့ လုပ်လိုက်ကြတာလေ။ နေ့စဉ်ရက်ဆက် ကျွန်တော့်ကို ဘိန်းဖြူတွေ ထိုးပေးခဲ့တာလေ။ ဒီအခါမှာ ကျွန်တော် ဘယ်လိုခံစားရမယ်ဆိုတာ ဖေဖေ စဉ်းစားမိသလား ဖေဖေ။ အဲဒီလို ဖြစ်ခဲ့ရတာကို စစ်ပြီးသွားပြီလို့ ဖေဖေက ပြောဦးမှာလား”

“ရောဘတ် ... ဒီကိစ္စကို ဖေဖေ မသိခဲ့ဘူး။ ဖေဖေတို့ ဆရာဝန်ခေါ်မယ်။ ဖေဖေတို့ ပျောက်အောင် ကုနိုင်ပါတယ်” ဘောရွန်၏အသံသည် တုန်လှုပ်လာသည်။

“ကျွန်တော် ကြိုးစားခဲ့ပြီးပါပြီ ဖေဖေရယ်။ မပျောက်ပါဘူး။ ဘာမှ အကြောင်းမထူးပါဘူး။ ဆေးကုတဲ့အတွက်လဲ ကျွန်တော် ဒုက္ခမျိုးစုံ ခံစားခဲ့ရပါပြီ။ ဒီထက်ပိုပြီး ကျွန်တော် မခံနိုင်တော့ပါဘူး” ရောဘတ်သည် ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်နေတော့သည်။

“သား တခြားကို သွားပြီး အနားယူနိုင်ပါတယ်ကွယ်။ သားကို ကူညီနိုင်တဲ့ နည်းလမ်းတစ်ခုခုတော့ ဖေဖေတို့ ရှာလို့တွေ့မှာပေါ့။ ကပ်ပင်ဖာဘင်ကုမ္ပဏီကို ဖေဖေ တခြားနည်းနဲ့ ဖြေရှင်းလိုက်ပါ့မယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့တော့ ဖေဖေ။ သွားပါစေတော့။ ကျွန်တော်တို့ မလိုချင်တော့ပါဘူး။ ကုမ္ပဏီတွေကို ကော်မရှင်က ဖျက်ပစ်လိုက်ပါစေတော့”

အဘိုးကြီးက သူ့ကို ကြည့်နေသည်။

“ဖေဖေ မလုပ်နိုင်ဘူး။ တခြားလူတွေလဲ ရှိသေးတယ်။ အင်္ဂလန်နဲ့ အမေရိကမှာ ဖေဖေတို့အမျိုးတွေ ရှိနေကြသေးတယ်။ သူတို့နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဖေဖေမှာ တာဝန်ရှိတယ်”

“ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လို စိတ်ဒုက္ခရောက်ရပါတယ်ဆိုတာကို ပြောပြလိုက်ပါ ဖေဖေ။ သူတို့လဲ ကျွန်တော်တို့ကို နားလည်ပြီး သဘောတူကြမှာပါ”

သူ့အဖေက နှုတ်ဆိတ်နေသည်။

ရောဘတ်သည် ထိုင်ရာမှ ဖြည်းညင်းစွာ ထသည်။ ရှပ်အင်္ကျီလက်ကို ပြန်ချသည်။ ကုတ်အင်္ကျီကို ကောက်ကိုင်သည်။ တံခါးပေါက်ဆီသို့ သူ ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းပါတယ် ဖေဖေ”

ဘေရွန်က သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။

“မင်း ဘယ်ကို သွားမလို့လဲ”

“ကျွန်တော် တခြားကို သွားတော့မယ် ဖေဖေ။ တခြားကို ကျွန်တော် သွားရမယ်လို့ စောစောကပဲ ဖေဖေ ပြောခဲ့သေးတယ် မဟုတ်လား”

*

(၃)

အခန်းတံခါး လာခေါက်သံ ကြားရသည်။ ထို့ကြောင့် စားပွဲတွင် ထိုင်ပြီး စဉ်းစားနေသော ဒယ်နီစွန်ဒီက ထိုင်ရာမှထပြီး တံခါးသွားဖွင့်ပေးသည်။

"အို ... ဘောရွန်"

ဘောရွန်ဒီကွိုင်းသည် သူ့ကိုကြည့်ပြီး တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်နေသည်။

"ကျုပ်သား ဒီမှာ ရှိနေသလား"

"ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ အိပ်နေပါတယ်ရှင်"

"အို ..." ဘောရွန်သည် တံခါးအပြင်ဘက်မှာ ခပ်ကြောင်ကြောင် ရပ်နေသည်။

"ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါရှင်။ ကျွန်မ အံ့ဩသွားလို့ ရှိန်းသွားပါတယ်။ အိမ်ထဲကြွပါရှင်"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်" ဘောရွန်က အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လိုက်လာသည်။

အဘိုးကြီး အခန်းအတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ သူက တံခါးပြန်ပိတ်ခဲ့သည်။ အဘိုးကြီးသည် များစွာ အိုမင်းသွားသည်ကို တွေ့ရသည်။ မျက်နှာပေါ်တွင် ပါးရေနှားရေများ အလွန်တွန့်ကုန်ကြပြီ။ ဆံပင်ကလည်း ပါးပါးသာကျန်ကာ ဖြူဖွေးနေသည်။

“ကျွန်မကို မမှတ်မိဘူး ထင်ပါတယ်”

ဘေရွန်က ခေါင်းယမ်းပြသည်။

“စစ်မဖြစ်ခင်တုန်းက ကျွန်မတို့ တစ်ခါဆုံခဲ့ဖူးပါတယ်။ မဒမ်ဘလင်ရှေးရဲ့ အိမ်မှာ ဖြစ်ပါတယ်ရှင်”

“အို ... ဟုတ်တာပေါ့။ အဲဒီအချိန်တုန်းက မင်း ကလေးလေးပဲ ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား”

သူ မမှတ်မိကြောင်း ဒယ်နီစွန်ဒီက ချက်ချင်း သိလိုက်သည်။ သူနှင့်ပင် အတူတူ အိပ်ခဲ့သေးသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ပြုံးမိသည်။

“ကျွန်မ ကော်ဖီတစ်ခွက် ဖျော်ပေးပါရစေရှင်။ ပြီးတော့ ရောဘတ်နိုးနေပြီလားလို့ ကျွန်မ သွားကြည့်ပေးပါမယ်”

ကော်ဖီပန်းကန် ယူလာပြီး ချပေးသောအခါ ဘေရွန်က သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။

“တကယ်လို့ သူ အိပ်ပျော်နေတယ်ဆိုရင် သူ့ကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့။ ကျုပ် စောင့်နိုင်ပါတယ်”

“ကောင်းပါပြီရှင်”

အခန်းထဲ ဝင်သွားသောအခါ ရောဘတ် နိုးပြီး ခုတင်စွန်းမှာ ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူ့ကိုလည်း မသင်္ကာသလို ဆီးမေးသည်။

“အပြင်က ဘယ်သူလဲ။ အိမ်မှာ ငါရှိနေတုန်း ဖောက်သည်တွေ လက်မခံပါနဲ့လို့ ပြောထားတယ် မဟုတ်လား”

“ရှင့်အဖေပါ”

ရောဘတ်က သူ့ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေရင်း ခဏကြာအောင် ငြိမ်နေသည်။

“ထွက်သွားလို့ ပြောလိုက်။ သူ့ကို ငါ မတွေ့ချင်ဘူး”

ဒယ်နီစွန်ဒီက မလှုပ်မယှက် ရပ်နေသည်။

“ပြောနေတာ မကြားဘူးလား” ရောဘတ်က အော်သည်။ စိတ်လည်း ဆိုးလာပြီ။

ဒယ်နီစွန်ဒီက လုံးဝ လှုပ်ရှားခြင်း မပြု။

ရောဘတ်ကလည်း သူ့ကို ဒေါသတကြီးဖြင့် ပြန်ငေးကြည့်နေသည်။ နောက်ဆုံးကျတော့ သူကပင် အရှုံးပေးလိုက်လေသည်။

“ကောင်းပြီ။ သူ့ကို ငါတွေ့မယ်။ ငါ့ကို အဝတ်အစား ဝတ်ပေးစမ်း”

+

တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သောအခါ ဘေရွန်သည် ရွှေဘူးကလေးထဲမှ ဆေးပြင်းလိပ်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူ မီးညှို့ပြီး ဖွာရှိုက်နေသည်။ ဒယ်နီစွန်ဒီ ချပေးသွားသည့် ကော်ဖီကို တဖြည်းဖြည်းသောက်နေရင်း အခန်းထဲကို လှည့်ကြည့်မိသည်။ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ များများစားစား မရှိလှ။ ရှိနေသည့် ပစ္စည်းများကလည်း မည်ကာမတ္တများသာ ဖြစ်သည်။ စစ်ဖြစ်သည့်အချိန်မှစ၍ အားလုံးပျက်စီးခဲ့ကြရသည်။ သူငယ်စဉ်တုန်းက သူ့အဖေ၏ရုံးတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ အလုပ်လုပ်ခဲ့ရသည်။ အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်အောင် လေ့လာခဲ့ရသည်။ ယခုခေတ်လူငယ်များကား ထိုသို့ မဟုတ်ကြတော့။ မည်သည့်အလုပ်ကိုမဆို စိတ်ရှည်ရှည်ဖြင့် လေ့လာလိုခြင်း မရှိကြတော့။ မြန်မြန်သင်ပြီး မြန်မြန်တတ်ချင်ကြသည်။ ထို့နောက် မြန်မြန် အလုပ်လုပ်ချင်ကြသည်။ ကိုယ့်ထက် ပညာပိုတော်သူများ၊ ကိုယ့်ထက် ရာထူးဌာနန္တရ ကြီးမြင့်သူများကိုလည်း ရိုသေကိုင်းရှိုင်းရကောင်းမှန်း မသိကြတော့။ နေရာတကာမှာ သူတို့ တတ်သည်။ သူတို့ နားလည်သည်ဟု ထင်မှတ်နေကြသည်။

အခြားလူများကို မဆိုထားဘိ။ သူ့သားနှင့် သူ့သမီးပင်လျှင် ထိုသို့ဖြစ်နေကြသည်။ စစ်ဖြစ်လာသောအခါ သားနှင့်သမီးကို သူနှင့်အတူတူ အမေရိကသို့ လိုက်ခဲ့စေချင်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့စကားကို နှစ်ယောက်စလုံးက နားမထောင်ခဲ့ကြ။ ထို့ကြောင့်လည်း ဒုက္ခမျိုးစုံနှင့် သူတို့ ကြုံတွေ့ခဲ့ကြရသည်။

အိပ်ခန်းဆီမှ စကားပြောသံများကို သူ ကြားရသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် သူ့လက်ထဲမှ ဆေးပြင်းလိပ်ကို ပါးစပ်မှာတပ်ပြီး တစ်ပတ်ချင်း လှည့်နေမိသည်။ ပြာခံခွက်ကို ရှာကြည့်သည်။ မတွေ့သဖြင့် ကော်ဖီပန်းကန်၏ အောက်ခံပန်းကန်ပြားထဲသို့ ပြာခြွေချသည်။ ထို့နောက် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ထသွားပြီး အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ လမ်းပေါ်တွင် လူအချို့ သွားလာလှုပ်ရှားနေကြသည်။ ညကလပ်များ၏ မီးများလည်း စတင် လင်းလာကြလေပြီ။

သူကြည့်နေဆဲမှာပင် ပစ်ဂယ်လီ အဆောက်အအုံနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ အဆောက်အအုံတစ်ခုအောက်တွင် ယောက်ျားငယ်ငယ်တစ်ယောက်နှင့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ပေါ်လာသည်။ အမျိုးသမီးကပြုံးပြီး သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ကိုဖွင့်၍ ငွေအချို့ နှိုက်ယူကာ ယောက်ျားကို ပေးသည်။ ထို့နောက် ယောက်ျား၏ပါးကို နမ်းရှုပ်နှုတ်ဆက်ပြီး ပစ်ဂယ်လီ အဆောက်အအုံဘက်သို့ ပုံမှန်ခြေလှမ်းများဖြင့် တစ်ယောက်တည်း လျှောက်သွားသည်။

ထိုမြင်ကွင်းကို မြင်တွေ့လိုက်ရသောအခါ သူ့ရင်ထဲမှာ နာကျင်လာသည်။ ထိုယောက်ျားသည် သူ့သား ရောဘတ်ဖြစ်သည်ဟု သူ့မျက်စိထဲမှာ အလိုလို မြင်ယောင်လာသည်။ ရောဘတ်သည် လူကောင်းကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်တော့။ သူ့ဘဝကို သူ ပြန်ပြီး ဖျက်ဆီးနေပြီ။ လူ့လောကတွင် မည်သို့နေထိုင်ရမည်ကိုလည်း သူ သိရှိနားလည်ခြင်း မရှိတော့။ ထိုမြင်ကွင်းကို မြင်ရသောအခါတွင် ရောဘတ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး သူကြားခဲ့ရသည့် အကြောင်းများကို ပြန်သတိရနေသည်။

တစ်ခါတုန်းက မဒမ်ဘလင်ရှေးက သူ့ကို ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။

“အစ်ကိုကြီး သားက ကျွန်မဆီက ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ခေါ်သွားတယ်”

“ဟုတ်လား။ လူငယ်တွေဟာ ဒီအတိုင်းပါပဲ။ မပူပါနဲ့။ ဒီမိန်းကလေး သူ့နောက်ကို လိုက်သွားတဲ့အချိန်တွေအတွက် မင်း နှစ်နာတာကို ကျုပ် ပေးပါ့မယ်” ဟု ဘောရွန်က ရယ်မောရင်း ပြန်ပြောခဲ့သည်။

“မဟုတ်ဘူး အစ်ကိုကြီး။ ကျွန်မပြောတာကို အစ်ကိုကြီး နားမလည်ဘူးထင်တယ်။ ကောင်မလေးက အစ်ကိုကြီးသား နောက်ကို အပြီးလိုက်သွားတာ။ သူတို့ ပစ်ဂယ်လီ အဆောက်အအုံနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ အခန်းငှားနေကြတယ်။ ကောင်မလေးက သူ့ဟာသူပဲ အလုပ်လုပ်တော့မယ်တဲ့”

“ဒီလိုဆိုရင် ရောဘတ်က ဘာလုပ်မှာလဲ”

ထိုအချိန်အထိ ဘေရွန် သဘောပေါက် နားမလည်သေး။ မဒမ်ဘလင်ရှေးက ဘာမှ ပြန်မဖြေချေ။ ဘေရွန်က ချက်ချင်း ဒေါသဖြစ်လာသည်။

“အရူးလားကွ။ ကောင်မလေးက ဒါလောက်မှ နားမလည်ဘူးလား။ ကျုပ်ဆီက သူ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါကိုလဲ ကောင်မလေးက သဘောပေါက်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့်ရင် ဘာကြောင့် ကျုပ်သားနဲ့ သူက လိုက်သွားရတာလဲ”

ဘေရွန်က နားမလည်နိုင်တော့ဘဲ မေးသည်။

“အစ်ကိုကြီးသားနဲ့ သူတို့ ချစ်နေကြတယ်လို့ ကျွန်မ ထင်တာပဲ”

“ပြည့်တန်ဆာက ချစ်တတ်သလား” သူက ခပ်ရိုင်းရိုင်းပင် ပြန်မေးသည်။

“ဒီကလေးမဟာ မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ပါတယ် အစ်ကိုကြီး။ မိန်းမတိုင်းဟာ ချစ်တတ်ကြပါတယ်ရှင်” မဒမ်ဘလင်ရှေးက ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ ပြန်ပြောသည်။

ဘေရွန်၏လက်ထဲမှ တယ်လီဖုန်းသည် အသံတိတ်သွားတော့၏။ ဒေါသတကြီးဖြင့် သူ ပြန်တင်ခဲ့သည်။ ထိုစကားလုံးများကို သူ့ခေါင်းထဲမှ ထုတ်ပယ်ပစ်ရန် သူ ကြိုးစားခဲ့သည်။ ရောဘတ် ပြန်လာလိမ့်မည်ဟု သူ ထင်ထားခဲ့သည်။ သူ့တွင် ပိုက်ဆံ မရှိတော့သောအခါ ပြန်လာလိမ့်မည်။ ထိုအချိန်တိုင်အောင် စောင့်ရပေလိမ့်မည်။

သို့သော်လည်း တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက်သာ ကုန်ဆုံးသွားသည်။ ရက်သတ္တပတ်ပေါင်း များစွာ ကုန်ဆုံးခဲ့သည်။ ရောဘတ်ကား ပြန်ရောက်မလာ။ တစ်နေ့တွင် သူ့အခန်းတွင်းသို့ သူ့အတွင်းရေးမှူး ဝင်လာသည်။

“ရဲအဖွဲ့က အရာရှိတစ်ယောက်က တွေ့ချင်လို့ပါတဲ့ရှင်။ ရဲအုပ် လီဘော့ခ်လို့ ပြောပါတယ်”

“ဘာလိုချင်လို့လဲ”

“ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စလို့ပဲ ပြောပါတယ်”

ဘေရွန်သည် တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်သွားသည်။

“အထဲဝင်ခိုင်းလိုက်”

ရဲအရာရှိသည် ခပ်ပုပု ဖြစ်သည်။ အညှိရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ထားသည်။ မျက်နှာချိုသွေးပြီး ဝင်လာသည်။

“ကျုပ်ကို တွေ့ချင်တယ်ဆိုတာ မောင်လား”

ဘေရွန်ကလည်း ပြတ်ပြတ်တောင်းတောင်း ဆီးမေးသည်။ အတင့်ရဲတတ်သည့် ရဲအဖွဲ့ဝင်များနှင့် မည်သို့ ဆက်ဆံရမည်ကို သူ ကောင်းကောင်း သိထားသည်။

“မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ မနေ့ညက ကျွန်တော်တို့ စစ်ဆေးရေးတစ်ခု လုပ်ပါတယ်။ ပြည့်တန်ဆာတချို့နဲ့ သူတို့အတွဲတွေကို မိပါတယ်။ အဲဒီထဲက တစ်ယောက်ဟာ ဆရာကြီးရဲ့သားလို့ သိရပါတယ်။ သူ့ပါပဲ” ရဲအုပ်လီဘော့ခ်က တောင်းပန်တိုးလှိုင်းသည့် လေသံမျိုးဖြင့်ပြောရင်း ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို ဘေရွန်အား ထုတ်ပေးသည်။

ဘေရွန်က ဓာတ်ပုံကို ငုံ့ကြည့်သည်။ ရောဘတ်သည် ဂရုစိုက်သည့် မျက်နှာထားမျိုးဖြင့် ကင်မရာကို ပြန်ကြည့်နေသည်။ မျက်နှာက အလွန်တရာ ချောင်ကျနေသည်။ အစားကောင်းကောင်း မစားရသောကြောင့် ဖြစ်မည်ဟု ဘေရွန်က တွေးလိုက်မိသည်။ ထို့နောက် ရဲအရာရှိကို လှည့်ကြည့်သည်။

“ဆရာကြီးရဲ့သား ဟုတ်ပါသလား ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်တယ်။ သူ့ကို ဘယ်လို အပြစ်ပေးမှာလဲ”

ဘေရွန်က ဓာတ်ပုံကို တစ်ခါပြန်ကြည့်ရင်း မေးသည်။

“ပြည့်တန်ဆာတွေနဲ့အတူ မနေနိုင်အောင် လုပ်မှာပါ ခင်ဗျာ”

“သူ ဘာဖြစ်နိုင်သလဲ” ဘေရွန်သည် အလွန်တရာ အိုမင်းမစွမ်း ရှိသွားပြီဟု သူ့ကိုယ်သူ ထင်လိုက်သည်။

“ဒဏ်ငွေကို မပေးနိုင်ဘူးဆိုရင် ထောင်ထဲမှာ သွားနေရပုံမယ်ခင်ဗျာ။ သူ့မှာလဲ ငွေမရှိဘူးလို့ ပြောပါတယ်”

“သူက မောင့်ကို ကျုပ်ဆီ လွှတ်လိုက်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ။ ဆရာကြီးရဲ့ နာမည်ကိုတောင်မှ သူ ထုတ်ဖော်ပြီး မပြောပါဘူး။ ဆရာကြီးရဲ့သား ဟုတ် မဟုတ်ဆိုတာကို သိရအောင် ကျွန်တော် လာပြီး အတည်ပြုချက်ယူတာပါ။ ကျွန်တော့်ကို အခုလို အကူအညီပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ” ရဲအရာရှိက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ဓာတ်ပုံကို ပြန်ယူရင်း ထိုင်ရာမှ ထသည်။

“ဒဏ်ငွေက ဘယ်လောက်ဆောင်ရမှာလဲ။ သူ့အတွက် ကျုပ် ပေးမယ်”

ဘေရွန်က သူ့ကိုမော့ကြည့်ရင်း မေးသည်။ ရဲအရာရှိက သူ့ခေါင်းကို ယမ်းပြပြီး ဘေရွန်ကို အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက်မှ သူက ပြောသည်။

“ဒီအမှုကိစ္စထဲမှာ ကျွန်တော် ပါဝင်ပတ်သက်ခွင့် မရှိပါဘူး ခင်ဗျာ။ သို့သော် ကျွန်တော့်အစ်ကိုတစ်ယောက်ကတော့ အလွတ်စုံထောက်တစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ရှေ့နေတစ်ယောက်လဲ ဖြစ်ပါတယ်။ သူဟာ အင်မတန် ပါးနပ် လိမ္မာတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆရာကြီးကို သူ ကူညီပြီး ဖြေရှင်းပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။ လူသိရှင်ကြားလဲ မဖြစ်စေရပါဘူး”

“ကျုပ်နဲ့လာပြီး မောင့်အစ်ကို တွေနိုင်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်မယ်ဆိုရင် မောင့်ကို ကျေးဇူးတင်လို့ မဆုံးပါဘူး”

“မိန်းကလေး ဆောင်ရမယ့် ဒဏ်ငွေကိုလဲ ပေးဖို့ လိုပါလိမ့်မယ် ဆရာကြီး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူတို့နှစ်ယောက်က အမှုတွဲတစ်တွဲတည်း ဖြစ်နေကြပါတယ်”

“ကျုပ် နားလည်ပါတယ်”

ထိုနေ့ညနေပိုင်းတွင် ရဲအရာရှိ၏အစ်ကို ရောက်လာသည်။ ရဲအရာရှိနှင့် တစ်ပုံတည်းဖြစ်သည်။ လိုအပ်သည်များအားလုံးကို ပြင်ဆင်ပေးသွားသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ရောဘတ်နှင့် အမျိုးသမီးတို့တွင် တစ်စုံတစ်ရာသော အန္တရာယ်ကို ထပ်မံ ကြုံတွေ့နိုင်ရစရာ အကြောင်းမရှိတော့ချေ။ သူ့ညီကလည်း ထိုအမှုများကို ကိုင်တွယ်ရသည့် ရဲအရာရှိဖြစ်သောကြောင့် အားလုံးစီစဉ်ပြီး ဖြစ်သွားတော့သည်။

ထိုသို့ ဖြစ်ခဲ့သည်မှာ နှစ်နှစ်ခန့် ကြာခဲ့ပြီ။ ထိုအချိန်မှစ၍ အလွတ်စုံထောက်သည် ဘေရွန်၏ရုံးသို့ အပတ်စဉ် လာရောက်ကာ ရောဘတ်နှင့်ပတ်သက်သော သတင်းများကိုပေးသည်။ ဘေရွန်၏ရုံးမှ ပြန်ထွက်သွားသောအခါတွင် သူ့အိတ်ထဲမှာ ငွေစက္ကူများ ပါသွားစမြဲလည်း ဖြစ်သည်။

လွန်ခဲ့သည့် သုံးပတ်ခန့်က ရောဘတ် ဖျားနေကြောင်း အစီရင်ခံစာရသည်။ ဆေးရုံတင်ထားရကြောင်းလည်း ပါသည်။ ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာ မလုပ်ဆောင်ရသေးမီမှာပင် ရောဘတ်သည် သူ့သဘောနှင့်သူ ဆေးရုံမှ ဆင်းပြေးလေတော့သည်။ ရောဘတ်၏ ကျန်းမာရေးနှင့်ပတ်သက်သည့် အစီရင်ခံစာများ ဘေရွန်၏စားပွဲပေါ်သို့

ရောက်လာသည်တွင် ရောဘတ်သည် သူ့ကိုယ်သူ ဖျက်ဆီးနေပြီဖြစ်ကြောင်း သိရတော့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သည်ကိစ္စကို ဆောင်ရွက်မှဖြစ်တော့မည်ဟု သူ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အိပ်ခန်းတံခါး ပွင့်လာသည်။ ဘေရွန်၏ရင်ထဲမှာ နာကျင်လာသည်။ ရောဘတ်သည် အခန်းတံခါးဝမှာ တိတ်ဆိတ်စွာ ရပ်နေသည်။ ရောဘတ်ကို ကြိုးစားပြီး သူ မော့ကြည့်သည်။

အလွန် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်သွားသည်။ အသက်ရှူပင် ရပ်တော့မလောက် ဖြစ်သွားသည်။ ရပ်နေသူမှာ ရောဘတ်ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ယခင်က ရောဘတ် မဟုတ်တော့။ အရိုးပေါ်အရေတင် ဖြစ်နေသည်။ မေးရိုးများ၊ ပါးရိုးများ ငေါထွက်နေသည်။ မျက်တွင်းဟောက်ပက် ဖြစ်နေသည်။ ဤသူသည် မိမိ၏သားမှ ဟုတ်ပါလေစ။

“ရောဘတ်”

ရောဘတ်သည် တံခါးဝမှာ ရပ်မြဲရပ်နေသည်။ လှုပ်ရှားခြင်း မပြု။ သူ့အသံသည် မကြားဖူးသည့်အသံမျိုး ဖြစ်နေသည်။ နားကြား ဆန်းနေသည်။

“ကျွန်တော်မှာလိုက်တာ ဘယ်သူမှ ပြန်မပြောကြဘူးလား။ ဖေဖေကို ကျွန်တော် မတွေ့ချင်ဘူးလို့ ဖေဖေလူတွေကို ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်”

“ဒါပေမဲ့ ဖေဖေက မင်းကို တွေ့ချင်တယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ ဖေဖေ။ ကျွန်တော် ကူညီပေးဖို့ တခြားနာဇီတွေ ထပ်တွေ့နေပြန်ပြီလား” ရောဘတ်က ခါးခါးသီးသီး မေးသည်။

“ရောဘတ် မင်း အိမ်ပြန်လာပါ”

ရောဘတ်က ပြုံးသည်။ သူ့မျက်နှာသည် အလွန်တည်နေသောကြောင့် အပြုံးမည်ကာမတွ ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော် အိမ်နဲ့ရာနဲ့ နေတာပဲ”

“ဖေဖေ ဆိုလိုတာက မင်း နေမကောင်းဘူး။ ရောဘတ် ... ၊ မင်း ဆေးကုဖို့လိုတယ်။ မင်းကို ကောင်းကောင်းပြုစုဖို့ လိုတယ်။ အခုအတိုင်း နေနေမယ်ဆိုရင် မင်း သေမှာပဲ”

“ကျွန်တော့်ဘဝနဲ့ ကျွန်တော်ပါ ဖေဖေ။ အရေးမကြီးပါဘူး။ အမှန်က စစ်ဖြစ်နေတဲ့ အချိန်ကတည်းက ကျွန်တော် သေဖို့ကောင်းခဲ့တာပဲ” ရောဘတ်က လုံးဝ ဂရုမစိုက်သည့် အနေမျိုးဖြင့်ပင် ပြောနေသည်။ ဘေရွန်သည် စိတ်ဆိုးစ ပြုလာပြီ။

“ဒါပေမဲ့ မင်း မသေခဲ့ဘူးမဟုတ်လား။ အခုလို နည်းမျိုးနဲ့ မင်းကိုမင်း ပြန်သတ်နေတာဟာ အလကားသက်သက် အချိန်ဖြုန်းနေတာပဲ။ ဘာမှနားမလည်တဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အတွေးအမြင်မျိုးတွေ မင်းမှာ ဝင်နေပြီ။ ဒီလိုနည်းနဲ့ မင်း ငါ့ကို ပြစ်ဒဏ်ခတ်နေတာလား။ မင်းရဲ့ မြေပုံဘေးမှာ ငါ ဝိုရအောင် လုပ်နေတာလား”

ရောဘတ်က စကားပြန်ပြောရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော်လည်း ဘေရွန်က ပြောခွင့်မပေးဘဲ ဆက်ပြောသည်။

“ငါ ဝိုမှာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ မင်းအတွက် ဝိုမှာမဟုတ်ဘူး။ ငါ့သားအတွက် ငါ ဝိုမှာ။ ငါ့သားတစ်ယောက်ဟာ ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်တာကို မဖြစ်ခဲ့တဲ့အတွက် ငါ ဝိုမှာ။ လောကမှာ မင်းလုပ်စရာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်။ လောကမှာ မင်း ယုံကြည်စရာတွေ အများကြီး လိုပါသေးတယ်။ ဒါတွေကို ဘာမှ ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ မင်းဘဝတစ်ခုလုံးကို မင်း ရေစုန်မျှောပစ်လိုက်တော့မှာလား။ မင်း လုပ်နေတာတွေဟာ တစ်ခုမှမဟုတ်ဘူး။ မင်းကြိုက်တာကို မင်းအဖေက လုပ်ခွင့်မပေးတဲ့အတွက် မင်းက ကလေးတစ်ယောက်လို အစာငတ်ခံနေတာမျိုးပဲ”

ဘေရွန် ရောဘတ်၏ မျက်လုံးများကို စိုက်ကြည့်သည်။

“ငါလုပ်နေတာတွေကို မင်း သဘောတူညီမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါ ယုံကြည်တာကို ငါ လုပ်ချင်နေတာဖြစ်တယ်။ ငါဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်မလာရင်၊ ငါ လုပ်သလို ဖြစ်မလာရင်၊ ငါဟာ အရှုံးပေးပြီး ထွက်ပြေးတတ်တဲ့ လူစား မဟုတ်ဘူး”

ဘေရွန်သည် တံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ တံခါးလက်ကိုင်ကိုကိုင်ပြီး ဖွင့်ရန်ပြင်သည်။

“ငါ့သားအတွက်ပဲ ငါ ပူပင်သောကရောက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုအချိန်ကစပြီး ဘာမှ သောကရောက်နေစရာ မလိုတော့ဘူး။ ငါ့မှာ သား မရှိတော့ဘူး။ သူ့ရဲ့ဘောကြောင်တဲ့ သားမျိုး ငါ့မှာ မရှိတော့ဘူး”

အေးစက်မာကျောသည့် အသံနှင့်ပြောသည်။ ရောဘတ်က တံခါးကို ပြေးပိတ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

“ဖေဖေ”

ဘေရွန်က အခန်းတွင်းသို့ ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

“တံခါးပိတ်လိုက်ပါ ဖေဖေ။ ကျွန်တော် လုပ်ချင်တဲ့အလုပ် ဖေဖေ့ကို ပြောပြစရာ ရှိနေပါသေးတယ်”

ဘေရွန်က တံခါးလက်ကိုင်ဘက်သို့ ကိုယ်ကို ကိုင်းလိုက်သည်။ သူ့ခြေထောက်များ အားအင်ကုန်ခန်းကာ ပျော့ခွေသွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရသည်။ ရောဘတ်ကိုလည်း တိတ်ဆိတ်စွာ ပြန်ငေးကြည့်နေသည်။

“အစ္စရေးလ်ကို ကျွန်တော် သွားချင်တယ် ဖေဖေ။ ဟိုကိုရောက်မှပဲ ကျွန်တော် စိတ်ချမ်းသာမယ်လို့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ခံစားနေရပါတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ ရည်ရွယ်ချက်တွေ ပြန်ရှိလာပြီး အသုံးဝင်တဲ့လူတစ်ယောက် ပြန်ဖြစ်လာမယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ် ဖေဖေ”

ဘေရွန်က ပါးစပ်နှင့်မဖြေဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဒါပေမဲ့ ပထမဦးဆုံး ကျွန်တော်လုပ်မယ့် အလုပ်တစ်ခု ရှိသေးတယ်”

ရောဘတ်က မိန်းကလေးဘက်သို့ ပြန်လှည့်သွားသည်။

“ဒယ်နီစွန်ဒီ ... မင်း ကိုယ့်ကို လက်ထပ်မလား”

မိန်းကလေးက ရောဘတ်ကို ပြန်ကြည့်ပြီး အကဲခတ်နေသည်။ ခဏကြာတော့မှ ကြည်လင်ပြီး တည်ငြိမ်သည့်လေသံနှင့် အဖြေပြန်ပေးသည်။

“မလုပ်နိုင်ဘူး”

ဘေရွန်က ပြုံးလိုက်သည်။ သူ့သား အိမ်ပြန်ရောက်လာတော့မည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းသို့လည်း ခွန်အားများ ပြန်လည် ပြည့်ဖြိုးလာသည်။

“အလကားပြောနေတာပါ သားရယ်။ သားကို သူ လက်ထပ်ပါလိမ့်မယ်”

*

(၄)

ဒက်ခ်စ်သည် ပင်လယ်လှိုင်းလုံးများအတွင်းမှ တက်ခဲ့ပြီး တဲကလေးရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဖလော်ရီဒါပြည်နယ်၏ နေပူရှိန်ကြောင့် သောင်ပြင်ပေါ်ရှိ သဲများမှာ ပူနွေးစပြုနေပြီ။ ကမ်းခြေတစ်လျှောက်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဟက်ဒလေတို့ မိသားစုပိုင်သည့် ပင်လယ်ကမ်းခြေမှ အနားယူအိမ်ကြီးကိုလည်း မျှော်ကြည့်မိပြန်သည်။

မနက်ပိုင်းသည် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ တဲအနီးရှိ စားပွဲပေါ်မှ လက်ပတ်နာရီကို ကောက်ယူသည်။ နံနက်ကိုးနာရီ ထိုးပြီ။ စိတ်ချမ်းသာမှုဖြင့် သူ သက်ပြင်းချမိသည်။ နောက်ထပ် နှစ်နာရီမျှကြာအောင် မိမိတစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေခွင့်ရဦးမည်။ ဟက်ဒလေတို့အိမ်ထဲတွင် အနားယူနေကြသူများသည် ဆယ့်တစ်နာရီ မထိုးမချင်း ထွက်လာကြဦးမည်မဟုတ်။ မျက်နှာသုတ်ပဝါယူကာ တဲတွင်းသို့ သူ ဝင်ခဲ့သည်။

တဲအဝမှာ သူ ရပ်နေမိသည်။ တဲအတွင်း၌ အလင်းရောင်နည်းနေသည်။ နေရောင်ထဲမှ ဝင်လာရသူဖြစ်သောကြောင့် ရုတ်တရက် အမှောင်တွင်းသို့ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရ။ ထို့နောက်မှ ခုတင်ပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေသူကို သူ သတိထားမိသည်။ ရွှေရောင်ဆံပင်ပျော့ပျော့ကို ပထမဆုံး သတိထားမိသည်။ သူ ကြည့်နေဆဲမှာပင် လဲလျောင်းနေသူက ထထိုင်သည်။

“ဒက်ခ်စ်၊ ကျွန်မ ရှင် ကုန်းပေါ်ကို တစ်သက်လုံး ပြန်တက်မလာတော့ဘူးလို့ ထင်နေတာ”

ဒက်ခ်စ်က တန်းပေါ်မှ မျက်နှာသုတ်ပဝါတစ်ထည်ကို ဆွဲယူပြီး လှမ်းပစ်ပေးသည်။

“စူအန်း ... ရူးပေါပေါ လုပ်မနေစမ်းနဲ့”

စုအန်းက မျက်နှာသုတ်ပဝါကို မယူသဖြင့် ခုတင်အောက်သို့ လျှောက်ကျသွားသည်။

“အားလုံး အိပ်နေကြတုန်းပဲ” ဟု ဂရုမစိုက်သလို ပြန်ပြောသည်။

ဒက်ခ်စ်သည် တန်းပေါ်မှ မျက်နှာသုတ်ပဝါတစ်ထည်ကို ဆွဲယူပြီး အပြင်သို့ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ခဏကြာတော့ သဲသောင်ပြင်ပေါ်တွင် လျှောက်လာသည့်ခြေသံကို ကြားရသည်။ မျက်လုံးများကိုဖွင့်ပြီး မော့ကြည့်သည်။ စုအန်းသည် အဖြူရောင် ရေကူးဝတ်စုံကို ဝတ်လာသည်။

“ရှင် ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ။ ကာရိုလင်းအကြောင်း မပြောနဲ့။ ကျွန်မ အကုန်သိတယ်။ မာဒီရှုနေဒါနဲ့ ရှင့်အကြောင်းကို နယူးယောက်တစ်မြို့လုံး ပြောနေကြတာ”

ဒက်ခ်စ်က ဘာမှ ပြန်မဖြေ။ စုအန်း၏ ခြေထောက်ကို လှမ်းဆွဲပြီး သဲပြင်ပေါ်သို့ လှဲချလိုက်သည်။

“ဘယ်လို လုပ်လိုက်တာလဲ” ဟု စုအန်းက ပြန်ပြောရင်း ဒက်ခ်စ်ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ ဖြူဖွေးသည့် သွားများပေါ်အောင်ပြုံးသည့် ဒက်ခ်စ်၏မျက်နှာကို မြင်ရသောအခါ တဖြည်းဖြည်း ဒက်ခ်စ်ဘက်သို့ သူ တိုးသွားသည်။ သို့သော်လည်း ဒက်ခ်စ်က သူနှင့် ဝေးရာသို့ ကိုယ်ကို လှိမ့်သွားသည်။ သူ့မျက်နှာကား ပြုံးနေဆဲ။

“ကိုယ့်ကို ဘာမှ ပြန်မလုပ်ခင် အိမ်ပေါ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ဦး။ ဒုတိယထပ်ထောင့်ခန်းက ပြတင်းပေါက်နားကို ကြည့်”

စုအန်းက သဲပြင်ပေါ်မှာ ဝမ်းလျားမှောက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ငြိမ်သက်စွာဖြင့် အိမ်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်နေသည်။ ပြတင်းပေါက်တွင် အရောင်လက်သွားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် ဒက်ခ်စ်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ဒါ ဂျိမ်းဟက်ဒ်လေရဲ့ အခန်းပဲ။ ကျွန်မတို့ကို လှမ်းကြည့်နေတာ”

“ဟုတ်တယ်။ မှန်ပြောင်းနဲ့ လှမ်းကြည့်နေတာ။ မင်း စောစောကပြောတော့ အားလုံး အိပ်နေကြတုန်းပဲဆို။ အခု တွေ့ပြီ မဟုတ်လား”

“အလကား ခွေးသူခိုးကြီး” စုအန်းက တခစ်ခစ်ဖြင့် ရယ်နေသည်။

“ပူလာပြီကွာ။ ရေထဲ ပြန်ဆင်းလိုက်ဦးမယ်” ဒက်ခ်စ်သည် အိပ်နေရာမှ ထပြီး ပင်လယ်လှိုင်းလုံးများ ပြေးရိုက်နေသည့် ကမ်းစပ်ဆီသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။ ရေထဲသို့ သူ ရောက်သောအခါ စုအန်းလည်း လိုက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။

+

သူတို့နှစ်ယောက်ကို စောင့်ကြည့်နေသည်မှာ ဂျိမ်းစ်ဟက်ဒလေတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ချေ။ ကာရိုလင်းကလည်း အခြားအခန်းတစ်ခုထဲမှ လှမ်းကြည့်နေသည်။ ဒက်ခ်စ်နှင့်စုအန်းတို့နှစ်ယောက် ကမ်းပေါ်သို့ ပြန်တက်လာကြသောအခါကျမှ သူလည်း ပြတင်းပေါက်မှ ခွာလာခဲ့သည်။ ရေထဲမှာ သူတို့နှစ်ယောက် ဘာဖြစ်ခဲ့သည်ကို သူ သိနေသည်။ ဓာတ်သိချင်းမို့ သူ သဘောပေါက်လိုက်ပြီး ဖြစ်သည်။

အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာပြီး ခုတင်ပေါ်မှာ လှဲနေမိသည်။ ရာသီဥတု ပူနွေးနေသော်လည်း စောင်တစ်ထည်ကို ဆွဲယူခြုံထားလိုက်သည်။ မိမိစိတ်ထဲတွင် မည်သို့ ခံစားနေရကြောင်း ပြန်စဉ်းစားနေမိသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဘာဖြစ်ခဲ့ကြသည်ကို သိသော်လည်း သူ့စိတ်ထဲတွင် မနာလိုစိတ် နည်းနည်းကလေးမျှ ပေါ်မလာ။

ခပ်သာသာ လျှောက်လာသည့် ခြေသံကို ကြားရသည်။ ထို့နောက် တံခါးဖိင့်သံကိုပါ ဆက်ကြားရသည်။ ကာရိုလင်းက မျက်လုံးများကိုမှိတ်ပြီး အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်သည်။ အိပ်ရာဘေးသို့ ဒက်ခ်စ် ရောက်လာသည့်အခါကျမှ ယခုပင် အိပ်ရာမှ နိုးလာသကဲ့သို့ မျက်လုံးများကို ဖွင့်ကြည့်သည်။

“နီးနေပြီလား” ဟု ဒက်ခ်စ်က ငုံ့ကြည့်ရင်း မေးသည်။

“ဘယ်နှနာရီ ရှိပြီလဲ” ကာရိုလင်းက ကြိုးစား ပြုံးသည်။

“ဆယ်နာရီထိုးပြီးရုံကလေး ရှိသေးတယ်။ မင်း နေကောင်းတယ် မဟုတ်လား”

“နေကောင်းပါတယ်။ ပင်ပန်းနေတာ တစ်ခုပါပဲ။ အပြင်ဘက်မှာ ဘယ်လိုနေသလဲ”

ကာရိုလင်းက အိပ်နေရာမှ ထလိုက်သည်။

“သိပ်လှတာပဲ။ ကိုယ် ရေကူးနေတာ။ နွေးလဲနွေးတယ်။ ဪ... ဝူအန်းလဲ ကမ်းခြေကို ရောက်လာတယ်” ဒက်ခ်စ် သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ ရေကူးဘောင်းဘီနှင့် အဝတ်အစားလဲရင်း နောက်ဆုံးမှ ဝူအန်းအကြောင်းကို သတိရသည့်ပုံမျိုးဖြင့် ပြောသည်။ ထို့နောက် လက်ပတ်နာရီကိုဖြုတ်ပြီး ခုတင်ဘေးသို့ လှည့်ပြန်လာသည်။

“ဟောလီးဝုဒ်ကိုသွားရရင် ကောင်းမလာလို့ စဉ်းစားနေတယ်။ စပိုက်ဒယ်က ကိုယ့်ကို လှမ်းဖိတ်နေတယ်။ ပိုလိုလဲ ဝင်ကစားခိုင်းနေတယ်”

“ဂျီစယ်လီရော ဟိုမှာ ရှိနေမလား”

“ရှိမယ်ထင်တယ်။ သူ ရုပ်ရှင်တစ်ကား ရိုက်နေတယ်”

စပိုက်ဒယ်သည် စတူဒီယိုကြီးတစ်ခု၏ အကြီးအကဲဖြစ်သည်။ ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်သူ တစ်ဦးလည်းဖြစ်သည်။ ပိုလိုဝါသနာပါသောကြောင့် ပိုလိုသင်း တစ်သင်းကိုလည်း ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်ထားသည်။

“မင်း လိုက်မယ် မဟုတ်လား”

“ဘာများ ထူးထူးခြားခြား ရှိနိုင်သလဲ။ အို ... လိုက်ခဲ့မယ်လေ”

ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဒက်ခ်စ် ဝင်သွားသည်။ အခန်းတံခါးပိတ်သွားပြီးနောက် ရေပန်းမှ ရေကျနေသံကို ကြားရသည်။ ကာရိုလင်းက ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။ သောင်ပြင်ပေါ်တွင် ဝူအန်းတစ်ယောက် အိပ်နေတုန်းပဲ ဖြစ်သည်။

တိရစ္ဆာန်၊ ဒက်ခ်စ်သည် တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ဖြစ်သည်ဟု သူ မှတ်ချက်ချမိသည်။

အလွန် အံ့ဩစရာကောင်းသော တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ပါကလား ... ။

*

(၅)

သူတို့နှစ်ယောက် စတင် အကြောင်းပါကြစဉ်ကတော့ ကာရိုလင်းသည် ဒက်ခ်စ်အပေါ်တွင် ထိုသို့သောအမြင်မျိုးကို မမြင်နိုင်ခဲ့သေးချေ။ မိမိ၏အသက်ကို ကယ်တင်ခဲ့သည့်အတွက် ကျေးဇူးတင်မဆုံးလည်း ရှိခဲ့ရသည်။ သူနှင့် အတူနေရသည့်အတွက် အစစအရာရာ လုံခြုံမှုလည်းရသည်ဟု ခံစားခဲ့ရသည်။ ဂျာမန်များ သိမ်းပိုက်ထားခဲ့သည့် ပါရီမြို့တွင် နေထိုင်ရင်း သူ့အတွက် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို စောင့်နေရသည့်တိုင်အောင် သူ့မှာ လုံခြုံမှုအပြည့်အဝ ရနေသည်ဟု နားလည်ခဲ့သည်။

ကာရိုလင်းသည် ပါရီမြို့ရှိ ကော်တီဂွေးသံရုံးအတွင်းမှာ ရက်သတ္တပေါင်းများစွာ ရှိနေခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူ၏နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို ဂျာမန်များက ထုတ်ပေးရတော့သည်။ ဂျာမန်တို့သည် ကော်တီဂွေးနိုင်ငံမှ အမဲသားများ ရရှိရေးအတွက် အရေးကြီးနေလေရာ ကော်တီဂွေးနိုင်ငံနှင့် ဆက်ဆံရေး ပျက်ပြားသွားမည်ကို မလိုလားကြ။

နိုင်ငံကူးလက်မှတ် ရပြီးသောအခါ ဒက်ခ်စ်နှင့်အတူ လစွာခွန်းမြို့သို့ ရထားနှင့် လာခဲ့ကြသည်။ စစ်အတွင်းကာလမို့ ရထားကလည်း ဟောင်းနွမ်းနေကာ စီးရသည်မှာ သက်သောင့်သက်သာ မရှိလှ။ လစွာခွန်းမြို့မှနေပြီး ကော်တီဂွေးသင်္ဘောကို သူတို့ စောင့်ဆိုင်းနေကြသည်။ ထိုသင်္ဘောဖြင့် အတ္တလန္တိတ်သမုဒ္ဒရာကိုဖြတ်ပြီး အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့ သူတို့ သွားကြမည်ဖြစ်သည်။

လုံခြုံသည့်ဘဝသို့ရောက်ပြီဟု နားလည်လိုက်သည့်အချိန်မှစ၍ ကာရိုလင်း၏ ကျန်းမာရေးအခြေအနေလည်း ပိုမို တိုးတက်ကောင်းမွန်လာခဲ့သည်။ သူ့ကိုယ်အလေးချိန်လည်း အတော်ကလေး ပြန်တက်လာခဲ့သည်။ နိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခံရသည့် အကြောင်းများကိုသာ စောစောပိုင်းက အိပ်မက်များ မက်ခဲ့ရသည်။ ယခု ထိုအိပ်မက်ဆိုးလည်း ပျောက်ကွယ်ပြယ်လွင့်စပြုလေပြီ။

သို့သော်လည်း တစ်ညတွင် ဟိုတယ်၌ ဒက်ခ်စ်နှင့် သူ ညစာစားနေကြသည်။ ထိုအခိုက် ဂျာမန်တစ်ယောက်ကို ကာရိုလင်းက လှမ်းမြင်သည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှ အပြောင်းအလဲကို မြင်လိုက်သည့် ဒက်ခ်စ်သည် ပါးစပ်ထဲသို့ ခက်ရင်း သွင်းတော့မည့်ဆဲဆဲ ရပ်တန့်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟိုလူ ... သူ ... ကျွန်မကို ဖမ်းမလို့ လာနေပြီ” ကာရိုလင်းက ကြောက်လန့်တကြားလေသံဖြင့် ပြောသည်။

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ကွာ။ မင်းကို ဘယ်လိုလူကမှ ဖမ်းလို့မရဘူး” ဒက်ခ်စ်က ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြန်ပြောသည်။

“ကျွန်မကို သူ ဖမ်းနိုင်တယ်။ ကျွန်မနောက်ကို သူ လိုက်နေတာ။ ကျွန်မကို သူ ကြိုက်တာတွေ အကုန်ခိုင်းလို့ရကြောင်း သူသိတယ်” ကာရိုလင်းသည် အလွန် စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့နေပြီ ဖြစ်သည်။

ဒက်ခ်စ်က နောက်သို့လှည့်ကြည့်သည်။ ထိုသူသည် အညှီရောင် အရပ်ဝတ်အရပ်စားကိုပင် ဝတ်ဆင်ထားသည်။ မိမိတို့ကို လှမ်းကြည့်နေခြင်းလည်း မရှိ။ သူညာစာကိုသာ သူ ကုန်းစားနေသည်။

“ကျွန်မကို အပေါ်ထပ် ပြန်ပို့ပေးပါ ဒက်ခ်စ်။ ကျွန်မကို ပြန်ပို့ပေးပါ”

ကာရိုလင်း၏စကားကြောင့် ဒက်ခ်စ်က ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ သူ သိပ်ပြီး ကြောက်လန့်နေကြောင်း သိရသဖြင့် ထိုင်ရာမှ ထသည်။

“ကဲ ... လာ” ဟုပြောရင်း ကာရိုလင်း၏လက်မောင်းကို ဖေးကိုင်ပေးသည်။

ထိုဂျာမန်၏အနားမှ ဖြတ်လျှောက်လာကြသောအခါတွင် ကာရိုလင်းတစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်နေကြောင်းကိုလည်း သူ သတိထားမိသည်။ သူတို့အခန်းထဲသို့ ပြန်ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း ကာရိုလင်းသည် ပြင်းထန်သော စိတ်ဝေဒနာကြောင့် မျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ် ကျလေတော့သည်။

“မကြောက်ပါနဲ့ကွယ်။ မင်းကို သူ ဘာမှ မလုပ်စေရပါဘူး။”

ဒက်ခ်စ်က သူ့ကို ဖက်ထားရင်း တိုးတိုးပြောသည်။

“ကျွန်မကို မတော်မတရားတွေ လုပ်ခဲ့တာ သူပဲ။ သူတို့ခိုင်းသမျှကို ကျွန်မ လုပ်ပေးနေခဲ့ရတဲ့အချိန်မျိုးမှာ သူဟာ ကျွန်မကိုကြည့်ပြီး တဟားဟား ရယ်နေခဲ့တဲ့လူ”

ကာရိုင်းက ရှိုက်ကြီးတင် ငိုသည်။

“ဒီအကြောင်းတွေ မစဉ်းစားပါနဲ့တော့ကွာ။ မေ့ပစ်လိုက်ပါ။ မင်းကို ထပ်ပြီး သူ ဘယ်တော့မှ ဒုက္ခပေးနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ် ကတိပေးပါတယ်”

ဒက်ခ်စ်၏ လေသံသည် ပို၍ တင်းမာလာသည်။

မည်မျှပင် ကတိပေးသော်လည်း ကာရိုလင်းသည် တည်ငြိမ်လာခြင်း မရှိတော့ချေ။ ဆရာဝန်ညွှန်ကြားထားသည့် ဆေးလုံးသုံးလုံးတိတိ ဆက်တိုက်ကျွေးရတော့သည်။ ထိုအခါကျမှ အိပ်ပျော်သွားသည်။ ဒက်ခ်စ်က သူ့ကို ငုံ့ကြည့်နေမိသည်။ မျက်နှာပေါ်မှာ ကြောက်သွေးဖြာနေသည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ စောင်တစ်ထည်ကို ညင်သာစွာ ခြုံပေးခဲ့သည်။ ထို့နောက် အခန်းအပြင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ အခန်းတံခါးကို အပြင်မှ ဖြည်းညင်းစွာ ပိတ်ပြီး သော့ခတ်ထားခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ကာရိုလင်း အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်။ သို့သော်လည်း ဆေးအများကြီး သောက်ထားရသောကြောင့် ကြည်ကြည်လင်လင်တော့ မရှိလှ။ ခုတင်ပေါ်မှဆင်းပြီး အခြားအခန်းသို့ ကူးခဲ့သည်။ ဒက်ခ်စ်သည် စားပွဲတွင်ထိုင်ကာ ကော်ဖီသောက်နေသည်။ သူ့လက်ထဲမှာလည်း သူ့သောက်နေကျ ဆေးပြင်းလိပ်သေးသေးကလေး ရှိနေသည်။ ကာရိုလင်း ဝင်သွားတော့ သူက မော့ကြည့်သည်။

“ကော်ဖီ သောက်လိုက်ဦး”

ကာရိုလင်းက ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ထိုင်ရင်း ကော်ဖီပန်းကန်ဘေးရှိ သတင်းစာကို လှမ်းကြည့်သည်။ မနေ့က ဟိုတယ်စားသောက်ခန်းထဲတွင် တွေ့ခဲ့ရသည့် ဂျာမန်လူမျိုး၏ ဓာတ်ပုံသည် သတင်းစာထဲမှ ခုန်ထိုက်လာတော့မည်လားဟု ထင်မှတ်မိသည်။ မျက်နှာဖုံးတွင် သူ့ဓာတ်ပုံပါကာ ခေါင်းစီးစာလုံး မည်းမည်းများကိုလည်း တွေ့ရသည်။

ဂျာမန်အရာရှိ အသတ်ခံရခြင်း

ကာရိုလင်းက ဒက်ခ်စ်ကို မော့ကြည့်သည်။

“သူ သေသွားပြီ”

“ဟုတ်တယ်။ မင်းကို သူ ဘယ်တော့မှ ထပ်ပြီး ဒုက္ခပေးနိုင်တော့ပါဘူးလို့ ကိုယ် ကတိပေးခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

ဆေးပြင်းလိပ်မီးခိုးများက သူ့မျက်လုံးများကို ဖုံးကွယ်နေကြသောကြောင့် သူ့အမူအရာကို အကဲဖမ်း၍ မရနိုင်ချေ။ ထိုသတင်းကို ဖတ်ရသည့်အခါတွင် ကာရိုလင်း အနေဖြင့် ပို၍ လုံခြုံမှုကို ရရပေမည်။ သို့သော်လည်း သူ့ရင်ထဲတွင် တစ်မျိုးသော ကြောက်စိတ်များ အမြစ်တွယ်လာပြန်သည်။ ဒက်ခ်စ်ကိုလည်း သူ တစ်မျိုး မြင်လာသည်။

ထိုအချိန်မှစပြီး သူ၏ အိပ်မက်ဆိုးများကို ပြန်လည် မက်လာရပြန်သည်။ နယူးယောက်မြို့သို့ သူတို့ ရောက်ပြီးနောက် ရက်သတ္တပတ်ပေါင်းမြောက်မြားစွာ ကြာသောအခါကျမှ ထိုအိပ်မက်များ ပြယ်လွင့်ခဲ့လေတော့သည်။

ထို့နောက်တွင် သူ့စိတ်ထဲမှာ ခံစားချက်တစ်မျိုး ပေါ်လာပြန်သည်။ ယင်းခံစားချက်သည် ဒက်ခ်စ်ကို ချစ်ခင်မှုဖြစ်သည်။ ဂျာမန်တို့၏ ဖမ်းဆီးခြင်းမခံရမီက ယောက်ျားတစ်ယောက်ယောက်ကို တစ်နေ့နေ့တွင် ချစ်မိလိမ့်မည်ဟု သူ မျှော်လင့်ခဲ့မိသည်။ သို့သော် ယခု ခံစားရသည်မှာ ထိုချစ်ခြင်းမေတ္တာမျိုးလည်း မဟုတ်ချေ။ မိမိကို အကူအညီပေးသည့် မိမိကို အကာအကွယ်ပေးသည့် မိမိအစ်ကို ရောဘတ်ကိုချစ်သည့်စိတ်မျိုးနှင့်လည်း ခပ်ဆင်ဆင် တူသည်။ မိမိကို အစစ အရာရာ စောင့်ရှောက်ခဲ့သည့် ဖခင်အပေါ် ချစ်ခင်မြတ်နိုးသည့် စိတ်မျိုးနှင့်လည်း ခပ်ဆင်ဆင် တူသည်။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့ သူတို့နှစ်ယောက် ရောက်လာကြသောအခါ ဘေရွန်က သင်္ဘောဆိပ်မှ လာကြိုသည်။
အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုဆိုင်ရာ ကော်တီဂွေးကောင်စစ်ဝန်လည်း လာရောက်ကြိုဆိုသည်။ သူတို့နှင့်အတူ
သတင်းထောက်များလည်း လာရောက်စောင့်ဆိုင်းနေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဆိပ်ကမ်းမှ ထွက်လာကြသောအခါ ကာရိုလင်းသည် သူ့အဖေ၏ကားနှင့် လိုက်ပါလာရသည်။ ဒက်ခ်စ်က
ကော်တီဂွေးကောင်စစ်ဝန်၏ကားနှင့် လိုက်ပါသွားသည်။ သို့သော်လည်း ယနေ့ညဘက်တွင် ညစာစားအမိ ပြန်လာမည်ဟု
ဆိုသည်။

ဘေရွန်သည် သူ့သမီးကို သေချာစွာကြည့်ရင်း တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးနေပုံရသည်။

“သမီးကို ဘယ်လိုမြင်သလဲ ဖေဖေ”

ဘေရွန်၏ မျက်လုံးအိမ်ထဲတွင် မျက်ရည်များ ရောက်လာသည်။

“သမီးလေး၊ ဖေဖေသမီးလေး”

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ ကာရိုလင်းသည် ငိုချင်လာသည်။ ထို့ကြောင့် မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ စတင်ငိုကြွေးမိတော့သည်။ ဖေဖေစကားကို
ကြားရသဖြင့် မိမိသည် မည်သည့်အခါတွင်မျှ ဖေဖေ၏ သမီးငယ်လေး ပြန်မဖြစ်နိုင်တော့သည်ကို စဉ်းစားမိသောကြောင့်
ငိုကြွေးခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

“ရောဘတ်အကြောင်းလဲ ဖေဖေတို့ ဘာသတင်းမှ မကြားရဘူး။ ဂျာမန်တွေက သူ့ကို ဖမ်းမိသွားပြီနဲ့တူပါတယ်ကွယ်” ဘေရွန်က
လက်ကိုင်ပဝါထုတ်ပြီး သူ့မျက်ရည်စများကို သုတ်နေသည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဖေဖေ။ ရောဘတ် ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

“သမီး သိသလား။ ဘယ်လိုဖြစ်နေသလဲ။ အခု သူ ဘယ်မှာလဲ”

ဘေရွန်က ကာရိုလင်းကို လှည့်ကြည့်နေသည်။

“ကျွန်မတော့ မသိဘူး ဖေဖေ။ သူ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးလို့ ဒက်ခ်စ်က ပြောတယ်”

ဘေရွန်၏မျက်နှာပေါ်တွင် အမူအရာတစ်မျိုး ပေါ်လာသည်။ စိတ်မကောင်းသည့်အတွက် မျက်နှာပျက်သွားခြင်းဖြစ်သည်ဟု ကာရိုလင်းက နားလည်လိုက်သည်။ သို့သော်လည်း သူ ထင်သလို မဟုတ်ကြောင်း သူ့အဖေ၏ ခံစားချက်ကင်းမဲ့သောအသံကို ကြားရသောအခါကျမှ သဘောပေါက်တော့သည်။

“သူက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိတာတဲ့လဲ”

“ဒက်ခ်စ်ပြောရင် မှန်တတ်ပါတယ် ဖေဖေ။ မမှားပါဘူး”

ကာရိုလင်းက ကလေးလေးတစ်ယောက်လို ပြန်ဖြေသည်။

ထိုအချိန်ကလေးမှာပင် ဘေရွန်က ဒက်ခ်စ်အကြောင်းကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်နေမိသည်။ ဒက်ခ်စ် ကလေးဘဝတုန်းက မဒမ်ဘလင်ရှေး၏ ဟိုတယ်ဧည့်ခန်းထဲတွင် သူ့အဖေ၏ရင်ခွင်တွင်း၌ အိပ်ပျော်နေသည့်မြင်ကွင်းကို ပြန်ပြီး မြင်ယောင်နေမိသည်။

“သမီးယောက်ျား ... သူက သမီးကို ချစ်ရဲ့လား” ဟု ဘေရွန်က ရုတ်တရက်မေးသည်။

ကာရိုလင်းက အံ့ဩသည့်အမူအရာဖြင့် ပြန်ငေးကြည့်နေမိသည်။ ဒက်ခ်စ်အပေါ်တွင် သူ ချစ်သည် မချစ်သည်ကို ယခုမှပင် စဉ်းစားမိတော့သည်။

“ချစ်တာပေါ့ ဖေဖေ”

ထိုစကားကြောင့် ဘေရွန် တိတ်သွားသည်။ ခဏကြာတော့မှ လေသံတိုးတိုးနှင့် ပြန်ပြောသည်။

“သူဟာ အင်မတန် ယောက်ျားပီသတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ သမီးက ...”

"အင်မတန် ကြင်နာတတ်တဲ့လူပါ ဖေဖေ။ ပြီးတော့ လူတစ်ဖက်သားအပေါ်မှာ အလွန်လဲ နားလည်တတ်ပါတယ်"

"ဒါပေမဲ့ သမီးဟာ ကျန်းမာရေး သိပ်ကို ချို့တဲ့နေသေးတယ်။ ဖေဖေ ဆိုလိုတာက"

"ဒါလဲ အရေးမကြီးပါဘူး ဖေဖေ။ ဒက်ခ်စ် နားလည်ပါတယ်။ ဒီအတိုင်းလဲ ကျွန်မ မနေနိုင်ပါဘူး။ အခု ဖေဖေနဲ့ ကျွန်မ ပြန်လာနေတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မ ပြန်နေကောင်းလာမှာပဲ။ အားအင်တွေ ပြန်ပြည့်လာမှာပဲ။ ဖေဖေ ကြည့်ပါ။ နောက်ပြီးတော့ ဖေဖေ အဖော်ရအောင် ဖေဖေအတွက် မြေးကလေးတွေမွေး ..."

"မမွေးရဘူး။ သားသမီးတစ်ယောက်မှ မမွေးရဘူး"

ဘေရွန်က ဖြတ်၍ ပြောသောကြောင့် ကာရိုလင်း၏စကားသည် တစ်ပိုင်းတန်းလန်း ပြတ်သွားလေတော့သည်။

"ဖေဖေ ..."

"မင်း နားမလည်ဘူးလား။ မွေးလာမယ့် ကလေးတွေဟာ အသားမည်းမည်းကလေးတွေ ဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်။ မင်း ကလေးမမွေးရဘူး"

ဘေရွန်က ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ပြောလေသည်။

+

"တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီနဲ့တူတယ်။ ကိုယ့်အခန်းက ဟိုဘက်ပိုင်း ရောက်နေပါလား"

မေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားပြီး ကာရိုလင်း နီးလာသည့်အချိန်တွင် အခန်းတွင်းသို့ ဒက်ခ်စ် ဝင်လာပြီး သူ့ကို ပြောသည်။

“ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် လောလောဆယ် အခုလိုနေကြရင် ကောင်းမယ်လို့ ဖေဖေက ပြောတယ်။ ကျွန်မ အင်အား ပြန်ပြည့်လာတဲ့ အချိန်အထိလောက်ပေါ့”

ကာရိုလင်းက သူနှင့် မျက်လုံးချင်း မဆိုင်မိအောင် ကြိုးစားပြီး ရှောင်နေသည်။

“မင်းကလဲ ဒီလိုပဲ နေချင်တာလား”

“ကျွန်မလဲ မပြောတတ်တော့ပါဘူးရှင်”

ဒက်စ်စ်က ကာရိုလင်းကို စကားဆက် အပြောမခံဘဲ ဖြတ်ပြောသည်။

“တစ်ညကလေးအတွက်တော့ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ပြန်လာရင်တော့ ဒီလိုဖြစ်နေရင် မကောင်းဘူး။ အဲဒီအချိန်ကျရင် မင်း ဘာဖြစ်ချင်တယ်ဆိုတာကို သဘောပေါက်နေလောက်ကောင်းရဲ့လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်”

ဒက်စ်စ်သည် ဒေါသဖြင့် ပြောရင်း တံခါးဆီသို့ ပြန်လျှောက်သွားသည်။

“ဒက်စ်စ်။ ဘယ်ကို သွားမလို့လဲ”

ကာရိုလင်းက ကြောက်လန့်တကြား လှမ်းအော်မေးသည်။

ဒက်စ်စ်က အခန်းဝမှာ ရပ်ပြီး ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

“မနက်ဖြန် ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကို ကိုယ် ပြန်ရမယ်။ အကြောင်းကြားစာ ကောင်စစ်ဝန်ရုံးမှာ ရောက်နေတယ်။ ကော်တီဌေးနိုင်ငံကနေတစ်ဆင့် ဥရောပကို သွားရမယ်”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ ဒီကို ဒီကနေမှ ရောက်လာတာပဲ မဟုတ်လား။ ရှင် သွားဖို့ မကောင်းပါဘူး”

“သွားဖို့ မကောင်းဘူးလား။ မင်းအဖေက ဒီအတိုင်းပဲ ပြောသလား”

ဒက်ခ်စ်၏မျက်နှာပေါ်တွင် တင်းမာသည့် အပြုံးတစ်ခု ပေါ်လာသည်။

အခန်းအပြင်သို့ ဒက်ခ်စ် ထွက်သွားသည်။ တံခါးပိတ်လျက် ကျန်ခဲ့သည်။ ကာရိုလင်းက တံခါးကို လှမ်းငေးကြည့်နေမိသည်။ ဖြည်းဖြည်းချင်း မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။ ယခုလို ဖြစ်ရသည်မှာ မမှန်ပါ။ မည်သို့သောအကြောင်းနှင့်မျှ မမှန်နိုင်ပါ။ စစ်မဖြစ်မီတုန်းက သူ ခံစားခဲ့ရသည့် ခံစားချက်အတိုင်း ယခုလည်း ခံစားရဦးမယ်ဆိုလျှင် မည်မျှ ကောင်းချိမ့်မည်နည်းဟု စဉ်းစားနေမိသည်။

+

ဒက်ခ်စ်သည် ညဝတ်အင်္ကျီများကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး စာရေးစားပွဲငယ်တစ်လုံးမှာ ထိုင်နေသည်။ ထိုအချိန်တွင် သူ့အိပ်ခန်းထဲသို့ ကာရိုလင်း ဝင်လာသည်။ ဒက်ခ်စ်၏ ရှေ့ရှိ စားပွဲပေါ်မှာ စာရွက်စာတမ်းများ ပြည့်နေသည်။ ဒက်ခ်စ်က ကာရိုလင်းကို မော့ကြည့်ပြီး လက်ပတ်နာရီကို ပြန်ကြည့်သည်။

“သန်းခေါင်းကျော် တစ်နာရီပဲ ထိုးနေပြီ။ မင်း အိပ်ဖို့ကောင်းပြီ”

“ကျွန်မ အိပ်လို့ မပျော်ဘူး”

ကာရိုလင်းသည် တံခါးဝတွင် တွန့်ဆုတ်ဆုတ် ဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်မ ဝင်လာခဲ့ပါရစေနော်”

ဒက်ခ်စ်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ကာရိုလင်းက ခုတင်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

“အစီရင်ခံစာတွေ ဖတ်နေတာပါကွာ။ ကိုယ့်အလုပ်တွေနဲ့ ကင်းကွာနေတာလဲ ကြာလှပြီ”

ထိုစကားကို ကြားသောအခါ ကာရိုလင်းက အံ့အားသင့်သွားပြန်သည်။ ဒက်ခ်စ်နှင့် လက်ထပ်ခဲ့ကြပြီဖြစ်သော်လည်း ဒက်ခ်စ်၏ လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းနှင့်ပတ်သက်၍ သူ သတိမထားမိခဲ့။ သာမန် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် လုပ်ငန်းကလေးများကိုပင် သတိမထားမိခဲ့။ သူ့အလုပ်အကြောင်းကို သဘောလောက်တော့ သိထားဖို့ကောင်းသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ရှက်ရွံ့သလိုလို ဖြစ်လာမိသည်။

“ဟုတ်ပါရဲ့။ ကျွန်မလဲ သဘောမပေါက်မိဘူး။ ကျွန်မ လာပြီး နှောင့်ယှက်သလို ဖြစ်နေပြီ ထင်တယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးကွာ။ မင်းရောက်လာတဲ့အတွက် အပြောင်းအလဲကလေး ဖြစ်သွားတာပေါ့”

ဒက်ခ်စ်က စီးကရက်ကို လှမ်းဆွဲသည်။

“ရှင် ဥရောပကို ပြန်သွားမှာပဲလား” ကာရိုလင်းက သူ့ကို မော့ကြည့်နေသည်။

ဒက်ခ်စ်က ပြုံးသည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီး သွားခိုင်းတဲ့နေရာကို သွားရမှာပဲ။ ဒါဟာ ကိုယ့်ဘဝပဲ”

“ဒါပေမဲ့ စစ်ဖြစ်နေတော့ အန္တရာယ်ရှိမှာပဲ”

“ကိုယ့်နိုင်ငံက ကြားနေနိုင်ငံပါ။ ကိုယ်ကလဲ ကြားနေပုဂ္ဂိုလ်ပဲ”

“ဘယ်လောက်ကြာကြာ ကြားနေနိုင်မှာလဲ။ အမေရိကန်ကလဲ အနှေးနှဲအမြန် စစ်ထဲကို ဝင်တော့မှာပဲ။ သူ စစ်ထဲဝင်ပြီဆိုရင် တောင်အမေရိကတိုင်းပြည်တွေလဲ စစ်ထဲဝင်ကြရတော့မှာပေါ့။ ရှင်တို့ တိုင်းပြည်လဲ စစ်ထဲဝင်ရတော့မှာပေါ့”

“အဲဒီအခြေအနေမျိုး ရောက်လာရင်လဲ ကိုယ် ဒီကို ပြန်လာခဲ့မှာပါ”

“နာဇီတွေက ရှင့်ကို ပြန်လာခွင့် ပေးမှာတဲ့လား”

ကာရိုလင်းသည် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်လာသည်။

“ဒီကိစ္စမျိုးတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး နိုင်ငံတကာဥပဒေတွေ ရှိပါတယ်”

“ကျွန်မကို ကလေးလေးတစ်ယောက်လို့များ အောက်မေ့နေသလား။ နိုင်ငံတကာဥပဒေတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နာဇီတွေက ဘယ်လိုသဘောထားမျိုး ထားတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်”

“ဒါဟာ ကိုယ့်အလုပ်ဖြစ်နေတယ်။ တခြားနည်းလမ်း ရွေးစရာ မရှိဘူး”

“အလုပ်ထွက်ပစ်လိုက်နိုင်တာပဲ”

“ထွက်ပြီး ကိုယ်က ဘာလုပ်စားရမှာလဲ” ဒက်ခ်စ်က ရယ်သည်။

“ဖေဖေက ရှင့်ကို သူ့ဘဏ်တိုက်မှာ အလုပ်ပေးချင်နေပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ။ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဘဏ်လုပ်ငန်းကို ကိုယ် လုပ်တတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါမျိုးကိုလဲ ကိုယ် ဝါသနာမပါဘူး”

“ရှင် လုပ်နိုင်တဲ့ တခြား အလုပ်တစ်ခုခုတော့ ရှိမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်။ ပိုလိုအသင်းတစ်သင်းသင်းမှာ ကြေးစားဝင်ကစားတာပေါ့။ ပိုက်ဆံတော့ များများစားစား ရနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး”

ဒက်ခ်စ်က ပြောရင်း ပြုံးမိသည်။ ကာရိုလင်း စိတ်ကောက်သွားသည်။

“ရှင် ကျွန်မကို ကလေးတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံပြန်ပြီ။ ကျွန်မ ကလေးမဟုတ်တော့ဘူး”

“ကိုယ် သိပါတယ်”

သူက စိုက်ကြည့်နေသောကြောင့် မျက်နှာပေါ်တွင် ရှက်သွေးဖြန်းသွားသည်ကို ကာရိုလင်း ခံစားလိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မျက်လွှာချပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ငုံ့ကြည့်နေသည်။

“ကျွန်မဟာ ရှင့်ရဲ့ မယားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဘယ်လောက်မှ အရာမရောက်ခဲ့ဘူးနော်”

“မင်း ကြုံခဲ့ရတဲ့ ဒုက္ခတွေကလဲ နည်းတာ မဟုတ်ဘူးလေ။ ပုံမှန်အခြေအနေကို ပြန်ရောက်လာဖို့အတွက် အချိန်ယူရဦးမှာပေါ့”

“ကျွန်မ ရှင့်ရဲ့ မယားကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်ပါတယ်။ ကျွန်မနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရှင် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့တာတွေအတွက် ကျွန်မ ကျေးဇူးတင်လို့ မဆုံးပါဘူး”

ကာရိုလင်းက ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ငုံ့ကြည့်နေမြဲပင် ဖြစ်သည်။

ဒက်ခ်စ်က စီးကရက်ကို ပြာခံခွက်ထဲသို့ထည့်ပြီး ထိုင်ရာမှ ထသည်။

“ကျေးဇူးတင်ဖို့ မလိုပါဘူး။ မင်းကို ကိုယ် လက်ထပ်ချင်လို့ လက်ထပ်ခဲ့တာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ရှင်နဲ့ ကျွန်မနဲ့ ချစ်မိခဲ့ကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဂျီစယ်လီဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရှင့်မှာ ရှိနေတာပဲ”

“ကိုယ်ဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ။ ယောက်ျားဆိုရင် အမြဲတမ်း အမျိုးသမီးတစ်ယောက်မဟုတ် တစ်ယောက်တော့ ရှိနေရမှာပေါ့” ဒက်ခ်စ်က ရိုးသားစွာပင် ပြန်ပြောသည်။

“ဂျီစယ်လီဟာ ရှင့်အဖို့ ရိုးရိုးအမျိုးသမီးမှ မဟုတ်ဘဲ။ ရှင်တို့နှစ်ယောက် ချစ်နေကြတာပဲ။ ဒါလောက်တော့ ကျွန်မ သိပါတယ်”

“ချစ်နေကြတော့ရော ဘာဖြစ်သလဲကွာ။ ကိုယ်လက်ထပ်ယူထားတဲ့ မယားဟာ မင်းပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို ရှင် လက်ထပ်ရတာလဲ။ နာဇီတွေလက်ထဲက လွတ်အောင် ထုတ်ယူဖို့ တခြားနည်းလမ်း မရှိတော့လို့ ကျွန်မကို လက်ထပ်လိုက်ရတာ မဟုတ်လား”

ဒက်ခ်စ် ဘာမှ ပြန်မဖြေဘဲ နေသည်။

“ကျွန်မနဲ့ ကွာရှင်းပြတ်စဲချင်သလား”

ဒက်ခ်စ် သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ဖြည်းညင်းစွာ ခေါင်းယမ်းပြသည်။

“မကွာရှင်းချင်ပါဘူး။ မင်းကကော ...”

“ကျွန်မကလဲ မကွာရှင်းချင်ပါဘူး။ ကျွန်မ စီးကရက်တစ်လိပ်လောက် သောက်လို့ရမလား”

ဒက်ခ်စ်က စီးကရက်ဘူးကိုပေးပြီး ဆေးလိပ်ကိုပါ မီးညှို့ပေးသည်။

“ရှင့်ကို ကျွန်မ လက်ထပ်ချင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ...”

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်သလဲ”

ကာရိုလင်း၏မျက်လုံးထဲမှာ မျက်ရည်များ ပြည့်လာသည်။ သူက မျက်ရည်မကျအောင် ကြိုးစားထိန်းနေသည်။

“ထောင်ထဲတုန်းကလေ ကျွန်မ ဘာတွေဖြစ်ပြီး ဘယ်လိုခံစားခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ရှင် မသိပါဘူး။ ကျွန်မဟာ မသန့်ရှင်းတော့ပါဘူး။ သူတို့ ထင်သလို လုပ်ခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်မ ခန္ဓာကိုယ်ဟာ ဒီတစ်သက်မှာ ပြန်ပြီး သန့်ရှင်းနိုင်ပါဦးတော့မလားလို့ တွေးမိနေတယ်။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် သန့်ရှင်းတယ်လို့ စိတ်တုံးတုံးချနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

ကာရိုလင်း ငိုလေပြီ။ သူ့ကိုယ်သူလည်း မထိန်းနိုင်တော့ပြီ။ ဒက်ခ်စ်က လှမ်းဆွဲယူပြီး ရင်ခွင်ထဲမှာ ပွေထားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာဖြင့် ပြောသည်။

“မငိုပါနဲ့ကွာ။ တိတ်ပါတော့။ မင်းကိုယ်မင်း ပြန်ပြီး အပြစ်တင်နေတာတွေ ရပ်ဖို့ ကောင်းပြီ။ ဒီလို ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းတဲ့ အတွေ့အကြုံမျိုး တွေရတဲ့အခါမှာ လူတစ်ယောက်ဟာ ဘာတွေလုပ်ရတတ်တယ်ဆိုတာ ကိုယ်သိပါတယ်။ ကိုယ်ငယ်ငယ် ကလေးဘဝတုန်းက ကိုယ့်အဘိုး အရင်းခေါက်ခေါက်ရဲ့ အသည်းနှလုံးထဲကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် သေနတ်ကျည်ဆန် ပစ်ထည့်ခဲ့ရဖူးတယ်။ ကိုယ့်အသက် အသတ်မခံနိုင်တဲ့အတွက် လုပ်ခဲ့ရတယ်”

ကာရိုလင်းက ဒက်ခ်စ်ကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ယခင်က သတိမထားမိခဲ့သည့် အရေးအကြောင်းများကို မြင်တွေ့နေရသည်။ နာကြည်းခြင်း၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းတို့ကို ခံစားနေရသည့် လက္ခဏာ အမှတ်အသားများ ဖြစ်သည်။

“ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူးကွယ်။ ကျွန်မဟာ အရူးတစ်ယောက်လို ကိုယ့်အကြောင်းကိုပဲ ကိုယ် စဉ်းစားနေမိတယ်”

ကာရိုလင်းက ဒက်ခ်စ်၏ လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲယူနမ်းရင်း လေသံကလေးဖြင့် တိုးတိုးပြောသည်။

“ကဲ ... လာ။ မင်းအခန်းကို ပြန်ပြီး အိပ်တော့နော်” ဒက်ခ်စ်၏မျက်လုံးထဲမှာ နာကျင်သည့် အရိပ်အယောင်များကို မြင်တွေ့နေရသည်။ ကာရိုလင်းက သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ငြိမ်မြဲငြိမ်နေသည်။

“ကျွန်မ ဒီတစ်ညတော့ ရှင်နဲ့ အတူတူ အိပ်ချင်တယ်”

ဒက်ခ်စ်၏ မျက်လုံးများက သူ့ကို စူးစမ်းသလို ပြန်ကြည့်နေသည်။

“ရှင် ... တခြားကို မသွားအောင် ကျွန်မလဲ မတတ်နိုင်တော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီအချိန်မှာတော့ ကျွန်မဟာ ရှင်ရဲ့ မယားတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်းကိုတော့ ပြခွင့်ပေးပါ”

သို့သော် ...

ကာရိုလင်းသည် စိတ်ဓာတ်သာရှိသည်။ ခန္ဓာကိုယ်အနေနှင့် ကောင်းစွာ ကျန်းမာသူ မဟုတ်သေး။ ထိုမျှမက ဒက်ခ်စ်နှင့် အတူနေသည့် တိုတောင်းလှသော အချိန် အခိုက်အတန့်ကလေးအတွင်းမှာပင် ထောင်ထဲတုန်းက အတွေ့အကြုံများကို ပြန်လည်မြင်ယောင်ရင်း ဆောက်တည်ရာမရအောင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မိလေတော့သည်။

ထိုနေ့မနက် အိပ်ရာမှ ကာရိုလင်း နိုးလာသောအခါ ဒက်ခ်စ် မရှိတော့ပေ။

ခရီးထွက်သွားနှင့်ချေပြီ။

*

(၆)

သူပြောခဲ့သည့် စကားလုံးများသည် ကာရိုလင်း၏ခေါင်းထဲသို့ ပြန်ရောက်လာပြန်သည်။

“ကိုယ်ဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ။ ယောက်ျားဆိုရင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် မဟုတ် တစ်ယောက်တော့ အမြဲတမ်း ရှိနေမှာပေါ့”

စစ်ပြီးသည့်နောက်ပိုင်းတွင် အပြောင်းအလဲပေါင်း မြောက်မြားစွာတို့ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ဒက်ခ်စ် ပြောခဲ့သည့် စကားများက ပြောင်းလဲခြင်းမရှိခဲ့။ ဒက်ခ်စ်၏ ဇာတ်လမ်းပေါင်းများစွာတို့သည် နေရာပေါင်းများစွာမှ နည်းလမ်းပေါင်းများစွာနှင့် ကာရိုလင်းထံသို့ ပြန်ရောက်လာလေ့ရှိသည်။ ဒက်ခ်စ် ရောက်လေရာ နေရာတိုင်းတွင် သူ့ပတ်လည်၌ အမျိုးသမီးများ ပိုင်းပိုင်းလည်နေကြသည့်အကြောင်း။

စစ်ပြီးခါနီး အချိန်ကလေးမှာပင် တစ်နေ့တွင် သူ့အဖေသည် သတင်းစာများကိုင်ရင်း ကာရိုလင်းဆီသို့ ရောက်လာသည်။ ဖေဖေလည်း အလွန် စိတ်ဆိုးနေသည်။ သတင်းစာများကို လှုပ်ယမ်းပြရင်း သူ့ကို အော်မေးသည်။

“ဒီကိစ္စကို မင်း ဘယ်လို ဖြေရှင်းမလဲ”

ကာရိုလင်းက သူ့လက်ထဲမှ သတင်းစာကို လှမ်းယူပြီးကြည့်သည်။ နယူးယောက်မြို့ထုတ် သတင်းစာများတွင် ခေါင်းစီးစာလုံးမည်းများကို တွေ့ရသည်။

ကမ္ဘာကျော် ပျိုတို့အချစ်တော် သံအမတ်အား ကြာကုရီဖြင့် စွပ်စွဲလိုက်ခြင်း

ဒက်ခ်စ်သည် ရောမမြို့သို့ အထူးသံအမတ်ကြီးတာဝန်ဖြင့် ရောက်ရှိနေကြောင်း၊ ထိုသို့ ရောက်ရှိနေခိုက်တွင် အီတလီမြို့စားကြီးတစ်ဦး၏ဇနီးနှင့် ဖောက်ပြားနေသည်ဟု စွပ်စွဲခြင်း ခံရကြောင်းဖြင့် သတင်းစာများက ရေးသားဖော်ပြထားသည်။ ကာရိုလင်းက သတင်းစာများကို သူ့အဖေလက်ထဲသို့ ပြန်ကမ်းပေးလိုက်သည်။

"ဒက်ခ်စ်ကတော့ သဘောကျမှာပါ။ အနည်းဆုံး သူ့ကို သံအမတ်ကြီးအဖြစ်နဲ့တော့ ဖော်ပြကြသေးတယ် မဟုတ်လား"

"ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်း ပြောစရာရှိတာ ဒါပဲလား"

ဘေရွန်ဒီကွိုင်းက ကာရိုလင်းကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

"ဒါထက်ပိုပြီး ဘာများ ပြောစရာ ရှိသေးလို့လဲ ဖေဖေ"

"သူဟာ သက်သက်မဲ့ မင်းကို အရူးလုပ်နေတာ။ ငါ့ကို အရူးလုပ်နေတာ။ တို့တစ်မိသားစုလုံး တို့တစ်ဆွေလုံး တစ်မျိုးလုံးကို အရူးလုပ်နေတာ။ တစ်ကမ္ဘာလုံးက လျှောင်ကြတော့မယ်။ သူများတံတွေးခွက်မှာ တို့ ပက်လက်မျောတော့မယ်"

"သူဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ ဖေဖေ။ သားမယားနဲ့ ကင်းကွာနေတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ မိန်းမတွေနဲ့ ရှုပ်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ အရူးကပဲ မျှော်လင့်ချက်ထားမှာပေါ့"

"ဒီကောင်ဟာ ယောက်ျားမဟုတ်ဘူး။ လူ မဟုတ်ဘူး။ တိရစ္ဆာန်"

ဘေရွန်က ဒေါသတကြီးဖြင့် ပြန်အော်သည်။

"ဖေဖေ ... ကျွန်မတောင်မှ ဘာမှမဖြစ်တဲ့အချိန်မှာ ဖေဖေက ဘာဖြစ်လို့ ဒါလောက်တောင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားရတာလဲ။ သူဟာ ကျွန်မ ယောက်ျားပါ ဖေဖေ"

“ဒီလိုလူတွေ အော့ကြောလန်စရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်မျိုးကို မင်းက သဘောကျနေသလား”

“သဘောမကျပါဘူး ဖေဖေ။ ဒါပေမဲ့ သတင်းစာမှာ ဒီလိုပါလာတာကို ကျွန်မက ဘာသွားလုပ်လို့ ရတော့မှာလဲ။ ဖေဖေက ကျွန်မအနေနဲ့ ဘာလုပ်စေချင်သလဲ”

“ဒီကောင်နဲ့ ကွာပစ်လိုက်”

“မကွာနိုင်ဘူး”

ဘေရွန်က သူ့သမီးကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“မင်းကို ဖေဖေ နားမလည်တော့ဘူး”

“မှန်ပါတယ် ဖေဖေ။ သမီးကို ဖေဖေ နားမလည်ပါဘူး။ ဒက်ခ်စ်ကိုလဲ ဖေဖေ နားမလည်ပါဘူး”

“မင်းကတော့ နားလည်တယ်ပေါ့”

“ဆိုပါတော့ ဖေဖေ။ မိန်းမတိုင်းဟာ ကိုယ် လက်ထပ်ထားတဲ့ယောက်ျားကိုတော့ နားလည်ထားကြရမှာပဲ။ ဖေဖေပြောသလိုပဲ ဒက်ခ်စ်ဟာ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်တယ် ဆိုကြပါစို့။ ခလုတ်နှိပ်ရင် နှိပ်လိုက်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်တတ်တဲ့ သတ္တဝါပါ။ ဒါတွေကိုလဲ ကျွန်မ မြင်ခဲ့ရပါတယ်။ သူဟာ မုန်းတတ်တယ်။ ဒေါသဖြစ်တတ်တယ်။ ဒေါသကြောင့် ပေါက်ကွဲတတ်တယ်။ အကြမ်းဖက်တတ်တယ်။ ချစ်တတ်တယ်။ ကြင်နာတတ်တယ်။ တစ်ဖက်သားအပေါ်မှာ နားလည်တတ်တယ်။ ပြီးတော့ ဖေဖေ ... ကျွန်မဟာ သူ့အပေါ်မှာ မိန်းမပီပီသသနဲ့ မတုံ့ပြန်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ သို့သော်လည်း မယားတစ်ယောက်ကိုတော့ သူဟာ လင်ယောက်ျားပီပီသသနဲ့ တုံ့ပြန်နိုင်တဲ့ လူစားမျိုးပါ”

ကာရိုလင်းက သူ့အဖေကို တောင်းပန်တိုးလျှိုးသည့်အနေမျိုးဖြင့် ရှင်းပြနေသည်။

ဘေရွန်က အတော်ကြာအောင် ငြိမ်နေသည်။

"ဒီလိုဆိုရင် မင်း ဘာမှ မလုပ်တော့ဘူးပေါ့"

"မှန်ပါတယ် ဖေဖေ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ဖေဖေသိတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ဒီအကြောင်းတွေကို အားလုံးသိထားတဲ့ကြားက ကျွန်မကို ဒက်ခ်စ် လက်ထပ်ခဲ့ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ကျွန်မအသက်ကို ကယ်တင်နိုင်ဖို့အတွက်ပဲ။ ကျွန်မကို ကူညီနိုင်ဖို့အတွက်ပဲ။ ဒီအကြောင်းတစ်ခုတည်းနဲ့ကို သူနဲ့ မကွာနိုင်ဘူး။ ကျွန်မကို ကွာပေးဖို့ သူ့ကို မပြောရက်တော့ဘူး။ မိန်းမတစ်ယောက်ယောက်ကို သူ လိုချင်တယ်ဆိုရင် ကျွန်မ မကန့်ကွက်ဘူး။ သူက ကျွန်မနဲ့ ကွာရှင်းပြတ်စဲချင်တယ်ဆိုရင်လဲ ကျွန်မ မကန့်ကွက်ဘူး။ ဒီလို မတောင်းဆိုသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး ကျွန်မ ဒီအတိုင်းပဲ နေရမှာပဲ"

သို့သော်လည်း အချိန်များ ကြာလာသည်နှင့်အမျှ အခြေအနေတို့သည် ပိုမိုဆိုးရွားလာတော့သည်။ ဒက်ခ်စ်၏ တုံ့ပြန်မှုကလည်း ကာရိုလင်းအနေဖြင့် လက်ခံရန် ခက်ခဲသည့် တုံ့ပြန်မှုမျိုး ဖြစ်လာသည်။ မိုင်ပေါင်းသုံးထောင်ကျော် ကွာဝေးသည့်နေရာတွင် ဒက်ခ်စ်က ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်နေသည်။ ကာရိုလင်းက ထိုသတင်းများကို အဝေးမှ ထိုင်နားထောင်နေရသည်။ မည်သို့သော လူသားတစ်ယောက်သည် ဤအတိုင်း ထိုင်ကြည့်နေနိုင်မည်နည်း။

မကြာသေးခင်ကလည်း နယူးယောက်မြို့တွင် မိန်းမမူ အရှုပ်အတွေး ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သေးသည်။ မာဒီရှုနေဒါနှင့် ဒက်ခ်စ်တို့အကြောင်းကို လူတိုင်းက ပြောနေကြသည်။ မာဒီရှုနေဒါက သူ့ယောက်ျားအိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာပြီး ဟိုတယ်တွင် အခန်းတစ်ခု သွားငှားနေသည်။ သူသည် ဒက်ခ်စ်နှင့် လက်ထပ်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း သူ့မိတ်ဆွေများအားလုံးကို ပြောပြနေသည်။ သတင်းစာများကလည်း ထိုအကြောင်းကို ရေးသားနေကြသည်။

တစ်နေ့တွင် ဒက်ခ်စ်နှင့် ကာရိုလင်းတို့အိမ်သို့ သတင်းထောက်တစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကလည်း ပမ်းဘီချ်သို့ အနားယူ သွားတော့မည့်ဆဲဆဲဖြစ်သည်။ အထုပ်အပိုးတွေကလည်း အသင့် ဖြစ်နေသည်။

ထိုအဖြစ်ကိုမြင်တော့ သတင်းထောက်သည် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်သွားသည်။ သူ့အသံကို သူ ထိန်းပြီး မေးခွန်းများမေးသည်။ ဒက်ခ်စ်က ဘာမှမဖြစ်သလို ပြုံးပြီး ကာရိုလင်းကို လှည့်ကြည့်သည်။

"ခင်ဗျားတို့ သတင်းမှာတွေ ရနေကြတာပါဗျာ။ မစွက်ရှုနေဒါနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ဟာ ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေတွေပါပဲ။ ဒီထက်မပိုပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် အခု ဒီမှာ ကြည့်လေ။ ကျွန်တော့်ဇနီးနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ပမ်းဘီချ်မှာရှိတဲ့ မိတ်ဆွေတွေဆီကို အခု အလည်သွားကြတော့မလို့။ အားလုံးတောင် အသင့်ဖြစ်နေပြီပဲ"

သတင်းထောက်လည်း ထွက်သွားသည်။ သူတို့လည်း ကားဆီသို့လာခဲ့ကြသည်။ လေယာဉ်ပျံကွင်းသို့လာရင်း လမ်းခုလတ်ရောက်သောအခါ ဒက်ခ်စ်က ကာရိုလင်းကို ပြောသည်။

"ကိုယ် စိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ။ ဒါမျိုးတွေနဲ့ ကြုံနေရတော့ မင်း စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေမှာပဲ"

"ကျွန်မကို တောင်းပန်စကား ပြောမနေပါနဲ့တော့။ ကျွန်မလဲ ဒါမျိုးတွေကို ကြုံရပေါင်းများတော့ ကျင့်သားရနေပါပြီ"

ဒက်ခ်စ်က ဘာမှပြန်မပြောဘဲ စီးကရက်တစ်လိပ်ထုတ်ပြီး မီးညှို့နေသည်။ လေယာဉ်ပျံကွင်းသို့ ရောက်ခါနီးမှ သူ့အိတ်ထဲမှ စာတစ်စောင်ကို သူ သတိရတော့သည်။

"မင်းအတွက် ဟောဒီ စာတစ်စောင် မနက်တုန်းက ရောက်နေတယ်။ မင်းကိုပေးဖို့ ကိုယ် မေ့သွားတယ်ကွာ"

ကာရိုလင်းကလည်း တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လည်ပြောကြားခြင်းမရှိဘဲ စာကို လှမ်းယူသည်။ ထိုစာသည် သူ့အစ်ကိုထံမှစာ ဖြစ်သည်။ စာကိုဖတ်ကြည့်တော့မှ သူ့အစ်ကို အိမ်ထောင်ကျပြီဖြစ်သည့်အကြောင်းကို သူ သိရတော့သည်။

"ရောဘတ် လက်ထပ်လိုက်ပြီတဲ့"

"ကိုယ် သိပါတယ်"

"ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို မပြောတာလဲ"

ကာရိုလင်းက အံ့သြနေသည်။

"သံရုံးကိုလာတဲ့ ကြေးနန်းထဲမှာ ပါလာတယ်။ ပါရီမြို့ကပို့တာ။ ရောဘတ်ကိုယ်တိုင်ဖြစ်ဖြစ်၊ မင်းအဖေက ဖြစ်ဖြစ် ပြောတာကို မင်း ကြားစေချင်လို့"

"အမျိုးသမီး ဘယ်သူလဲ။ နာမည်က မသဲကွဲဘူး"

"ဒယ်နီစွန်ဒီ၊ ရောဘတ်အတွက်တော့ အင်မတန်တော်တဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပါကွာ"

"သူ့ကို ရှင် သိလား"

"ရောဘတ်နဲ့အတူတူ မြေအောက်မှာပုန်းခဲ့ကြတဲ့ မိန်းကလေး။ ရောဘတ်အသက်ကို ကယ်လိုက်တဲ့ မိန်းကလေးပေါ့"

"အိုး ... ဒီလိုဆိုရင် ရောဘတ်နဲ့ အတူတူနေခဲ့တဲ့ မိန်းမပဲပေါ့"

ဒက်ခ်စ်က ကာရိုလင်းကိုကြည့်ပြီး အကဲခတ်နေသည်။ ထိုမိန်းကလေးအကြောင်းကို သူ သိပြီးဖြစ်နေသည်မှာ သေချာသည်။

"ဟုတ်တယ်။ အဲဒီ မိန်းကလေးပဲ"

ရှတ်တရက် ကာရိုလင်း၏မျက်လုံးများသည် မျက်ရည်များနှင့် ပြည့်လာသည်။ ထို့ကြောင့် မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ လှဲလိုက်သည်။ ဖေဖေသည် အလွန်သနားစရာကောင်းသည်ဟု သူ တွေးနေမိသည်။ သားဖြစ်သူကလည်း သူ့ကို ဟုတ္တီပတ္တီ အကျိုးကျေးဇူး မပြု။ သမီးဖြစ်သူကလည်း သူ ဖြစ်စေချင်သလို ဖြစ်မလာပါတကား။

ခြံထဲသို့ ကာရိုလင်း ဆင်းလာသည့်အချိန်တွင် ကုန်းလျှောက်ကလေးရှိ စားပွဲ၌ ဂျိမ်းစ်ဟက်ဒ်လေ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဟက်ဒ်လေက ထိုင်ရာမှထပြီး ကာရိုလင်းကို ကုလားထိုင်တစ်လုံး ထိုးပေးသည်။

"မင်္ဂလာပါ"

“မင်္ဂလာပါ မွန်ဇာဟက်ဒ်လေ။ ကျွန်မ သိပ်နောက်ကျသွားပြီလား”

ကာရိုလင်းက ပြန်ပြုံးပြသည်။

“နောက်မကျပါဘူး။ ကျန်တဲ့လူတွေအားလုံးက သိပ်ပြီး စောစော ထနေကြလို့ပါ”

ဟက်ဒ်လေက စားပွဲထိုးကို အချက်လှမ်းပြသည်။

“ကျွန်မ ကော်ဖီလောက်ပဲ သောက်တော့မယ်”

“မင်းတို့လို အမျိုးသမီးငယ်ငယ်တွေအဖို့ ဘယ်လို မနက်စာမျိုး စားရမယ်ဆိုတာ သိပါတယ်နော်။ မင်း အစာများများ စားဖို့ လိုတယ်”

ကာရိုလင်းက ခေါင်းယမ်းပြသည်။

“နေပါစေတော့ရှင်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ မနက်ပိုင်းမှာ ကျွန်မ ဒါလောက်ပဲ စားနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ ပြင်သစ်လူမျိုးတွေက အမေရိကန်လူမျိုးတွေလောက် မနက်စာ များများ မစားကြဘူး”

“ထောပတ်နဲ့ တစ်ခုခုလောက်တော့ အနည်းဆုံး စားဖို့ကောင်းတယ်”

“ရှင် ဒီလိုပြောနေတာတွေကြားရတော့ ဖေဖေကို သတိရတယ်။ ဖေဖေကလဲ ဒီအတိုင်းပဲ။ ကျွန်မ အစားများများစားဖို့ကိုပဲ အမြဲတမ်း ပြောပြောနေတာ” ကာရိုလင်းက ပြောရင်း ရယ်သည်။

“ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်စလုံးက မင်းအပေါ်မှာ စေတနာထားကြတာကိုး”

ကာရိုလင်းက ဂျိမ်းစ်ဟက်ဒ်လေးကို မော့ကြည့်သည်။ သာမန် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့မှုထက် ပိုကဲနေသလားဟု စဉ်းစားလိုက်မိသည်။ မိမိကို ပြန်ပြီး စိုက်ကြည့်နေသည့် မျက်လုံးများနှင့် သွားတိုးသည်။ ရှက်သွေးများ ဖြန်းသွားမိသည်။

“ကော်ဖီလောက်ပဲ သောက်ပါရစေတော့ရှင်”

ဒက်ဒ်လေးက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ စာပွဲထိုး ပြန်ထွက်သွားသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး စကားမပြောကြဘဲ ငြိမ်နေသည်။ စားပွဲထိုးပြန်ရောက်လာပြီး ကော်ဖီချပေးသွားသည်။ ကာရိုလင်းက ကော်ဖီကို တစ်ကျိုက်သောက်ပြီး ကမ်းခြေဘက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်သည်။

“ကျွန်တို့လူတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ကြပြီလဲ”

ဟက်ဒ်လေးက ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်သည်။ ပြီးတော့ သူပြောသည့်လေသံကလည်း တစ်မျိုး ထူးဆန်းနေသလို ရှိသည်။

“အားလုံး ရွက်သွားတိုက်နေကြတယ်လေ။ သူတို့ဟာ ကလေးတွေလိုပဲ။ တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ကိုပဲ အမြဲတမ်း အကြောင်းရှာနေကြတာ။ ခဏလေးတောင် ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နေတတ်ကြတာ မဟုတ်ဘူး”

“အို ... ဟုတ်တာပေါ့။ ဒီနေ့ဟာ ရွက်တိုက်လို့ သိပ်ကောင်းမယ့်နေ့မျိုးပဲ”

“ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့မရှိတာကို ကိုယ်က သဘောကျနေတယ်။ သူတို့ မရှိတုန်း သောင်ပြင်ပေါ်မှာ အေးအေးဆေးဆေး လှဲနေရတာ ကောင်းတယ်။ ဒီလို လူသူကင်းကင်းရှင်းရှင်းနဲ့ နေရတဲ့ရက်မျိုး ကြုံခဲ့တယ်”

ကာရိုလင်းက ပြုံးသည်။

“ကျွန်မကတော့ ပမ်းဘိချ်ကိုသွားပြီး ဈေးဝယ်ရရင် ကောင်းမလားလို့ စဉ်းစားနေတယ်”

ဟက်ဒ်လေက စားပွဲပေါ်ရှိ ကာရိုလင်း၏လက်ကို လှမ်းကိုင်ပြီး ပွတ်သပ်နေသည်။

"ဈေးဝယ်တာပဲကွာ ဘယ်နေ့သွားဝယ်ဝယ် ဝယ်လို့ရပါတယ်။ အခုလို လူသူ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး နေခွင့်ရတဲ့နေ့မျိုးမှာ ဒီမှာပဲ အချိန်ဖြုန်းပါဦးလား"

ကာရိုလင်းက ငုံ့ကြည့်သည်။ ဟက်ဒ်လေ၏လက်သည် နေလောင်ထားသဖြင့် ညိုညက်နေသည်။ လူငယ်တစ်ယောက်လို သန်မာကြောင်းလည်း တွေ့ရသည်။ အလိုလို ရှက်သွေးမွန်လာသည်။ သို့သော်လည်း သူ့လက်ကိုမူ ပြန်ရုပ်ခြင်း မပြု။

"ကျွန်မရှိနေရင် ရှင့်အဖို့များ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေမလားလို့"

+

"မင်းဟာ သိပ်ချစ်စရာကောင်းတာပဲ"

တဲထဲမှ ကာရိုလင်း ထွက်လာသောအခါ ဟက်ဒ်လေက ဆီးပြောသည်။ သူ့အကြည့်သည် တပ်မက်စွဲလမ်းသည့်အကြည့်မျိုး ဖြစ်သည်။ ကာရိုလင်းသည် ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်သွားပြန်သည်။

"ဒါလောက်လဲ မဟုတ်ပါဘူးရှင်။ ရှင်တို့ အမေရိကန်အမျိုးသမီးတွေနဲ့တော့ မတူပါဘူး။ သူတို့ကမှ တကယ့်ချစ်စရာကောင်းတာပါ။ အရပ်က ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ ခြေတံက ရှည်ရှည်၊ ကျွန်မက ညှက်လွန်းတယ်"

"ကိုယ်ကတော့ ခပ်ညှက်ညှက် အမျိုးသမီးတွေကိုပဲ သဘောကျတယ်။ သူတို့နဲ့ ယှဉ်လိုက်တော့မှ ကိုယ်လဲ ထွားကျိုင်းလာတယ်လို့ ထင်ရတယ်"

ကာရိုလင်းက အသားလိမ်းဆေးရည်ဘူးကို ထုတ်ယူပြီး သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ လိမ်းနေသည်။

"ကျွန်မအသားကလဲ သားရေလိုပါပဲ။ နေလောင်လို့တော့ ဘယ်တော့မှ ညိုမသွားဘူး။ ဘယ်လောက် နေလှန်းလှန်း နီရဲသွားတာပဲ အဖတ်တင်တယ်"

“အရိပ်အောက်ထဲ ဝင်ရရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“တဲထဲမှာ ထီးရှိတယ်။ ကိုယ်သွားယူပေးမယ်” ဟက်ဒ်လေက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် တဲရှိရာသို့ ထသွားသည်။ ကာရိုလင်းက သူ့ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ သူ့အသက်သည် ခြောက်ဆယ်တွင်းသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်သော်လည်း အိုရပ် မပေါ်သေး။ ဖေဖေနှင့် သက်တူရွယ်တူလောက်ရှိသည်။ သူက ဖေဖေထက် ပိုပြီး အရွယ်တင်သည်။

ခဏကြာတော့ ထီးယူပြီး သူပြန်လာသည်။ ထီးအရိုးကို သဲပြင်ထဲသို့ စိုက်ပြီး ထောင်ပေးသည်။ ထီးဖွင့်ပြီးသောအခါ ကာရိုလင်း ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“နေသာသွားတယ် မဟုတ်လား”

“အများကြီး နေသာသွားတယ်။ နောက်တစ်ခုလဲ အကူအညီတောင်းပါရစေဦး။ ကျွန်မ ကျောကိုမခိလို့ ဆေးလိမ်းပေးပါဦးနော်”

ကာရိုလင်းက အသားလိမ်းဆေးရည်ဘူးကို သူ့အား လှမ်းပေးသည်။ သူ့လက်ချောင်းကလေးများသည် ကာရိုလင်း၏ကျောပေါ်မှာ နူးညံ့စွာ ပြေးနေကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မျက်စိကို မှိတ်ထားမိသည်။ ခဏကြာတော့ သူ့ထံမှ ထွက်လာသည့် မေးခွန်းကြောင့် အံ့အားသင့်ရတော့သည်။

“မင်း သူ့ကို ချစ်ရဲ့လား”

ကာရိုလင်းက မျက်လုံးများကို ပြန်ဖွင့်သည်။ ရုတ်တရက် ဘာပြန်ဖြေရမည်ကို သူမသိ။

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

“ဒက်ခ်စ်၊ မင်းယောက်ျားကို”

“ရှင်က ကျွန်မနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေချင်တာ ဒါကြောင့်ကိုး။ ဒါကြောင့်လဲ သူတို့နဲ့အတူတူ ရှင် ရွက်တိုက် လိုက်မသွားတာဘဲ” ဟု ကာရိုလင်းက ပြန်ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်”

ဟက်ဒီလေက ထိုမျှပြောပြီး ခပ်အမ်းအမ်းဖြစ်နေသည်။ ပြီးမှ ဆက်ပြောသည်။

“ကိုယ်မေးတာကို မင်း မဖြေသေးဘူး”

“ဒီမေးခွန်းက ကျွန်မဖြေဖို့ မလိုတဲ့ မေးခွန်းပါ”

“ဒါလောက်ဆိုရင် တော်ပါပြီ။ မင်းတို့နှစ်ယောက် ဘယ်လောက်ကြာအောင် ဒီအတိုင်း ဆက်နေကြဦးမှာလဲ” ဟက်ဒီလေက ကာရိုလင်းကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဇာတ်သိမ်းသွားတဲ့ အထိပေါ့” ကာရိုလင်းက သူ့လက်များကို ငုံ့ကြည့်နေရင်းမှ ခပ်တိုးတိုးဖြေသည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက် အတူနေခဲ့ကြတာလဲ ကြာပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး ကိုယ့်အဖြစ်ကို ကိုယ်ပြန်မသိကြသေးဘူး”

“ဒါဟာ သူ့အမှား မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မ အမှားပါ။ ကျွန်မဘက်က ချွတ်ယွင်းနေတာပါ” ကာရိုလင်းက ခပ်မြန်မြန် ပြန်ဖြေသည်။

“မင်းမှာ ဘာချွတ်ယွင်းချက်မှ မရှိပါဘူး”

“ရှိတာပေါ့။ စစ်ဖြစ်တုန်းက နာဇီတွေက ကျွန်မကို ဖမ်းပြီး မတော်တရော်တွေ လုပ်ခဲ့ကြတယ်လေ။ ကျွန်မဟာ မိန်းမကောင်းတစ်ယောက် ဘယ်တော့မှ ပြန်ဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ကိုယ့်ကို ကြည့်စမ်း”

ဟက်ဒ်လေက ကာရိုလင်း၏ မေးဖျားကို လက်နှင့်ကိုင်ပြီး ဆွဲမော့သည်။

ကာရိုလင်းက ဖြည်းဖြည်းချင်း မော့ကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာသည် တည်ငြိမ်နေသည်။ မည်သည့်အမူအရာမျှ မရှိ။

“မင်းဆိုလိုတာက မင်းဟာ သူ့အတွက် မိန်းမကောင်း မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးလို့ ဆိုလိုတာပါ။ မင်းနဲ့ စိတ်တူ သဘောတူဖြစ်နိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်အတွက်လဲ မိန်းမကောင်း မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးလို့ ဆိုလိုတာ မဟုတ်ပါဘူး”

ကာရိုလင်း ငိုမိတော့သည်။ ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။ မျက်နှာကိုလည်း တစ်ဖက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

“သူ့အတွက် မိန်းမကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်နိုင်အောင် ကျွန်မ ကြိုးစားပါတယ်။ တကယ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ ဘယ်ယောက်ျားအတွက်မှ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးလို့ ကျွန်မ ထင်တယ်”

ဟက်ဒ်လေက သူ့မျက်နှာကို သူ့ဘက်သို့ ဆွဲယူပြန်သည်။

“မင်း ဘယ်လိုလုပ် သိနိုင်သလဲ။ မင်း ကြိုးစားကြည့်ဖူးလို့လား”

ကာရိုလင်းသည် သူ့ကို ပြန်စိုက်ကြည့်နေသည်။ မျက်ရည်များ ရပ်သွားကြပြီ။ အပျိုပေါက်မလေး အရွယ်သို့ ပြန်ရောက်သွားသည်ဟု သူ့စိတ်ထဲမှာ ခံစားလိုက်ရသည်။ မိမိ၏စိတ်ထဲတွင်ရှိနေသည့် အကြောင်းအရာအားလုံးတို့ကို ဟက်ဒ်လေက ထိုးဖောက်မြင်နေရပြီလားဟုလည်း စဉ်းစားကြည့်မိသည်။

“မင်း သူနဲ့ ဟောလီးဝုဒ်ကို လိုက်သွားမှာလား။ အမိုက်ခံပြီး လိုက်သွားဦးမှာလား”

“ကျွန်မ ... ကျွန်မ သူ့ကို ကတိပေးထားပြီးပြီ” ကာရိုလင်း ရူးချင်သလိုလိုဖြစ်လာသည်။

“မိုက်မဲတဲ့ အလုပ်တွေကို မင်း လုပ်နေဦးမှာလား” ဟု ဟက်ဒ်လေက ထပ်မေးပြန်သည်။

“ရှင် ဘာကို ပြောနေတာလဲ”

“မနက်ဖြန် နယူးယောက်ကို ကိုယ်ပြန်မယ်။ မင်းကို ဟိုမှာ တွေ့ချင်တယ်”

ကာရိုလင်းက သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိသည်။

“ရှင်လဲ ကျွန်မကို စိတ်ပျက်သွားမှာပါရှင်”

ဟက်ဒ်လေက ဘာမှ ပြန်မဖြေ။

“ရှင်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့များ ပြောနေတယ်ဆိုရင် မေ့ပစ်လိုက်ပါတော့။ ကျွန်မဟာ ဘာမှ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူးရှင်”

“လက်ထပ်ဖို့ ခွင့်မတောင်းခင်မှာ မင်းဟာ မိန်းမကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်နေသေးကြောင်း မိန်းမပီသတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသေးကြောင်း မင်း သိသွားအောင်တော့ ကိုယ် သက်သေထူပြဖို့ လိုပါသေးတယ်”

ဟက်ဒ်လေက ကာရိုလင်းကို ဖွေယူသည်။ သူ့အနမ်းသည် နူးညံ့သိမ်မွေ့လှသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ အားအင်များ ပြန်လည်ပြည့်ဖြိုးလာသည်ဟု ထင်မိသည်။ ဟက်ဒ်လေက သူ့ကို ပြန်လွှတ်ပေးသောအခါ ကာရိုလင်း၏မျက်လုံးများသည် နားလည်ရခက်သလို ဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်မလဲ မပြောတတ်တော့ပါဘူးရှင်”

သို့သော်လည်း သူ ပြောတတ်ပါသည်။ ထိုနေ့ ညနေပိုင်းသို့ ရောက်သောအခါ မိမိ နယူးယောက်မြို့သို့ ပြန်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ဒက်ခ်စ်ကို သူ ပြောပြသည်။

ထို့ကြောင့် ဟောလီးဝုဒ်သို့ ဒက်ခ်စ်တစ်ယောက်တည်း သွားရပေတော့မည်။

*

(၇)

“အဖေ့မှာ သဘောတွေ အလုံအလောက်ရှိနေတာပဲ။ ဒီကြားထဲက အဲဒီသဘောတွေဟာ ဝယ်ဖို့ကောင်းတယ်ဆိုရင်တော့ ဝယ်ပေါ့။ အလကား ထိန်းသိမ်းနေရတဲ့ စရိတ်တွေပဲ ကုန်မှာပဲ။ ပြောလောက်အောင်လဲ အလုပ်ဖြစ်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး”

အဘိုင်ဒီဂျန်က ချင့်ချင်ချိန်ချိန်ဖြင့် ပြောပြနေသည်။

မာစယ်က သူ့ယောက္ခမကို ပြန်ကြည့်နေသည်။ အဘိုးကြီးကလည်း သူ့ကို စိတ်တိုင်းမကျသလို ပြန်ကြည့်နေသည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ ဝယ်ရတော့မှာပဲ”

“ပြောမရရင်လဲ ဝယ်ပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုလောက်တော့ ပြောပြစမ်းပါဦး။ ပိုက်ဆံ ဘယ်ကရမှာလဲ”

မာစယ်က အဖြေပြန်မပေး။

“ကောင်းပြီ။ အဖေ့ဆီကတော့ ပိုက်ဆံရဖို့ မမျှော်လင့်နဲ့တော့။ မင်းရဲ့ သင်္ကြာစီမံကိန်းကြီးနဲ့ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ဖူးပြီ”

မာစယ်က ထိုင်ရာမှ ထသည်။ သူ့ရင်ထဲတွင် နာကျင်သည့် ဝေဒနာတစ်မျိုးကို ခံစားလာရသည်။

“ကျွန်တော့် သကြားစီမံကိန်းကြောင့် အဖေ မရှုံးခဲ့ပါဘူး”

“မရှုံးပေမယ့် ငွေတွေကို ငွေသေအဖြစ် အကြာကြီးမျှပ်ထားခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီငွေတွေနဲ့ ဈေးကျနေတဲ့သင်္ဘောတွေ ဝယ်ထားခဲ့မယ်ဆိုရင် တစ်နေ့မှာ အကျိုးရှိလာနိုင်မယ်”

“ကောင်းပြီလေ။ အခုကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး အဖေ့ကို ကျွန်တော် ပထမဦးဆုံး လာပြောတယ်ဆိုတာကိုတော့ မမေ့ပါနဲ့”

“မှတ်ထားပါ့မယ်။ မင်းစိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်ဘူးဆိုရင်တော့ မင်းကို အဖေ အကြံတစ်ခုပေးချင်တယ်။ အခုလိုတဲ့ငွေကို မင်းရဲ့ စီးပွားဖက် ဟက်ဒ်လေဆီမှာ ဘာဖြစ်လို့ သွားချေးမကြည့်တာလဲ။ ကော်တီဂွေးနိုင်ငံနဲ့ သင်္ဘောလှိုင်းဆက်ခွင့်ရအောင် မင်း သူ့ကို လုပ်ပေးထားခဲ့တာပဲ။ ဒီအပေါ်မှာ သူ အမြတ်အများကြီး ရထားတယ် မဟုတ်လား။ ဒီအမြတ်တွေနဲ့ အခု မင်း လိုနေတဲ့ငွေကို သူ ထည့်ပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ မင်း လုပ်တဲ့အတွက် ဒီကောင်ကြီး ရှုံးသွားမယ်ဆိုရင်လဲ အဖေ ဘယ်လိုမှ စိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါဘူး”

ထိုစကား ကြားရသောအခါ မာစယ်ကလည်း ပြုံးမိသည်။ ဟက်ဒ်လေနှင့် သူ့ယောက္ခမသည် စီးပွားပြိုင်ဘက်များ ဖြစ်ကြသည်။ အေမော့စ်အဘိုင်ဒီဂျန်နှင့် ဂရိသင်္ဘောကုမ္ပဏီတို့ ပူးတွဲလုပ်ကိုင်ကြသည်။ သို့သော်လည်း ဂရိတွေက တဖြည်းဖြည်း ဈေးပိုတောင်းခြင်းကိုသာ ခံခဲ့ရသည်။ တစ်ထပ်ပြီးတစ်ထပ် ဈေးဆစ်နေသူ ဟက်ဒ်လေက ဂရုမစိုက်ခဲ့။

မာစယ် ပြုံးသည်ကို အဘိုင်ဒီဂျန် မြင်သောအခါ သူ့စိတ်ထားသည် ချက်ချင်း ပြောင်းသွားပြန်သည်။ ထိုင်နေရာမှထပြီး မာစယ်ရှိရာသို့ လျှောက်လာသည်။

“မင်းကို အဖေတစ်ယောက်အနေနဲ့ ပြောနေတာပါကွာ။ မင်းဟာ ဘာဖြစ်လို့များ ငွေထပ်လိုချင်နေရသေးတာလဲ။ မင်းမှာ ငွေအလုံအလောက် ရှိနေပြီပဲ။ မိန်းမရှိပြီ။ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ သားသမီး သုံးယောက် ရှိပြီ။ တစ်နေ့ အဖေ သေသွားပြီဆိုရင် ဟောဒါတွေအားလုံးလဲ မင်း ရပြီ”

အဘိုင်ဒီဂျန်က သူ့ရုံးကြီးတစ်ခုလုံးကို လက်နှင့် ဝှေ့ယမ်းပြသည်။

ထိုပစ္စည်းအားလုံး မိမိပိုင်သည်ဟု မာစယ်ကလည်း စိတ်ထဲမှာ ကျိတ်ပြီး ဝေငါ့တော့တော့ တွေးမိသည်။ အမှန်တော့ ထိုပစ္စည်းအားလုံးသည် အင်နာနှင့် သူ့ညီမများ ပိုင်ဆိုင်ကြသော ပစ္စည်းများသာ ဖြစ်သည်။ သူ့သားသမီးသုံးယောက်တို့လည်း ပိုင်သည်။ သို့သော် သူပိုင်သော ပစ္စည်းများကား လုံးဝ မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် သူက ရင်းနှီးသည့် အနေမျိုးဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ကျွန်တော် သိပါတယ် ဖေဖေ။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေလဲ တစ်ချိန်တုန်းက လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့တာပဲ။ ကျွန်တော် ဘယ်လိုခံစားရမယ်ဆိုတာ အဖေ သိပါတယ်”

အဘိုးကြီးက သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို ဆက်ဆံသလို သူ့ပခုံးပေါ်သို့ လက်လာတင်သည်။

“အဖေ နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းဟာ အသက်အငယ်ကလေး ရှိပါသေးတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ဒါလောက်တောင် အရင်လိုပြီး လောဘတကြီးနဲ့ အလုပ်တွေ လုပ်ချင်နေတာလဲ။ အချိန်တွေ အများကြီး ရှိနေသေးတာပဲ”

မာစယ်သည် သူ့ယောက္ခမ ရုံးခန်းထဲမှထွက်ပြီး သူ့ရုံးခန်းရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ သူ ဝင်သွားသောအခါ သူ့ အတွင်းရေးမှူးက မော့ကြည့်သည်။

“ရှင် အပြင်သွားနေတုန်း မစ္စတာရိန်းနေးက တယ်လီဖုန်းဆက်ပါတယ်။ ကျွန်မ နံပါတ် တောင်းထားလိုက်ပါတယ်”

“သူ့ကို ပြန်ဆက်လိုက်ပါ”

မာစယ်က သူ့အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချရင်း စားပွဲပေါ်ရှိ စာရွက်များကိုကြည့်ကာ စဉ်းစားနေမိသည်။ စာရွက်ပုံထဲမှ တစ်ရွက်ကို ကောက်ယူကြည့်သည်။ **အစိုးရ လက်ရှိပိုလျှံပစ္စည်းများ** ဟူသည့် ခေါင်းစဉ်ကို တွေ့ရသည်။ စာရင်းများကို ဆက်ကြည့်သောအခါ အလယ်နားလောက်တွင် မင်အပြာနှင့် ဝိုင်းထားသည့် ဂဏန်းတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။

ရေနံတင် ဒုတိယတန်းစား သင်္ဘောအစီး ၂၀။

ထိုစာရွက်ကိုချပြီး နောက်တစ်ရွက် ကောက်ကြည့်သည်။ ခေါင်းစဉ်အတူတူပင် ဖြစ်သည်။ ရောင်းချမည့်နေရာသာ ကွာခြားသည်။ ထိုစာရွက်ပေါ်တွင်မူ **ရေနံတင်သင်္ဘော ငါးစီးကို မင်အပြာနှင့် ဝိုင်းထားသည်။** စာရွက်များအားလုံးကို တစ်ရွက်ပြီးတစ်ရွက် ကောက်ယူ ပေါင်းကြည့်သောအခါ အစိုးရထံတွင် ပိုလျှံနေသောကြောင့် ရောင်းချမည့် သင်္ဘောအစီးပေါင်း ၁၃၀ တိတိ ရှိသည်ဟု တွေ့ရသည်။

ထိုသဘောများကို အစိုးရက ရောင်းရန် ကြိုးစားခဲ့ရာ ယခုတစ်ကြိမ်သည် တတိယအကြိမ်မြောက် ဖြစ်သည်။ ယခုတစ်ကြိမ် ရောင်း၍မှ မစွဲလျှင် ထိုရေနံတင်သဘောများကို အစိုးရက ဖျက်ဆီးပစ်တော့မည် ဖြစ်သည်။

အစီရင်ခံစာများကိုဖတ်ရင်း မာစယ် ဒေါသဖြစ်နေမိသည်။ သူ့ယောက္ခမနှင့် ဂရိသဘောကုမ္ပဏီများသည် အားလုံး အရှုံးချည်းဖြစ်ကြသည်။ သူတို့ စိတ်ဝင်စားနေကြသည်မှာ ရေနံတင်သဘောများ မဟုတ်။ ရိုးရိုးကုန်တင်သဘောများ ဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးသွားပြီဖြစ်သောကြောင့် စစ်အတွင်းကာလလို ရေနံများကို အမြောက်အမြား သယ်ယူရန် မလိုတော့။ ကုန်ပစ္စည်းများကိုသာ အများဆုံး သယ်ပို့နေကြရသည်။ လောလောဆယ် သူတို့ အမြတ်အစွန်းကောင်းကောင်း ရနေကြသည်။ ရေနံတင်သဘောများ လိုလာပြီဆိုလျှင်လည်း သဘောကုမ္ပဏီများတွင် အချိန်မရွေး ဖြည့်စွက်နိုင်ကြသူများ ဖြစ်သည်။

တယ်လီဖုန်း ခေါင်းလောင်း မြည်လာသောကြောင့် သူက ကောက်ကိုင်သည်။

“ကင်ပီယန် စကားပြောနေတယ်”

“ကယ်လ်ရိန်းနေးပါ။ ခင်ဗျားပြောတာ မှန်တယ်။ ဘူမိပေဒပညာရှင်တွေရဲ့ စမ်းသပ်ချက်တွေကို ကျွန်တော် သိရပြီ။ ဗင်နီဇွဲလား ကမ်းလွန်ပင်လယ်ပြင်အောက်မှာ ရေနံတွေနေပြီ။ တောင်အမေရိက တစ်တိုက်လုံးမှာ ရှိနေဖို့ အကြောင်းရှိနေတယ်”

ကယ်လ်ရိန်းနေး၏အသံသည် စိတ်အားထက်သန်နေပုံရသည်။

“ကော်တီဌေးနိုင်ငံကော ပါသလား”

“သူက အကောင်းဆုံးတောင် ထွက်လိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“တခြားဟာတွေ အတွက်ရော”

“သူတို့ စိတ်ဝင်စားကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျားက တစ်စုံတစ်ရာ အာမခံချက် မပေးသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး ဘာမှ ပြောဦးမှာမဟုတ်ဘူး။ အဘိုင်ဒီဂျန်နဲ့ ဂရိသဘောကုမ္ပဏီတွေကတော့ စရိတ်သိပ်ကြီးမယ်လို့ သူတို့ကို ပြောနေကြတယ်”

“ဒီလိုကိုး ...”

မာစယ်သည် လောင်းကစားဝိုင်းတစ်ခုသို့ ရောက်နေသကဲ့သို့ စိတ်ထဲမှာ ခံစားလာရသည်။ ကံကြမ္မာသည် မည်သူ၏လက်ထဲသို့ ရောက်သွားမည်ကို မသိနိုင်။ တစ်စုံတစ်ယောက်၏ လက်ထဲသို့ ဖဲကောင်းပါသွားပြီဆိုလျှင် ကျန်လူများအားလုံး ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းဖို့သာ ပြင်ကြပေတော့။

“သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးကိစ္စကို ကျုပ် အာမခံကြောင်း သူတို့ကို ပြန်ပြောလိုက်ပါ”

“ဒါပေမဲ့ သူတို့က ဘယ်လောက်အထိ အာမခံချက်ပေးနိုင်မလဲဆိုတာ သိချင်နေကြတယ်”

“သန်ဘက်ခါ ကျုပ်လာခဲ့မယ်။ သဘောဘယ်နှစ်စီးလောက် ရနိုင်မယ်ဆိုတဲ့ စာရင်းကိုလဲ တစ်ပါတည်းယူလာခဲ့မယ်” ဟု ပြောပြီး တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချထားသည်။

မာစယ်သည် ခဏကြာအောင် ထိုင်ပြီးမှ စားပွဲပေါ်မှ ခေါင်းလောင်းကို တီးသည်။ သူ့အတွင်းရေးမှူး ဝင်လာသည်။ သူက စာရွက်စာတမ်းများ လှမ်းပေးသည်။

“အဲဒီစာရင်းထဲမှာပါတဲ့ မြို့တွေမှာရှိနေတဲ့ စစ်ကျန်ပစ္စည်းရောင်းဝယ်ရေး ကိုယ်စားလှယ်တွေကို တယ်လီဖုန်းခေါ်ပေးစမ်းပါ”

“ကောင်းပါပြီ မစ္စတာကင်ပီယန်”

“ခဏနေပါဦး။ သူတို့ကို ဖုန်းမခေါ်ခင် ကော်တီဌေး ကောင်စစ်ဝန်ရုံးကို အရင်ဆက်ပေးစမ်းပါ။ မစ္စတာဇနော့စ်နဲ့ စကားပြောချင်တယ်”

အတွင်းရေးမှူးပြန်ထွက်သွားပြီး ခဏကြာတော့ သူ့စားပွဲပေါ်မှ တယ်လီဖုန်းခေါင်းလောင်း မြည်လာသည်။

“နယူးယောက်မြို့မှာ မစ္စတာဇနော့စ် မရှိပါဘူးတဲ့။ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာကိုလဲ သူတို့ မသိပါဘူးတဲ့”

မာစယ် စဉ်းစားနေမိသည်။ ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာပင် ဒက်ခ်စ် ရှိနေရမည်။ မနေ့ညကပင် အယ်လ်မိုရိုကို ဟိုတယ်တွင် တွေ့ခဲ့ရသေးသည်။ ထိုအထဲတွင် ဂျိမ်းစ်ဟက်ဒ်လေလည်း ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကာရိုလင်းကို ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီး မေးရကောင်းမလားဟု တွေးကြည့်မိသေးသည်။ သို့သော်လည်း သူ့စိတ်ကူးကို ပြန်ပြောင်းလိုက်သည်။

“အဲဒီကိုယ်စားလှယ်တွေကိုသာ ဖုန်းဆက်ပေတော့။ မစ္စတာဇနော့စ်ကို တခြားဖုန်းနဲ့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရှာတော့မယ်”

မာစယ်က တောင်ပိုင်းမှ ဘေရွန်ဒီကျိုင်း၏အိမ်ကို ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။ အိမ်ဖော်တစ်ယောက်က ဖုန်းပြန်ထူးသည်။

“မစ္စတာဇနော့စ် ရှိပါသလား”

“မရှိပါဘူး ခင်ဗျာ”

“ဒါဖြင့် မဒမ်ဇနော့စ်ရော ရှိသလား”

“မဒမ်ဇနော့စ် မနေ့ညကပဲ ဘော့စတွန်မြို့ကို သွားပါတယ် ခင်ဗျာ”

“မစ္စတာဇနော့စ်ရော လိုက်သွားသလား”

“လိုက်မသွားပါဘူးခင်ဗျာ။ မစ္စတာဇနော့စ်က ဟောလီဝုဒ်ကို ရောက်နေပါတယ်”

မာစယ်က ဘော့စတွန်မြို့ရှိ ကာရိုလင်းတို့၏ အိမ်သို့ လှမ်းဆက်သည်။ ယောက်ျားသံတစ်သံက ပြန်ထူးသည်။

“မစ္စတာဇနော့စ်နဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါ”

“အခု စကားပြောတာ ဘယ်သူပါလဲ”

“မစ္စတာကင်ပီယန်”

တယ်လီဖုန်းကို တစ်ဖက်က ဘေးချထားခိုက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက်၏အသံများ ဖုန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်ကို မာစယ် ကြားနေရသည်။

“ဟယ်လို မာစယ်” အာရုံစိုက်ပြီး ပြန်ထူးသည့် ကာရိုလင်း၏အသံကို ကြားရသည်။ မာစယ်က ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် ပြောင်းပြောသည်။

“အနှောင့်အယှက်ပေးသလို ဖြစ်နေပြီကွာ။ ဒက်ခ်စ်နဲ့ တွေ့စရာအကြောင်း ကိုယ့်မှာ ရှိနေလို့ သူ ဘယ်မှာများ ရှိနေမလဲ”

“ဟောလီဝုဒ်က မစ္စတာစပိုက်ဒယ်ရဲ့ အိမ်မှာ ရှိနေလိမ့်မယ်။ ဘာများဖြစ်လို့လဲ”

“အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုပါ။ ကိုယ် သူနဲ့ စကားပြောစရာ ရှိနေလို့”

ထို့နောက် အခြားစကားများကို အနည်းငယ်ပြောပြီး ဖုန်းပြန်ချထားလိုက်သည်။ နောက် ဆယ်မိနစ်လောက်ကြာသောအခါ စစ်ကျန်ပစ္စည်းများ ရောင်းဝယ်ရေး ကိုယ်စားလှယ်တစ်ယောက်နှင့် တယ်လီဖုန်းအဆက်အသွယ်ရသည်။ စကားပြောနေရင်းဖြင့် ကာရိုလင်း၏တယ်လီဖုန်းထဲမှ ကြားရသော ယောက်ျားသံများသည် ဂျိမ်းဟက်ဒ်လေ ဖြစ်ကြောင်း သူ သိလိုက်သည်။ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ သူ နားကြား မလွဲနိုင်ပါ။

အခြား ကိုယ်စားလှယ်များကို ထပ်ပြီး အဆက်အသွယ်ပြုလုပ်ရန် သူ့အတွင်းရေးမှူးကို ပြောပြီး အလွတ်စုံထောက်တစ်ယောက်ကို သူခေါ်သည်။ သူလိုချင်သည့် အကြောင်းအရာများကို စုံစမ်းခိုင်းသည်။ ညနေခြောက်နာရီထိုးသောအခါ ဇာတ်လမ်းအပြည့်အစုံကို သူ ရတော့သည်။

ဟက်ဒ်လေသည် ကာရိုလင်းကို သူ့ရုံးရှိ သီးသန့်အခန်းမှာ ခေါ်ယူထားကြောင်း သူ သိရလေတော့သည်။ ထိုအကြောင်းကိုလည်း သူတို့ လျှို့ဝှက်ထားပုံ မရ။

ထိုသတင်းများကိုသာ မာစယ် ရသည်မဟုတ်။ ရေနံတင် ဒုတိယတန်းစား သင်္ဘောအစီး ၁၃၀ တို့ကိုလည်း သူ ပိုင်ဆိုင်နေပြီဖြစ်သည်။ တစ်စီးလျှင် ဒေါ်လာတစ်သိန်း ကျသည်။ ထိုတန်ဖိုးအားလုံးတို့၏ ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းဖြစ်သော ဒေါ်လာခြောက်သန်းခွဲကို မနက်ဖြန်ညနေတွင် သူ ပေးချေရမည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ဘော့စတွန်ရှိ ဂျိမ်းစ်ဟက်ဒ်လေ၏ရုံးခန်းထဲမှာ သူ ထိုင်စောင့်နေသည်။ ခဏကြာတော့ ဟက်ဒ်လေ ရောက်လာသည်။ မာစယ်ကို မြင်သော်လည်း သူ အံ့သြပုံမပြ။

“မောင် ရောက်လာလိမ့်မယ်ဆိုတာ ထင်တော့ထင်သားပဲ”

ထိုအကြောင်းများကြောင့်လည်း ဟက်ဒ်လေကို သူ သဘောကျ အထင်ကြီးခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည်လည်း မိမိကဲ့သို့ လောင်းကစားသမားတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်ချေသည်။

“ဟုတ်လား။ ဘာဖြစ်လို့ ထင်တာလဲ”

“မနေ့ညကပဲ မစ္စက်ဇနော့စ် နယူးယောက်ကို ပြန်သွားတယ်”

“ဒီနေ့မနက်မှ ပြန်တယ်လို့ ပြောပါဗျာ” ဟု မာစယ်က အမှန်အတိုင်း ပြောသည်။ ဟက်ဒ်လေ အလိမ်ပေါ်သွားသည်။ သို့သော်လည်း သူ့အနေဖြင့် မည်သို့မျှ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်စရာ အကြောင်းမရှိ။ ဟက်ဒ်လေက ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။ မာစယ်ကိုလည်း လေ့လာအကဲခတ်နေသည်။

“သူ ဟိုတယ်မှာပဲ ရှိနေပါသေးတယ်”

“ဒီကိစ္စက ခင်ဗျား အလုပ်ပါဗျာ။ ကျွန်တော်လာတာ ကျွန်တော့်အလုပ်ကိစ္စအတွက် ဆွေးနွေးဖို့ လာတာပါ”

*

(၈)

တံခါးပေါက်အတိုင်း မာစယ် ဝင်လာသောအခါ ကယ်လ်ရိန်းနေးသည် လေယာဉ်ပျံကွင်းတွင် လာစောင့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ မာစယ်ကို မြင်သောအခါ ထိုင်ရာမှထပြီး လက်များဆန့်တန်းပေးရင်း နှုတ်ဆက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဒါးလတ်စ်မြို့က ကြိုဆိုနေပါတယ် မစ္စတာကင်ပီယန်”

မာစယ်ကလည်း သူ့လက်ကို ဆွဲယူနှုတ်ဆက်ရင်း ပြုံးပြသည်။

“ခင်ဗျားနဲ့ ပြန်တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ရောက်လာတာ နောက်ကျသွားတဲ့အတွက် တောင်းပန်ပါတယ် မစ္စတာရိန်းနေး။ ဘော့စတွန်မှာ တခြား အလုပ်ကိစ္စကို လုပ်နေရတာနဲ့ နောက်ကျသွားပါတယ်”

“အရေးမကြီးပါဘူး မစ္စတာကင်ပီယန်။ အစီအစဉ်တွေအားလုံး လုပ်ထားပြီးသားပါ။ ခင်ဗျားအထုပ်အပိုးတွေ ချပြီးတာနဲ့တစ်ပြိုင်တည်း ကျွန်တော်တို့ တောက မွေးမြူရေးခြံကို တန်းသွားကြမှာပါ။ မစ္စတာဟိုဂန်က ကျွန်တော်တို့ကို ကြိုဖို့ သူ့လေယာဉ်ပျံ အဆင်သင့် ပို့ပေးထားပါတယ်”

မာစယ်က အံ့အားသင့်ပြီး သူ့ကို ပြန်ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဒီဒါးလတ်စ်မြို့မှာပဲ ဆွေးနွေးကြမယ်လို့ ထင်နေတာ။ လော့စ်အိန်ဂျယ်လိစ်မြို့မှာရှိနေတဲ့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကိုလဲ ဒီလိုက်လာဖို့တောင် ကျွန်တော် မှာထားခဲ့သေးတယ်”

"အရေးမကြီးပါဘူး မစ္စတာကင်ပီယန်။ မစ္စတာဟိုဂ်ကလဲ ပြောပါတယ်။ ခင်ဗျားမိတ်ဆွေ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ခြံကို လာနိုင်ပါတယ်တဲ့။ ကျွန်တော်တို့ခုနစ်ကပဲ လေယာဉ်ပျံပြန်လွှတ်ပြီး သူ့ကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်။ ခင်ဗျားသူငယ်ချင်းက ဘယ်အချိန်လောက် ရောက်လာမှာလဲ"

"သန်းခေါင်လောက် ရောက်မယ်။ အခုဆိုရင် နှစ်နာရီလောက်ပဲ လိုပါတော့တယ်။ ကျွန်တော်တို့ စောင့်မယ်ဆိုရင်လဲ စောင့်နိုင်သားပဲ" မာစယ်က လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်ပြီးပြောသည်။

"သဘောအတိုင်းပါပဲ မစ္စတာကင်ပီယန်။ ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ဘားထဲကို သွားကြရအောင်"

+

"နေကောင်းပါသလား မစ္စတာရိန်းနေး။ ထုံးစံအတိုင်းပဲလား ခင်ဗျာ"

စားပွဲထိုးချုပ်က သူတို့ကိုကြည့်ရင်း စားပွဲတစ်ခုသို့ ခေါ်လာကာ မေးသည်။

"ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ကွာ" ဟု ပြောရင်း မာစယ်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

"ပိုင်လောက်ပဲ သောက်ပါတော့မယ်"

မာစယ်က ပြန်ဖြေသည်။ ခဏကြာတော့ ရိန်းနေးကို လှည့်ကြည့်သည်။

"ဘာအစီအစဉ်တွေ လုပ်ထားတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ကို အတိအကျပြောပြစမ်းပါဦး"

"ကျွန်တော်တို့ အစည်းအဝေးကို တောကမြဲထဲမှာလုပ်ရင် ပိုကောင်းမယ်လို့ မစ္စတာဟိုဂ်က သဘောရပါတယ်။ တခြားစိတ်ဝင်စားတဲ့ လူတွေကိုလဲ သူ ဖိတ်ထားတယ်။ ဒါးလတ်စ်မြို့က မြို့ငယ်ငယ်ကလေး မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တို့ ဒီလို ဆွေးနွေးနေကြတယ်ဆိုတာ ချက်ချင်း ပျံ့နှံ့သွားနိုင်တယ်"

မာစယ်က ပြုံးမိသည်။ အကြောင်းအရာတစ်ခုခုကို တစ်စုံတစ်ယောက်က သိချင်ပြီဆိုလျှင် လျှို့ဝှက်၍ မရနိုင်ကြောင်း သူသိသည်။ ပတ်လည်သို့ သူ လှည့်ကြည့်သည်။

“ဒီနားမှာ တယ်လီဖုန်းများ ရှိမလား။ ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ဆက်လိုက်ချင်သေးတယ်”

“ဟောဟို ... တံခါးအပြင်ဘက်မှာ ရှိပါတယ်”

သူ့အသံကို ကြားသောအခါ အင်နာသည် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားသည်။

“ရှင် ... ဒါးလတ်စ်ကို ဘာသွားလုပ်နေတာလဲ။ ကျွန်မက ရှင် ဘော့စတွန်မှာပဲ ရှိနေတယ်လို့ ထင်နေတာ”

“အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စလေးတစ်ခု ပေါ်လာလို့ကွာ။ ကိုယ် လေယာဉ်ပျံမစီးခင် မင်းဆီကို ဖုန်းပြန်ဆက်ဖို့ကို အချိန်မရခဲ့ဘူး”

မာစယ်က မည်သည့်အစီအစဉ်ကြောင့် ဒါးလတ်စ်မြို့သို့ ရောက်လာကြောင်းကို ပြောမပြလိုက်ပေ။ ပြောပြလိုက်လျှင်လည်း အင်နာသည် အေမော့စ်အဘိုင်ဂျန်ကို ချက်ချင်းသွားပြီး သံတော်ဦးတင်ပေလိမ့်မည်။

“ကလေးတွေ နေကောင်းရဲ့လား”

“အမြူညီအစ်မကတော့ ကောင်းပါတယ်။ သားငယ်က အအေးမိချင်သလိုဖြစ်နေတယ်”

“ဆရာဝန် မခေါ်ဘူးလား”

“ဘာလုပ်မှာလဲ အအေးမိရုံလောက်ပါ”

မာစယ်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ခေါင်းယမ်းမိသည်။ အေမော့စ်အဘိုင်ဒီဂျန်သည် အလုပ်ကောင်းကောင်းလုပ်ပြီး ငွေများများစားစား ရှာဖွေနိုင်ကာ ချမ်းသာကြွယ်ဝသူဖြစ်သော်လည်း သူတို့၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စကလေးများနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် အလွန် ကပ်စေးနဲ့သည်။ သူ့သမီးလည်း အတူတူပင် ဖြစ်သည်။

“ဖျားသွေးရှိရင်တော့ ဆရာဝန် ခေါ်ပါ”

“ဖျားသွေး မရှိပါဘူး။ သမီးနှစ်ယောက်နဲ့ သူ့ကို သတ်သတ်စီ ခွဲထားခဲ့တယ်”

“ကောင်းပြီလေ။ ရာသီဥတု ဘယ်လိုနေသလဲ” မာစယ်က ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့။

“မိုးရွာနေတယ်။ ရှင် ဘယ်တော့ ပြန်လာမှာလဲ”

“ဗုဒ္ဓဟူးနေ့လောက် ပြန်ရောက်မယ်”

“ဖေဖေက စကားပြောချင်တယ်ဆိုရင် ဘယ်ကို လှမ်းဆက်ရမလဲ”

“ကိုယ်က လျှောက်သွားနေမှာ။ မင်းအဖေကို ပြောလိုက်ပါ။ ကိုယ် ပြန်ဆက်ပေးပါ့မယ်လို့။ မင်းကိုလဲ ကိုယ် ပြန်ဆက်ပါ့မယ်”

ဘားခန်းထဲသို့လျှောက်လာရင်း မာစယ်က စဉ်းစားနေမိသည်။ ဒါးလတ်စ်မြို့တွင် မိမိတို့ အစည်းအဝေးမလုပ်ခြင်းသည် ခပ်ကောင်းကောင်းပင်ဖြစ်သည်။ ယခုလောက်ဆိုလျှင်ပင် အင်နာသည် သူ့အဖေကို တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး မိမိ ဒါးလတ်စ်မြို့သို့ ရောက်နေကြောင်း သံတော်ဦးတင်နေလောက်ပေပြီ။ ဒါးလတ်စ်မြို့တွင် မိမိ ရှိမနေသည့်အတွက် မိမိကို အဘိုးကြီး ရှာရင်း အလုပ်ရှုပ်နေလိမ့်မည်။ မိမိကို သူ ပြန်တွေ့သောအခါတွင် သူ့အဖို့ အစစအရာရာ နောက်ကျသွားပြီး မိမိက လက်ဦးနေပေတော့မည်။

+

“ဟောဟို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်ဘက်မှာ မွေးမြူရေးခြံ ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်ပျံက အဲဒီခြံရဲ့ နောက်ဘက်မှာ သွားဆင်းပါမယ်။ ခြံနဲ့ တစ်မိုင်ခွဲလောက်ဝေးပါတယ်”

လေယာဉ်ပျံမှူးက ပြောပြနေသည်။

မာစယ်က ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ ငုံ့ကြည့်သည်။ သို့သော်လည်း မှောင်နေသောကြောင့် ဘာကိုမှ မမြင်ရ။ မီးရောင်ကလေးများကို မြင်ရသောကြောင့် လူနေအိမ်များ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟုသာ မှန်းဆရသည်။ သူ့ခါးတွင်ပတ်ထားသည့် ထိုင်ခုံခါးပတ်ကို စစ်ဆေးကြည့်သည်။ နေသားတကျပင် ရှိသည်။

သူ့ဘေးတွင် ထိုင်နေသည့် ဖက်ကက်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ဖက်ကက် အိပ်ပျော်နေသည်။ သူ့ရှေ့မှ ထိုင်ခုံတွင် ဒက်ခ်စ်နှင့် ဂျီစယ်လီအာစီတို့နှစ်ယောက် ထိုင်ကြသည်။ ရိန်းနေးက လေယာဉ်မှူး၏နောက်နားမှ ခုံတွင် ထိုင်သည်။

တယ်လီဖုန်းဆက်သည့်အချိန်က အကြောင်းအရာ အတော်အသင့်လောက်ကို ဒက်ခ်စ်အား သူ ပြောပြသင့်ခဲ့သည်။ ထိုသို့ပြောလျှင် ဂျီစယ်လီအာစီကို ဒက်ခ်စ် ခေါ်လာမည်မဟုတ်။ သို့သော်လည်း တယ်လီဖုန်းဖြင့် သူ မပြောရ။ စပိုက်ဒယ်၏အိမ်တွင် တယ်လီဖုန်းလိုင်းခွဲများ မည်မျှများသည်ကို သူ မသိ။ သို့သော်လည်း တစ်နည်းအားဖြင့်တော့ ဂျီစယ်လီ ပါလာသည့်အတွက် ကောင်းနေပြန်သည်။ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးကို မြင်ရသောကြောင့် မိမိတို့သည် ရိုးရိုးအလည်လာကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း အများက ထင်မှတ်ကြမည်ဖြစ်သည်။ အကြောင်းရင်းကို မှန်းဆနိုင်ကြမည်မဟုတ်။

လေယာဉ်မှူးက ခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ်သည်။ မီးလင်းလာသည်။ လေယာဉ်ပျံဆင်းတော့မည်ဖြစ်ကြောင်းကို မာစယ် သိသည်။

“ထိုင်ခုံခါးပတ်တွေ ပတ်ထားကြပါ” ဟုလည်း သူတို့ကို ပြန်ပြောသည်။ ခဏကြာတော့ မြေပြင်ပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။ လေယာဉ်ပျံကို ရုံတွင်းသို့ တောက်လျှောက် မောင်းသွင်းလာသည်။ လေယာဉ်စက်ကို ရပ်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း နားထဲတွင် ဆူညံနေခဲ့သည်များ လုံးဝ တိတ်သွားသည်။

“ခြံထဲကို ပို့ပေးမယ့်ကား ရောက်လာပါတော့မယ်ခင်ဗျား။ ကျွန်တော့် လေယာဉ်ပျံကို စီးလာကြရတာ စိတ်ချမ်းသာမယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်”

လေယာဉ်မှူး၏ စကားဆုံးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း သူတို့လည်း လေယာဉ်ပျံပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ကြသည်။ သူတို့ အောက်ရောက်ချိန်မှာပင် စတေရှင်ဝက်ဂွန်ကားတစ်စီး ဆိုက်လာသည်။ ကောင်းဘွိုင်အဝတ်အစားဝတ်ထားသော ဒရိုင်ဘာက ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသည်။

“ကြွကြပေါ့ လူကြီးမင်းများခင်ဗျာ။ ပစ္စည်းတွေကို ကျွန်တော် သယ်ချပေးပါမယ်။ ကားထဲမှာ ကြိုက်နှစ်သက်ရာ သုံးဆောင်ရင်း ခဏစောင့်ကြပ်ခင်ဗျာ” ဒရိုင်ဘာက ဖော်ဖော်ရွေရွေပြောသည်။

မာစယ်လည်း တခြားလူများနှင့်အတူ မော်တော်ကားရှိရာသို့ လိုက်လာခဲ့သည်။ ဒရိုင်ဘာထိုင်ခုံ၏နောက်တွင် အရက်မျိုးစုံ ထည့်ထားသည့် ဘားကောင်တာသေးသေးကလေးကို တွေ့ရသည်။ ရိန်းနေးက သူတို့အတွက် အရက်များ ထည့်ပေးသည်။

“ဒီလို မော်တော်ကားမျိုး ကျွန်မဖြင့် ဟောလီးဝုဒ်မှာတောင် မမြင်ဖူးဘူး” ဟု ဂျီစယ်လီက ပြောသည်။

“တခြား ဘယ်နေရာမှာမှလဲ တွေ့နိုင်မယ်ထင်ပါဘူး မဒမ်။ ဒီမော်တော်ကားဟာ မစ္စတာဟိုဂန်အတွက် ကက်ဒီးလက်ကုမ္ပဏီက သီးခြား လုပ်ပေးထားတာ ဖြစ်ပါတယ်”

ဂျီစယ်လီက မာစယ်ကို လှမ်းပြုံးပြသည်။ ထို့နောက် ပြင်သစ်လို ဆက်ပြောသည်။

“ဒီအမေရိကန်တွေတော့ ဒုက္ခပဲ။ ကျွန်မ အံ့အားသင့်စရာတွေ မကုန်နိုင်တော့ဘူး ထင်တယ်”

မာစယ်ကလည်း သူ့ကို ပြန်ပြုံးပြသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း အံ့ဩမဆုံးစရာတွေနှင့်ချည်း ကြုံတွေ့နေရသည်။

+

“ဘယ်သူလဲ” ရေချိုးခန်းထဲမှ မာစယ် ထွက်လာသည့်အချိန်မှာပင် တံခါးခေါက်သံကို ကြားရသဖြင့် လှမ်းမေးသည်။

“ဒက်ခ်စ် ...”

သူ တံခါးသွားဖွင့်ပေးသောအခါ အခန်းတွင်းသို့ ဒက်ခ်စ် ဝင်လာသည်။

“ကျုပ်တို့ စကားပြောရရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်။ ကျုပ်ကို ဒီကိုလာဖို့ ခေါ်တာဟာ ဘယ်လောက်များ အရေးကြီးတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက် ရှိနေသလဲ”

မာစယ်က စီးကရက်ဘူးကိုထုတ်သည်။ ဒက်ခ်စ်ကို ကမ်းပေးသည်။ သို့သော်လည်း ဒက်ခ်စ်က ခေါင်းခါပြပြီး သူ့အိတ်ထဲမှ ဆေးပြင်းလိပ်သေးသေးလေးကိုသာ ထုတ်ယူသည်။ ဒက်ခ်စ်ကို မာစယ်က မိခြစ်ပေးပြီး အခန်းတံတခါးသွားဖွင့်ကာ အပြင်စင်ကြံဘက်သို့ ကြည့်သည်။ ထို့နောက် ပြန်လာကာ လေသံတိုးတိုးဖြင့် ဒက်ခ်စ်ကို ပြောပြသည်။

“ကမ်းလွန်ရေနံကိစ္စ”

“ဘာဗျ” ဒက်ခ်စ်က နားမလည်သလို ဖြစ်သွားသည်။

“မက်ဆီကို ပင်လယ်ကွေ့ထဲမှာကွာ။ ရေနံတွေနေတယ်။ တက်ဆပ်ပြည်နယ်တို့၊ လူဝီစီယာနာပြည်နယ်တို့ရဲ့ ကမ်းလွန်ပင်လယ်ပြင်အောက်ထဲမှာ ရေနံတွေနေတယ်”

“သူတို့ ရေနံတွေတာနဲ့ ကျုပ်တို့နဲ့ ဘာဆိုင်လို့တုန်း”

“ဒီစိတ်ကူးကို စ ရတဲ့လူကတော့ ဟိုဂန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့လူတွေက ပယ်ချလိုက်တယ်။ သူက စိတ်ဆိုးပြီး ရေနံဘူမိပညာရှင်တွေကို ဗင်နီဇွဲလားလွှတ်ပြီး ရှာခိုင်းတယ်။ အခု သူတို့ ထင်တာထက်တောင် ရေနံပိုပြီး ရနိုင်စရာ အထောက်အထားတွေ တွေနေကြတယ်”

“သတင်းစာတွေထဲမှာလဲ ကျုပ် မတွေ့ပါလား။ ခင်ဗျားက ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ”

“ငါ့သဘောကပွတိန်တစ်ယောက်ဆီက သိတာကွာ။ သူက ကုန်တင်ဖို့သွားတာ။ ဟိုဂန်တို့က သူ့သဘောကို ငှားတယ်။ ငွေလဲ ကောင်းကောင်းပေးတယ်။ သူတို့ကတော့ လျှို့ဝှက်ပြီး လုပ်ကြတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ငါ့လူက ငတုံးမှမဟုတ်ဘဲ။ သူတို့ ဘာရှာနေကြတယ်ဆိုတာ သိတော့တာပေါ့။ ဒီအကြောင်း ငါ သိသိချင်း ရိန်းနေးကို ဆက်ပြီး စုံစမ်းခိုင်းတယ်။ ဒီသတင်း အမှန်ပဲလို့ ရိန်းနေးဆီက အတည်ပြုချက်ရတယ်။ ဒါကြောင့် တို့ ဒီကို လာကြတာပဲ”

“ကျုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ ခေါ်တာလဲ”

“မင်း သဘောမပေါက်သေးဘူးထင်တယ်။ ရေနံကြောက ကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက်လုံးအောက်မှာ ရှိနေနိုင်တယ်။ သယံဇာတပစ္စည်း ရှာဖွေခွင့်ကို ဘယ်ကုမ္ပဏီနဲ့မှ ချုပ်ထားသေးတဲ့နိုင်ငံဆိုလို့ တောင်အမေရိကတိုက်မှာ ကော်တီဝွေးတစ်နိုင်ငံပဲ ရှိတယ်”

“ဒီလိုလား။ ခင်ဗျားက သယံဇာတပစ္စည်း ရှာခွင့် လိုချင်တယ်ပေါ့”

“အဲဒါက ဘာလုပ်ရမှာလဲကွ။ ငါက ရေနံကုန်သည်မှမဟုတ်ဘဲ။ ဒီအလုပ်က ဟိုဂန်နဲ့ သူ့လူတွေလုပ်မယ့် အလုပ်။ ငါလိုချင်တာက သူတို့ ထုတ်လုပ်လို့ရတဲ့ ရေနံတွေကို သယ်ယူပို့ဆောင်ပေးဖို့ပဲ။ ဒီတစ်နေရာတည်းမဟုတ်ဘူး။ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာရှိတဲ့ သူတို့ ရေနံတွင်းတွေ အားလုံးအတွက် သယ်ယူပို့ဆောင်ခွင့်ရဖို့ လုပ်နေတာ။ ကော်တီဝွေးနိုင်ငံ ထူထောင်ရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့လဲ အကျိုးကျေးဇူး ရှိမယ်”

“ကျုပ်တို့ ခေါင်းဆောင်ကြီးက အတုံး အအ မဟုတ်ဘူးနော်။ အဲဒီအကျိုးကျေးဇူးဟာ ဘယ်လောက်ပဲ တန်ဖိုးရှိမယ်ဆိုတာကို သူ သိမယ်”

“တခြားလူတွေဆီက သူရသလို ဟိုဂန်ဆီကလဲ သူ ရမယ်ကွာ။ နောက်ပြီးတော့ ငါ့ဘက်ကလဲ ရမယ်ကွာ။ ကော်တီဝွေးနိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံတည်းပိုင်တဲ့ သဘောပို့ဆောင်ရေးကုမ္ပဏီတစ်ခု ဖွင့်ခွင့်ရမယ်ကွာ။ အပြင်လူ မပါဘူး။ ဟက်ဒီလေ မပါဘူး။ အဘိုင်ဒီဂျန် မပါဘူး။ ဒီကွိုင်း မပါဘူး။ ဂရိလဲ မပါဘူး။ တို့သုံးဦးပဲ ပိုင်မှာ”

အက်စ်စ်သည် သူ့ကြုံတွေ့နေရသည်များကို မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်လာတော့သည်။ ကမ္ဘာ့လောကကြီးသည် သူ့အဖေ ယုံကြည်ခဲ့သည့်အဖြစ်မျိုးနှင့် လားလားမျှ မအပ်စပ်မိအောင် ဖြစ်နေသည်။ လည်လျှင်လည်သလို ခိုးပြီး ကိုယ့်အိတ်ထဲသာ ပြန်ထည့်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

“သဘောက ဘယ်ကရမှာလဲ”

“စစ်အတွင်းက အမေရိကန်တွေသုံးပြီး ပိုနေတဲ့ သဘောအစီးပေါင်း ၁၃၀ ကို ဝယ်ဖို့ ငါ စာချုပ်လိုက်ပြီးပြီ” မာစယ်က ပြုံးသည်။

ဒက်ခ်စ်က ဆေးပြင်းလိပ်ထုတ်ပြီး မီးညှိသည်။ တန်ဖိုး မည်မျှရှိမည်ကို သူ ခန့်မှန်းကြည့်နိုင်သည်။

“အခု သူတို့နဲ့ သဘောတူညီမှု မရဘူးဆိုရင် အဲဒီသဘောတွေနဲ့ ခင်ဗျား ဘာသွားလုပ်မှာလဲ”

မာစယ်သည် နောက်ထပ် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူသည်။ မီးခြစ်ပြီး ညှိသည်။ မီးခြစ်ကို ဝှေ့ယမ်းပြီး မီးငြိမ်းလိုက်သည်။

သူ့မျက်နှာမှာ စိတ်ထိခိုက်မှုဖြင့် ညှို့မှိုင်းအုံ့ဆိုင်းနေသည်။ ထို့နောက်မှ တစ်လုံးချင်းပြောသည်။

“ငါ့ကိုယ်ငါ ပြန်သတ်သေဖို့ကလွဲပြီး တခြား ဘာမှမရှိဘူး။ ဒီကိစ္စမှာ သဘောတူညီချက်မရရင် ဒီသဘောတွေအတွက် ငါ့မှာ ပေးစရာငွေလဲ မရှိဘူး”

*

(၉)

နံနက် ခုနစ်နာရီထိုးပြီးစကလေးမှာပင် အောက်ထပ်သို့ ဒက်ခ်စ် ဆင်းလာသည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် အဝတ်အဟောင်းများကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ မည်သည့်ဧည့်သည်မျှ မနိုးကြသေးချေ။ ဖက်ကက်က သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။ ပါးစပ်ထဲတွင်လည်း အစားအစာများကို ပလုတ်ပလောင်း စားနေသည်။

“လာဟော့ ... စားကြည့်ပါဦး။ ဒီအဘွားကြီးချက်ထားတာ အင်မတန်ကောင်းတာပဲ”

မက်ဆီကန်အမျိုးသမီး ထမင်းချက်အဘွားကြီးက သူ့ကို ပြုံးလျက် မော့ကြည့်သည်။

“နောက်မှ စားတော့မယ်ဗျာ။ မနက်စာမစားခင် နာမည်ကျော်လှတဲ့ သူတို့ တက်ဆပ်ပြည်နယ်က မြင်းတွေ စီးကြည့်ရရင် ကောင်းမလားလို့”

ဖက်ကက်ကလည်း စားလက်စများကို ခပ်မြန်မြန် လက်စသတ်ပြီး ထိုင်ရာမှထသည်။ သွားကြားထိုးတံတစ်ချောင်းကို ပါးစပ်ထဲသို့ထည့်ရင်း အဘွားကြီးကို လှည့်ကြည့်သည်။

“သိပ်ကို အရသာရှိတာပဲဗျာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” အဘွားကြီးက ပြုံးသည်။ ဒက်ခ်စ်ဆီသို့ သူ လျှောက်လာသည်။

“နေ့လယ်စာ ဘယ်အချိန် စားကြမလဲ။ ဒီအဘွားကြီး လက်ရာမျိုးဆိုရင်တော့ ထမင်းစားနောက်ကျမှာတောင် စိုးနေရပြီ”

“ဆယ့်နှစ်နာရီ”

“ကောင်းတယ်။ အချိန်မီ ပြန်လာရမယ်”

မီးဖိုဆောင်တံခါးမှပင် အပြင်သို့ သူတို့နှစ်ယောက် ထွက်လာကြသည်။ အပြင်တွင် နေရောင်က တောက်ပနေသည်။ ဖက်ကက်က ကောင်းကင်သို့ မော့ကြည့်သည်။

“ဒီနေ့ နေပူမယ်”

ဒက်ခ်စ်က ဘာမှ ပြန်မပြော။ မီးဖိုဆောင်၏ နောက်ဘက်တွင်ရှိသော မြင်းဖောင်းဆီသို့သာ လျှောက်လာသည်။ လန့်ပြီး ခုန်ပေါက်နေသည့် မြင်းမကလေးတစ်ကောင်ကို လူသုံးယောက်က ကုန်းတင်ရန် ကြိုးစားနေကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်က ခြံစည်းရိုးပေါ်သို့သွားပြီး ကိုယ်ကို ကိုင်းကြည့်ကြသည်။ သူ့ကျောပေါ်သို့ ကုန်းတင်ရန် ကြိုးစားလိုက်တိုင်း ကိုယ်ကို လှည့်ယမ်းပစ်ကာ ပြန်ကိုက်ရန် ကြိုးစားနေသည်။

“မြင်း သိပ်လန့်နေတယ်” ဟု ဖက်ကက်က သဘောကျသည့်လေသံနှင့် ပြောသည်။

လူသုံးယောက်က သူတို့ကို မော့ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ သူတို့အချင်းချင်း ကြည့်သည်။ တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လည်ဖြေကြားခြင်း မရှိ။ တစ်ယောက်က မြင်းဆီသို့ ကပ်သွားသည်။ မြင်းက လွတ်အောင် ရှောင်ထွက်သွားပြန်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဘာဖြစ်လို့ သူ့မျက်လုံးတွေကို ဖုံးမထားတာလဲ”

မြင်းထိန်းသုံးယောက်က သူတို့ကို လှည့်ကြည့်ကြသည်။ သို့သော်လည်း တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်ဖြေခြင်းကား မပြုချေ။

“လာဗျာ။ တခြားမြင်း သွားထုတ်ကြရအောင်” ဟု ဒက်ခ်စ်က ပြောသည်။

ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ သူတို့သုံးယောက်က လုပ်လက်စများကို ရပ်လိုက်ကြသည်။ ဒက်ခ်စ်တို့ကို ပြန်ကြည့်သည်။ ဒက်ခ်စ်၏ကိုယ်ပေါ်တွင် ဝတ်ထားသည့် ဟောင်းနွမ်းသော အဝတ်အစားများကို ကြည့်နေကြသည်။

“မစ္စတာဟိုဂန်က မက်ဆီကန်အစေခံတွေ သူ့မြင်းစီးတာကို ခွင့်ပြုမှာမဟုတ်ဘူး” ဟု မြင်းထိန်းတစ်ယောက်က အထင်သေးသည့် လေသံမျိုးနှင့် ပြောသည်။

ဖက်ကက်က ဒက်ခ်စ်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ဒက်ခ်စ်၏မျက်နှာအမူအရာသည် မည်သို့မျှ ပြောင်းလဲသွားခြင်း မရှိ။ သူ၏မျက်လုံးများမှာ ဒေါသရောင်ကြောင့် ဖိတ်ဖိတ်တောက်လာသည်။

“အဲဒီမြင်းကိုရော စီးခွင့် မပေးဘူးလား”

မြင်းထိန်းသုံးယောက်က သူတို့အချင်းချင်း ပြန်ကြည့်ကြပြန်သည်။ ထို့နောက် ပြုံးကြသည်။ တစ်ယောက်က ဒက်ခ်စ်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာသည်။

“ဒီမြင်းမပေါ်ကို မင်း ကုန်းတင်လို့ရရင် စီးပေတော့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဒက်ခ်စ်က ယဉ်ကျေးစွာ ပြန်ဖြေပြီး ကာထားသည့် တန်းပေါ်သို့ လက်နှစ်ဖက်ထောက်ခုန်ကာ တစ်ဖက်သို့ လွှားပြီး ကျော်ဆင်းလိုက်သည်။

ဖက်ကက်က ထိုတန်းအောက်မှ ငုံ့ဝင်ရန် ကြိုးစားကြည့်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့ကိုယ်လုံးကြီးနှင့် မဆံ့ချေ။ ကိုယ်ကို ပြန်မတ်လိုက်သောအခါ မြင်းထိန်းသုံးယောက်က သူ့ကို လှောင်ရယ် ရယ်နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူ စိတ်ဆိုးလာသည်။ အောက်ဆုံးတန်းပေါ်သို့ ခြေတစ်ဖက်နင်းပြီး အပေါ်သို့တက်ရန် ကြိုးစားသည်။ သူ့ကိုယ်အလေးချိန်ကို မခံနိုင်သဖြင့် တန်းက ကျိုးကျသွားသည်။

ကျိုးကျသွားသည့်တန်းကို ငုံ့ကြည့်နေဆဲမှာပင် မြင်းထိန်းသုံးယောက်တို့၏ ကျယ်လောင်သောရယ်သံကို ကြားရသည်။ ထို့ကြောင့် သူက ပြန်ကြည့်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် သဘောကျသည့် အပြုံးမျိုးသာ ရှိသည်။

“ဂိတ်ပေါက်က သွားဝင်တာပဲ ကောင်းမယ်ထင်တယ်” ဖက်ကက်က ဂိတ်ပေါက်တံခါးကို ဖွင့်ပြီး အတွင်းသို့ ဝင်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ခြံတန်းတွေက လူကြီးတွေအတွက်မှ မဟုတ်ဘဲ။ ကလေးတွေအတွက် ကာထားတာကိုး” ဟုလည်း ပြန်ပြောသည်။

“မင်းလို မက်ဆီကန် ပြိတ္တာကောင်ကြီးတွေအတွက်တော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲကွ” ဟု သူတို့ထဲမှ အငယ်ဆုံးလူက လှမ်းပြောသည်။

“ကျုပ် မက်ဆီကန်လူမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ကော်တီဝွေးလူမျိုး” ဖက်ကက်ကလည်း မာနကြီးတစ်ခွဲသားနှင့် ပြန်ပြောသည်။

“အတူတူပါပဲ။ အကုန်လုံး မက်ဆီကန်လူမျိုးတွေနေတဲ့ တိုင်းပြည်ချည်းပါပဲ” မြင်းကုန်းနီး ကိုင်ထားသူက ဝင်ပြောသည်။

ဖက်ကက်က ထိုသူကို မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးများ အရောင်တောက်သွားသည်။ သို့သော်လည်း ဒက်ခ်စ်၏အသံကြောင့် သူ မည်သို့မျှ တုံ့ပြန်ခွင့် မရလိုက်ချေ။

“ဖက်ကက် ... ကုန်းယူလိုက်ပါ”

ဖက်ကက်က ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ကုန်းနီးကို လှမ်းယူသည်။ ဒက်ခ်စ်က လန့်ပြီး ရိုင်းနေသော မြင်းမကလေးနားသို့ ကပ်သွားသည်။ ကုန်းနီးပေးသူက မြင်းဖမ်းသည့် ကြိုးတစ်ချောင်းကို ကောက်ကိုင်ပြီး အကြောင်းမဲ့ ဝေ့ယမ်းနေသည်။ ဒက်ခ်စ်က မြင်းလည်ပင်းမှ ကြိုးကို လှမ်းဆွဲယူသည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဟိုခြံနားမှာ သွားနေကြပါ။ ခင်ဗျားတို့ကိုမြင်လို့ မြင်းက သိပ်လန့်နေတယ်”

မြင်းထိန်းသုံးယောက်တို့သည် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ခြံစည်းရိုးဘက်သို့ ကပ်သွားကြသည်။ ဒက်ခ်စ်က မြင်းမကလေး၏ နားနားသို့ကပ်ပြီး စပိန်ဘာသာဖြင့် တိုးတိုးပြောသည်။

“မင်းဟာ မြင်းတွေထဲမှာတော့ အချောဆုံး အလှဆုံး မြင်းမကလေးပါကွာ”

မြင်းမနှင့် မိန်းမများသည် အားလုံးအတူတူ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့ကို ချိုသာစွာပြောလျှင် သဘောကျသည်။ သူတို့ကို မြှောက်ပြောလျှင် စိတ်ချမ်းသာသည်။ ထို့ကြောင့် ဆက်ပြီး မြင်းမကလေးကို ချော့မော့ပြောဆိုကာ မြှောက်လုံးများ ပေးနေသည်။ ခဏကြာတော့ မြင်းမကလေး၏ခေါင်းကို သူ့ရင်ဘတ်နှင့် ဆွဲအကပ်ခံသည်အထိ ယဉ်ပါးလာသည်။ မျက်လုံးနှစ်လုံးကို သူ့လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အသာအယာ အုပ်လိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်း ဖက်ကက်ကိုလည်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ခဏချင်းမှာပင် မြင်းကုန်းနီးကို နေရာတကျ ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ တင်ပြီး ဖြစ်သွားတော့သည်။ မြင်းမသည် သူ့ပေါ်သို့ ကုန်းနီးတင်ပြီးကြောင်း သိပြီး တစ်စုံတစ်ရာ မတုံ့ပြန်လိုက်နိုင်မီမှာပင် သူ့ကျောပေါ်သို့ ဒက်ခ်စ် ရောက်သွားတော့သည်။

မြင်းမ ခဏငြိမ်နေပြီး တစ်ဟုန်ထိုး ခုန်ပေါက်လေတော့သည်။ ဒက်ခ်စ်က သူ့ဒူးနှစ်ဖက်နှင့် မြင်းကိုယ်ကို ညှပ်ထားပြီး ခပ်တိုးတိုးလည်း ချော့မြဲ ချော့ပြောနေသည်။ စားကျက်ထဲသို့ မြင်းကပြေးသည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ ဒက်ခ်စ်ကိုလည်း နည်းမျိုးစုံနှင့် ခါချနေသည်။ သို့သော်လည်း အကြောင်းမထူး။ စားကျက်၏ တစ်ဖက်အဆုံးသို့ ရောက်သောအခါ ပြန်လှည့်လာကြသည်။ အပြန်လမ်းတွင်မူ မြင်းမကလေးသည် အားအင်ကုန်ခန်းနေပြီဖြစ်သည်။ ဒက်ခ်စ် ပြုသမျှကို လိုက်လျောနေရတော့သည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးလည်း တစ်ဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။

ဒက်ခ်စ်က သူ့ကို ချော့မြဲ ချော့နေရင်းဖြင့် ဇက်ကြိုးတပ်လိုက်သည်။ ဒေါသကြီးနေသည့် မြင်း ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့။ ဇောင်းရှိရာသို့ ပြန်လာကြသည်။ မြင်းထိန်းသုံးယောက်၏ ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ပေါ့ပါးစွာဖြင့် မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းသည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဒီမြင်းကို ကြောက်ဖို့ မလိုတော့ပါဘူး”

မြင်းထိန်းများ ဒက်ခ်စ်ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ ဒက်ခ်စ်က မြင်း၏လည်းပင်းကို ပွတ်သပ်ပေးမြဲ ပေးနေသည်။

“ဟေ့ကောင်၊ မက်ဆီကန်စုတ်၊ တို့ကို သူ့ရဲဘောကြောင်တယ်လို့ မင်း ပြောတာလား”

ထိုသူ၏အသံက တင်းတင်းမာမာ ဖြစ်သည်။ သူ့လက်ထဲရှိ မြင်းဖမ်းသည့်ကြိုးကို လိမ်နေသည်။ ဒက်ခ်စ်က သူ့ကို အထင်သေးသည့်အကြည့်မျိုးဖြင့် လှည့်ကြည့်သည်။ သို့သော်လည်း တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်မပြောတော့ဘဲ မြင်းရှိရာသို့ ပြန်လှည့်ခဲ့သည်။ ခဏကြာတော့ မြင်းဖမ်းသည့်ကြိုးက သူ့ပခုံးစွန်းကို လာပတ်သည်။ တစ်ဆက်တည်း ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ဆွဲယူလိုက်သောကြောင့် နောက်ပြန် လဲကျတော့မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။ အချိန်မီ သူ့ကိုယ်ကို ဟန်လိုက်နိုင်ပြီး သူတို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လိုက်သည်။ ကြိုး၏တစ်ဖက်အစကို ကိုင်ထားသည့် မြင်းထိန်းသမား၏ မျက်နှာက ပြုံးနေသည်။

“မင်းက ငါနဲ့ ငှဲသူငယ်ချင်းတွေကို အီးပေါလောတွေလို့ ခေါ်လိုက်တာမဟုတ်လားကွ”

ဘေးမှာရှိသည့် ဖက်ကက်လုပ်လိုက်သည်ကို သူ့မျက်လုံးထောင့်မှ လှမ်းမြင်ရသည်။ ဘာမှမလုပ်ရန် အချိန်မီ အချက်ပြလိုက်သည်။ ဒက်ခ်စ်၏မျက်နှာပေါ်တွင် နာကျင်သည့် အမူအရာဖြင့် ဒူးထောက်လျက် ထိုင်ချလိုက်သည့်အချိန်မှာပင် မာစယ်၊ ဟိုဂန်နှင့် အခြားလူများ အိမ်ထဲမှထွက်ပြီး မိမိတို့ထံ လာနေကြသည်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။

ထိုမြင်ကွင်းကိုမြင်ရသောအခါ မာစယ်သည် ပျာပျာသလဲဖြစ်သွားသည်။ ဗင်တီမစ်ဂလီယာတွင် ကော်တီဝွေးကောင်စစ်ဝန်ဟောင်း ရာမီရာဖ်နှင့် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့်မြင်ကွင်းများကို ပြေး သတိရလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားလူတွေကို လှမ်းတားလိုက်ပါ မစ္စတာဟိုဂန်။ ခင်ဗျားလူတွေ ဒုက္ခရောက်ကြလိမ့်မယ်”

မစ္စတာဟိုဂန်က သဘောကျစွာရယ်သည်။ သူတို့ တက်ဆပ်ပြည်နယ်သားများသည် တိုက်ရိုက်ရသည်ကို ဝါသနာပါကြသူများဖြစ်သည်။

“နေပါစေဗျာ။ ကျွန်တော့်ကလေးတွေ သူတို့အန္တရာယ် သူတို့ ရှောင်တတ်ကြပါတယ်။ သူတို့ အပျော်လုပ်နေကြတာပါ။ ဒါမျိုးကို သူတို့ ဝါသနာပါကြတယ်”

မာစယ်က ဟိုဂန်ကို ကြည့်သည်။ ဟိုဂန်က သဘောကျသည့်အလား မြင်းစောင်းဆီသို့သာ ပြုံးကြည့်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ပခုံးကိုသာ တွန့်ပြလိုက်ရတော့သည်။

ဖက်ကက်သည် မြင်းစောင်းမှ တန်းတစ်ခုပေါ်တွင် ကိုယ်ကိုမှီပြီး ရပ်နေသည်။ မြင်းထိန်းသုံးယောက်က ဒူးထောက်လျက်နေသည့် ဒက်ခိစ်၏အနီးသို့ တိုးကပ်သွားပြီး အပေါ်မှ ငုံ့ကြည့်နေသည်။ မြင်းဖမ်းသည့်ကြိုး ကိုင်ထားသူက သူ့လက်ထဲမှကြိုးကို တစ်ချက်ဆောင့်ပြီး ဆွဲလိုက်ပြန်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့လက်ထဲမှကြိုးသည် ရှုတ်တရက်လွတ်ထွက်သွားရာ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် အံ့ဩသည့်အမူအရာ ပေါ်လာသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် နာကျင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်သည်။

ဒက်ခိစ်သည် ထိုသူ၏ဒူးခေါင်းကို လက်ဝါးစောင်း ခုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ထိုသူ အရပ်ကြိုးပြတ်ကျသလို ကျသွားသည်။ သူ မြေပြင်သို့ မရောက်သေးမီမှာပင် ဒက်ခိစ် မတ်တတ်ရပ်ပြီးသား ဖြစ်သွားကာ ဒုတိယလူ၏ နံရိုးများအတွင်းသို့ သူ့လက်တစ်ဖက် ဝင်သွားသည်။

ဟိုဂန်နှင့် အခြားသူများသည် သူတို့နှင့် ပေနစ်ဆယ်ကျော်ခန့် ဝေးကွာသော်လည်း နံရိုးများကျိုးသွားသည့်အသံကို အတိုင်းသားကြားလိုက်ကြရသည်။ တတိယလူက သူ့ဆီသို့ ပြေးလာသည့်အချိန်မှာပင် ဒက်ခိစ်သည် သူ့ကိုယ်ကို မတ်ပြီးသားဖြစ်နေသည်။ သို့သော်လည်း သူ့အနားသို့ ထိုသူရောက်မလာတော့ပါ။ မြေပြင်ပေါ်တွင် ကျနေသည့်ကြိုးကို ဖက်ကက်ကကောက်ပြီး ပြေးလာကာ သူ၏လည်ပင်းကို လှမ်းပတ်လိုက်သည်။ မြေပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားသည်။ ကြွက်တစ်ကောင်၏လည်ပင်းကို ကြိုးကွင်းစွပ်ပြီး ဆောင့်ဆွဲထားသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။

“ဖက်ကက်” ဒက်ခိစ်၏အသံက စူးစူးရှရှ ပေါ်လာသည်။

ဖက်ကက်က သူ့ကို လှည့်ကြည့်သည်။

“ခွေးကောင်တွေ”

ဖက်ကက်က ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး ကြိုးကို လျှော့ပေးလိုက်သည်။ လဲနေသူ၏မျက်နှာ ပြာနမ်းသွားသည်။ သူ့လည်ပင်းကို လက်နှင့် ပြန်ပွတ်နေသည်။ အခြားနှစ်ယောက်သည် နာကျင်ခြင်း ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်းများဖြင့် မော့ကြည့်နေကြသည်။

“ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်မှာဆိုရင် ကလေးတွေတောင်မှ သူတို့ဘေးအန္တရာယ်ကို သူတို့ ရှောင်တတ်ကြတယ်။ ဒီလိုပုံမျိုးနဲ့ဆိုရင် တောထဲမှာ ခင်ဗျားတို့ တစ်ရက်တောင် အသက်ရှင်ဖို့ မလွယ်ဘူး” ဖက်ကက်က အထင်သေးသည့်လေသံဖြင့် ပြောသည်။

ဒက်ခိစ်က မြင်းမကလေးဆီသို့ ပြန်လှည့်သွားသည်။ မြင်းသည် တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်နေဆဲ ရှိသည်။ ဒက်ခိစ်က သူ့လည်ပင်းကို ညင်သာစွာ ပွတ်သပ်ပေးသည်။

"ဖက်ကက် ... ရေခပ်ခဲစမ်းပါ။ ဒီမြင်းမကလေး သိပ်ရေငတ်နေပြီ" ဟု အေးအေးချမ်းချမ်းပင် လှမ်းပြောသည်။ ဖက်ကက်က နောက်သို့လှည့်ကြည့်သည်။ ဟိုဂန်တို့လူစုကို သူ တွေ့ရသည်။ သို့သော်လည်း သူ့မျက်နှာအမူအရာသည် လုံးဝ ပြောင်းလဲသွားခြင်း မရှိချေ။

"ကောင်းသောနံနက်ခင်းပါ လူကြီးမင်းများခင်ဗျား" ဟု ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပင် လှမ်းပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်သေးသည်။

+

"ကျွန်တော့်ကိုများ စောင့်နေကြရသလားခင်ဗျာ" မာစယ်သည် စာရွက်စာတမ်းအချို့ကို ချိုင်းကြားမှာညှပ်ရင်း အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။

"မစောင့်ပါဘူး မစ္စတာကင်ပီယန်း။ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ အခုပဲ စလိုက်ကြရအောင်လား" မစ္စတာဟိုဂန်ကလည်း အခန်းတံခါးပိတ်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ပြောသည်။

မာစယ်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ အခန်းထဲသို့လည်း လှည့်ကြည့်သည်။ အားလုံးပေါင်း သူ့အပြင် ငါးယောက်ရှိသည်။ ဒက်ခဲစ်၊ ကယ်လ်ရိန်းနေး၊ ဟိုဂန်း၊ ဟိုဂန်းအတွဲဖက်များဖြစ်ကြသည့် ဒေးဗစ်နှင့် လင်းဒိန်းတို့ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့အားလုံး၏ မျက်နှာအမူအရာများသည် တည်တည်ပင် ဖြစ်နေကြသည်။ မာစယ် ဘာပြောမည်နည်းဟု စောင့်နေကြသည်။ မာစယ်က အသက်ကို ဝအောင်ရှူလိုက်သည်။

"ကျွန်တော် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောပုံမယ် လူကြီးမင်းများခင်ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ ရေနံရှာဖွေရေးလုပ်ငန်းကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိခဲ့သလဲဆိုတာကို အားလုံး သိချင်နေကြပါလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားတို့အထဲကပဲ သတင်းပေါက်ကြားသလားလို့ ထင်နေကြပါလိမ့်မယ်။ ဒီကိစ္စဟာ အင်မတန်ရှင်းပါတယ်။ လူကြီးမင်းများ တောင်အမေရိကတိုက်မှာ ငှားခဲ့တဲ့သင်္ဘောဟာ ကျွန်တော့် သင်္ဘောဖြစ်ပါတယ်"

ဟိုဂန်က သူ့လူများကို လှည့်ကြည့်သည်။

"ကျုပ်တို့ အသုံးမကျလို့ ဖြစ်ရတာ။ ငှားတဲ့သင်္ဘောကို သေသေချာချာ စစ်ဆေးကြည့်ဖို့ ဘယ်သူကမှ မစဉ်းစားမိကြဘူးလား"

မာစယ်က ပြုံးသည်။

"စစ်ဆေးကြည့်ရင်လဲ ဘာအကြောင်းမှ ထူးမှာမဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ လူကြီးမင်းတို့ငှားတဲ့ ကျွန်တော့်သင်္ဘောကို သင်္ဘောဦးစီးမှူးနာမည်နဲ့ မှတ်ပုံတင်ထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။ လူကြီးမင်းတို့ ရေနံဓာတ်ငွေ့တွေပြိုဆိုတာကို သိတာနဲ့တစ်ပြိုင်တည်း နောက်တစ်နေ့မှာ မစ္စတာရိန်းနေးနဲ့ ကျွန်တော် ဆက်သွယ်ခဲ့ပါတယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ ဝါရှင်တန်မှာရှိနေတဲ့ ကျွန်တော့်ရှေ့နေတွေကိုလဲ အဆက်အသွယ်လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ ကမ်းလွန်ရေနံရှာဖွေရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တောင်အမေရိကနိုင်ငံတွေထဲက တခြားကုမ္ပဏီတွေနဲ့ ကမ်းလှမ်းပြီး ဖြစ်နေကြပြီလားဆိုတာကို စုံစမ်းခိုင်းတာပါပဲ။ ရက်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပဲ သတင်းအစုံကို ကျွန်တော်ရခဲ့ပါတယ်။ သူတို့ဟာ ကုမ္ပဏီကြီးတွေနဲ့ ကမ်းလှမ်းပြီးကြပြီဆိုတာကို သိပါတယ်။ ဒီလိုသဘောတူညီမှု ရပြီးဖြစ်ကြတဲ့ ကုမ္ပဏီတွေထဲမှာ လူကြီးမင်းတို့ရဲ့ ကုမ္ပဏီ မပါသေးပါဘူး။"

မာစယ်က စကားကိုဖြတ်ပြီး စီးကရက်မီးညှိနေသည်။

"ဘယ်ကုမ္ပဏီနဲ့မှ အဆက်အသွယ် မလုပ်ရသေးတဲ့တိုင်းပြည်ဟာ ကော်တီဂွေးတိုင်းပြည် တစ်ခုပဲ ကျန်တော့တယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော့်ရှေ့နေတွေက အကြောင်းကြားကြပါတယ်။ လူကြီးမင်းတို့ရဲ့ ရှာဖွေစမ်းသပ်မှုဟာလဲ ရေနံရှိနေတာကိုတွေ့ရှိကြောင်း၊ ဒီရေနံကြောဟာ ကော်တီဂွေးနိုင်ငံ ရေပိုင်နက်ထက်မှာရှိနေကြောင်းကိုလဲ မစ္စတာရိန်းနေးက ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာရှိနေတဲ့ လူကြီးမင်းတို့ရဲ့ ရေနံတွင်းတွေဟာ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးအတွက် သင်္ဘောလိုနေကြောင်းကိုလဲ ကျွန်တော် သိရပါတယ်။ ဒါပါပဲ လူကြီးမင်းများခင်ဗျာ။ ဒါလောက်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ မသိသေးတာ ဘာတစ်ခုမှမရှိဘူးဆိုတာ သဘောပေါက်လောက်ပါပြီ။"

မာစယ်က မသိမသာပြုံးရင်း ထိုင်ချလိုက်သည်။ ဟိုဂန်သည် ခဏကြာအောင် တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေသည်။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စတာကင်ပီယန်။ ကျွန်တော်လဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောပါရစေ။ ဒီကိစ္စထဲကို မစ္စတာကင်ပီယန် ဘာဖြစ်လို့ ရောက်လာတယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော်တို့ နားမလည်ပါဘူး။ ကော်တီဂွေးနိုင်ငံနဲ့ ကျွန်တော်တို့ စေ့စပ်ဆွေးနွေးတဲ့နေရာမှာ မစ္စတာကင်ပီယန်ရဲ့ အကူအညီမပါဘဲ ဆွေးနွေးလို့ မရနိုင်ဘူးလား။"

မာစယ်က ဒက်စ်စ်ကိုလှမ်းကြည့်သည်။ ထို့နောက် ဟိုဂန်ကို ပြန်ကြည့်သည်။

"မဆိုင်ပါဘူးဗျာ။ ဘာအကြောင်းမှလဲ မရှိပါဘူး။ ဘယ်သူမဆို ကျွန်တော်မပါဘဲ ကော်တီဇွေးနိုင်ငံနဲ့ တိုက်ရိုက်ဆွေးနွေးနိုင်ကြပါတယ်။ သို့သော်လည်း အကြောင်းတစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ ပြီးပြတ်အောင် မလုပ်နိုင်ကြရင်တော့ လူကြီးမင်းတို့ဟာ တခြားကုမ္ပဏီတွေနဲ့ပါ ယှဉ်ပြိုင်ပြီး စေ့စပ်ရမယ့်ကိန်းကို ဆိုက်သွားနိုင်ပါတယ်"

"ခင်ဗျားနဲ့ အခု ပြီးပြတ်အောင် ညှိနှိုင်းလိုက်ရင် ကျွန်တော်တို့အဖို့ ဈေးသက်သက်သာသာနဲ့ရနိုင်မယ်လို့ အကြံပေးနေတဲ့ သဘောများလား"

"ဒီမေးခွန်းကိုတော့ ကျွန်တော် ဖြေဖို့ လိုလိမ့်မယ်ထင်တယ်"

ဒက်ခ်စ်က မာစယ်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ပြောသည်။ မာစယ်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ဒက်ခ်စ်က ဟိုဂန်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်သည်။

"အများနဲ့ပြိုင်ပြီး ဈေးပြိုင်ပေးရသလောက်ပဲ ပေးရလိမ့်မယ်။ နည်းနည်းတောင် ပိုပေးချင်ပေးရနိုင်စရာလဲ အကြောင်းရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လုပ်ပိုင်ခွင့်ကို မစွတာဟိုဂန်တို့ ရရပါစေ့မယ်"

ဟိုဂန်က ပြုံးသည်။

"ဒီလိုဆိုရင်တော့ ဘယ်လိုအကျိုးကျေးဇူးကိုမှ ရစရာအကြောင်းမရှိဘူးလို့ ထင်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ ရေနံ ရှိချင်မှလဲ ရှိမယ်ဆိုတဲ့အချက်ကို မစွတာဇနော့စ်နဲ့ မစွတာကင်ပီယန်တို့ မေ့နေကြပြီနဲ့တူပါတယ်။ ထင်သလို ရေနံမတွေ့ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံရတာတွေ ဆုံးမယ်။ ပြီးတော့ မစွတာကင်ပီယန်ရဲ့ သင်္ဘောကုမ္ပဏီနဲ့ စာချုပ်ထားတာတွေကို ပြန်စီစဉ်ရမှာတွေကလဲ ရှိနေပါသေးတယ်"

"ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်သင်္ဘောတွေကို ဆက်ပြီး အသုံးပြုခွင့် ပေးပါမယ်။ လူကြီးမင်းတို့ အခု သဘောတူထားတဲ့ သင်္ဘောကုမ္ပဏီတွေက ယူနေကြတဲ့စရိတ်ထက် လေးရာခိုင်နှုန်း ကျွန်တော် လျှော့ယူပါဦးမယ်" ဟု မာစယ်က ပြောသည်။

"ဒီလို သဘောတူညီသည့်တိုင်အောင် ကျွန်တော်တို့က ဈေးလျှော့မရဘူးဆိုရင် လုပ်နိုင်လိမ့်မယ် မထင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် အများနဲ့ပဲ ဈေးပြိုင်ဆွဲရမလားလို့ စိတ်ကူးမိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကံဆိုး ကံကောင်း စမ်းကြည့်ကြတာပေါ့ ခင်ဗျာ"

ဒက်ခ်စ်က မာစယ်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ မာစယ်၏မျက်နှာအမူအရာသည် မည်သို့မှ ပြောင်းလဲခြင်းမရှိ။ သို့သော်လည်း သူ့စိတ်ထဲတွင် လွန်မင်းစွာ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သွားပြီကို ဒက်ခ်စ်က နားလည်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ထိုင်ရာမှ ရုတ်ခနဲ ထလိုက်သည်။ ဈေးကစားနေကြသည့် အလုပ်များကို သူ ငြီးငွေ့လာပြီ။

“အဲဒီလို အများနဲ့ ဈေးပြိုင်ပြီး ဝင်ဆွဲကြည့်မယ်ဆိုရင်လဲ မစ္စတာဟိုဂန်တို့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ရနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိပါဘူးခင်ဗျာ”

“ဘာကို ဆိုလိုတာပါလဲ မစ္စတာဇနော့စ်” ဟိုဂန်က သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။

“အများနဲ့ ဈေးပြိုင်ဆွဲတဲ့အခါမှာ မစ္စတာဟိုဂန်တို့ ဈေးအများဆုံး ပေးသည့်တိုင်အောင် မစ္စတာဟိုဂန်တို့ကို ခွင့်မပြုနိုင်ပါဘူး ခင်ဗျာ”

ဟိုဂန်ကလည်း ထိုင်ရာမှထပြီး ဒက်ခ်စ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့နေရာမှာ မစ္စတာဇနော့စ်က ဝင်ပြီး ကန်ထရိုက်ယူမယ်လို့ ကျွန်တော် နားလည်ရမှာပါလား ခင်ဗျာ”

ဒက်ခ်စ်က ပြုံးသည်။ သို့သော်လည်း သူ့အပြုံးသည် နှစ်သက်သဘောကျသည့် အမူအရာမျိုးမဟုတ်။ သူ စကားပြောပြန်တော့လည်း သူ့အသံက အေးစက်မာကျောနေသည်။

“ကျွန်တော် ကန်ထရိုက်ဝင်ယူစရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး ခင်ဗျာ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ကျွန်တော့်တိုင်းပြည်ကို ကျွန်တော် ပြန်ရောက်သွားတဲ့အခါမှာ ကျွန်တော့်တိုင်းသူပြည်သားတွေကို ကျွန်တော် ဘာပြန်ပြောရမှန်းတောင် မသိအောင် ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒီကနေ့ဖြစ်တဲ့ ဇာတ်လမ်းကလေးကို ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ဖက်ကက်က ပြောပြပါတယ်။ မစ္စတာဟိုဂန်ရဲ့ တပည့်တွေက ကျွန်တော်တို့ကို မက်ဆီကန်လူမျိုး အရိုင်းအစိုင်း အောက်တန်းစားတွေလို့ခေါ်ပြီး ဝိုင်းဝန်း တိုက်ခိုက်နေကြတာကို မစ္စတာဟိုဂန်ကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့ ကြားသိနေရပါတယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ မစ္စတာဟိုဂန်ဟာ ဝင်ရောက်ဟန့်တားခြင်း မရှိပါဘူးတဲ့။ ကျွန်တော်တို့ ကော်တီဂွေးလူမျိုးတွေအပေါ်မှာ ဒီလို အထင်အမြင်သေးပြီး ဒီလိုဆက်ဆံတဲ့ မစ္စတာဟိုဂန်တို့အကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်နဲ့ လူမျိုးကများ သိသွားမယ်ဆိုရင် လုပ်ပိုင်ခွင့်တွေ ပေးမယ်လို့များ ယူဆထားပါသလားခင်ဗျာ”

“ဒါကတော့ သူတို့ ရယ်စရာ လုပ်နေကြတာပါဗျာ” ဟု မစ္စတာဟိုဂန်က ကန့်ကွက်စကားပြောသည်။

“သူတို့ တကယ်ပဲ ရယ်စရာလုပ်နေကြပါသလား” ဒက်ခ်စ်ကလည်း သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ဟိုဂန်က ပြန်ထိုင်ချလိုက်ပြန်သည်။ သူ့လူများဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် ဒက်ခ်စ်ကို ကြည့်သည်။ ခဏကြာတော့မှ မာစယ်ဘက်သို့ လှည့်သွားသည်။

“ကောင်းပါပြီ မစ္စတာကင်ပီယန်။ ခင်ဗျားသဘောတော့ကို ကျွန်တော်တို့ ငှားရမ်းအသုံးပြုဖို့ သဘောတူပါပြီ”

မာစယ်က ဒက်ခ်စ်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ဒက်ခ်စ်၏မျက်လုံးထဲမှာ မသိမသာပေါ်လာသည့် အပြုံးရိပ်ကလေးကို သူမြင်လိုက်ရသည်။ ဒက်ခ်စ်သည် မဟုတ်တရုတ်ကို လုပ်ကြံပြီး ခြိမ်းခြောက်အကျပ်ကိုင်ကာ အနိုင်ယူလိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း မာစယ်က ချက်ချင်း သိနားလည်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် စားပွဲပေါ်သို့ သူ့မျက်နှာကို ပြန်ငုံထားလိုက်သည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ အလုံးကြီးကျသွားသည့် အမူအရာကို အခြားသူများ မမြင်တွေ့စေလို။ သည်အခွင့်အရေးကိုသာ သူ မရလျှင် သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေရုံမှတစ်ပါး အခြား မရှိတော့ပြီ။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် လူကြီးမင်းများ ခင်ဗျား” ဟူသော စကားကိုသာ သူ ပြောနိုင်တော့သည်။ ကင်ပီယန် သဘောကုမ္ပဏီကြီးသည် ထိုနည်းဖြင့် စတင် အကောင်အထည်ပေါ်ခဲ့လေတော့သည်။ ဆယ်နှစ်ကာလ အတောအတွင်းမှာပင် သူသည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကြီးမားဆုံးသော သဘောကုမ္ပဏီကြီးကို ပိုင်ဆိုင်ချေတော့မည်။

*

(၁၀)

“ဒီလိုနဲ့ပဲ မင်းတို့နှစ်ယောက် ဇာတ်သိမ်းခဲ့ကြတာလား။”

ဆာဂျီက ဂျီစယ်လီကို မေးသည်။ ဂျီစယ်လီက သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။

“ဟုတ်တယ်။ ကိုယ်ချစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက်အပေါ်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာပြီး နောက်ပြန်ချစ်ကြည့်တဲ့အခါမှာ မတူတော့ပါလားဆိုတာကို သိရတော့တာပဲ။ ဒက်ခ်စ်က ပြောင်းလဲသွားပြီလေ” ဂျီစယ်လီသည် ဆောက်တည်ရာမရသူလို စီးကရက်ကို လှမ်းဆွဲသည်။

ဆာဂျီက စားပွဲပေါ်သို့ ကိုယ်ကိုကိုင်ပြီး မီးညှိပေးသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာရှိနေသော စားပွဲထိုးကို လှမ်းပြီး မျက်ရိပ်ပြကာ အရက် ထပ်ပို့ခိုင်းလိုက်သည်။

“လူတွေအားလုံး ပြောင်းလဲကုန်ကြပါပြီကွာ။ မပြောင်းလဲဘဲနဲ့ နဂိုအတိုင်း တည်မြဲနေတယ်ဆိုတာ ဘာမှ မရှိတော့ပါဘူး။”

“တက်ဆပ်ပြည်နယ်မှာ ဒက်ခ်စ်ကိုထားခဲ့ပြီး ကျွန်မ ပြန်လာခဲ့တော့တာပဲ။ ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ ဆက်ပြီး မနေနိုင်တော့ဘူး။ ချက်ချင်းပြန်လာခဲ့တာ။ အမေရိကန်အကြောင်း ကျွန်မ ကောင်းကောင်းသိသွားပြီလေ။ ဘယ်တော့မှလဲ ကျွန်မ ပြန်မသွားတော့ဘူး။”

“ဟောလီးဝုဒ်ကိုတောင် မပြန်တော့ဘူးလား။”

"အဲဒီကိုတောင် မပြန်တော့ဘူး။ ပြင်သစ်ပြည်မှာ ကျွန်မဟာ ပရိသတ်လက်ခံတဲ့ မင်းသမီးပဲ။ ဟိုမှာ ကျွန်မ ဘာမှမဟုတ်ဘူး။ ရုပ်ပြသက်သက်ပဲ။ ယောက်ျားတွေစွဲမက်အောင် လုပ်ပြရတဲ့ ပြင်သစ်မကလေးတစ်ယောက်ဘဝမျိုး သက်သက်ပဲ။ ပို့စကတ်တွေ ရိုက်နေရတဲ့ဘဝ သက်သက်ပဲ"

"မင်း အခုလို ပြန်လာတော့ ဒက်ခ်စ်က ဘာပြောသေးသလဲ"

"ဘာမှ မပြောပါဘူး။ သူ့မှာ ဘာများ ပြောစရာရှိလို့လဲ။ အခုတော့ အားလုံး ပြီးသွားပါပြီလေ။ ဒါပေမဲ့ သူရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မခံစားရဘူးလို့ ကျွန်မ ထင်တယ်။ လူ့ဘဝမှာ ဘယ်လောက်ကြမ်းတမ်းတဲ့ အတွေ့အကြုံမျိုးကိုပဲ တွေ့တွေ့ သူကတော့ မတုန်လှုပ်သလိုဘဲ"

ဂျီစယ်လီက သူ့ကိုကြည့်ရင်း အကဲခတ်နေသည်။ သူက ဘာမှပြန်မပြော။ ဂျီစယ်လီက အရက်ဖန်ခွက်ကို မပြီး တစ်ကျိုက်သောက်လိုက်သည်။

"အလွန် စိတ်ပျက်စရာကောင်းတဲ့ လူတွေနဲ့ပဲ ဟိုမှာ သူ အချိန်ကုန်နေတယ်။ ငွေအကြောင်း၊ ရေနံအကြောင်း၊ သင်္ဘောတွေအကြောင်းပဲ သူတို့ ပြောနေကြတယ်။ ကျွန်မကို ဖုတ်လေတဲ့ငါးပိ ရှိလေတယ်လို့တောင် မထင်ကြဘူး။ တစ်ညနေကျတော့ သူတို့အခန်းထဲကို ကျွန်မ ဝင်သွားတယ်။ ဒက်ခ်စ်က ကျွန်မကို မော့တောင်မကြည့်ဘူး။ သူ့လူတွေနဲ့ပဲ စကားဆက်ပြောနေတယ်။ သူတို့ကို ကျွန်မ ကြည့်နေရင်းနဲ့ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်လာတယ်။ ကျွန်မ သူနဲ့ လက်ထပ်လိုက်ချင်တယ်။ သားတွေ သမီးတွေ မွေးပြီး ဘယ်တုန်းကမှ မရခဲ့ဖူးတဲ့ ဘဝမျိုးမှာ နေချင်စိတ်ပေါက်လာတယ်။ ဒီစိတ်မျိုး ဘယ်တုန်းကမှ မပေါ်ခဲ့ဖူးပါဘူး။ အဲဒီအချိန်ကပဲ ဒက်ခ်စ်ကို ကြည့်နေရင်း ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ခံစားခဲ့ရတာပါ"

ဂျီစယ်လီ၏မျက်လုံးများသည် မျက်ရည်များဖြင့် ပြည့်လာကြောင်း ဆာဂျီ သတိထားမိသည်။ သို့သော်လည်း သူ့ကို မော့မကြည့်။ အလွန်တိုးသည့်လေသံဖြင့်သာ ဆက်ပြောနေပြန်သည်။

"ဒက်ခ်စ်နဲ့ကျွန်မ တွေ့စတုန်းက စစ်ဖြစ်နေတဲ့အချိန်၊ စစ်ပြီးသွားရင်တော့ ကျွန်မ သူနဲ့ လက်ထပ်ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ခဲ့မိတယ်။ ကျွန်မ စိတ်ကူးနေသလိုပဲ သူလဲ စိတ်ကူးနေလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ ထင်ခဲ့မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ စိတ်ကူးနေသလို သူ့စိတ်ထဲမှာ မရှိဘူးဆိုတာကို အဲဒီတက်ဆပ်ပြည်နယ်မှာ သူတို့ အစည်းအဝေးလုပ်နေတဲ့ အခန်းထဲ ဝင်သွားမိတော့မှပဲ ကျွန်မ သဘောပေါက်တော့တယ်။ ကျွန်မဆီက သူလိုချင်တာတွေကို ယူပြီးပြီ။ ကျွန်မ လိုချင်တာတွေကိုလဲ သူက ပြန်ပေးပြီးပြီ။ သူ့အနေနဲ့တော့ ငါလောက်ပဲ သဘောထားပုံရတယ်"

ဂျီစယ်လီသည် ခေတ္တငြိမ်နေသည်။ ပြီးတော့ ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ကျွန်မအဖို့တော့ အချိန်တွေ နောက်မကျသေးဘူးထင်ပါတယ်။ ဟုတ်တယ်နော် ဆာဂျီ။ ကျွန်မဟာ လူတစ်ယောက်ကို ချစ်နိုင်ဖို့အတွက် အသက်ငယ်ပါသေးတယ်။ သားသမီးတွေ မွေးဖို့အတွက် အရွယ်ရှိပါသေးတယ်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ယူဖို့လဲ အချိန်တွေကျန်ပါသေးတယ်နော်”

ထိုနေ့ညက တက္ကစီကားပေါ်သို့ ဂျီစယ်လီကို ဆာဂျီက တင်ပေးလိုက်သည်။ တက္ကစီ ထွက်သွားသည်ကို ငေးကြည့်နေသည်။ သူ ပြန်မည်လုပ်သောအခါ တက္ကစီတစ်စီးမျှ မရှိတော့။ ထို့ကြောင့် သူ့အခန်းသို့ လမ်းလျှောက်ပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဆယ့်ငါးမိနစ်မျှ လျှောက်လျှင် ရောက်နိုင်သည်။

ဩဂုတ်လဖြစ်သောကြောင့် ညသည် အိုက်စပဲစ်ဖြစ်နေသည်။ နေ့ခင်းက အပူရှိန်သည် လမ်းများပေါ်တွင် ကျန်သေးသည်။ ပါရီမြို့၏ လမ်းများသည်လည်း လူသူကင်းရှင်းနေပြီ ဖြစ်သည်။ အမှန်တော့ မြို့သူမြို့သားအများစုတို့သည် ကျောင်းပိတ်ရက်၊ ရုံးပိတ်ရက်ဖြစ်သဖြင့် အပန်းဖြေခရီး ထွက်နေကြသူက များသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း တစ်မြို့လုံး ခြောက်ကပ်ကပ်ဖြစ်နေသည်။ စားသောက်ဆိုင်များပင်လျှင် လူသူကင်းရှင်းနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဆာဂျီသည် လမ်းလျှောက်လာရင်းဖြင့် သူ့အကြောင်း သူ ပြန်စဉ်းစားနေမိသည်။ သူ့တွင် ငွေကုန်ပြီ။ ငွေကုန်သည့်အခါတိုင်း ယခုလိုပင် လမ်းပေါ်မှာ ရည်ရွယ်ချက်ကင်းမဲ့စွာဖြင့် လမ်းလျှောက်ခဲ့ရစမြဲ ဖြစ်သည်။

လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဆွစ်ဇာလန်ဘဏ်တိုက်မှ ဘန်းစတီန်းကို သူ တင်ပြခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ဘန်းစတီန်းက သူ့အပေါ်တွင် ယုံကြည်မှု မရှိ။

“မောင့်မှာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး အတွေးအခေါ် မရှိပါဘူး။ နောက်တစ်ခုက မောင်ဟာ အမြဲတမ်း ငွေလိုနေတဲ့လူ။ အခု စုအန်းဒါလေနဲ့ ကွာရှင်းပြတ်ဆဲပြီးတဲ့နောက် တစ်နှစ်ကို မောင် ဒေါ်လာငါးသောင်း ရနေတယ်။ ဒေါ်လာငါးသောင်းကနေပြီး ပေါင်ငါးသောင်းရမယ်ဆိုရင်လဲ မောင် လောက်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဘန်းစတီန်းနှင့် သူတွေ့ခဲ့သည်မှာ မကြာသေးပေ။ လွန်ခဲ့သည့် ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ်ကဖြစ်သည်။ စုအန်းနှင့် ကွာရှင်းပြီးနောက် တစ်နှစ်လျှင် သူ ငွေငါးသောင်းရရမည်။ ၅ နှစ် ဆက်တိုက် ရရမည်။ သုံးနှစ် ထုတ်ပြီးပြီ။ နောက်ထပ် ၂ နှစ် ကျန်သေးသည်။ ထို ၂ နှစ်စာအတွက် ငွေကို တစ်လုံးတည်း ပေါင်းထုတ်ထားပြီးပြီလည်း ဖြစ်သည်။

"ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ" ဟု သူက ဘန်းစတိန်းကို ပြန်မေးသည်။

"ပထမဦးဆုံး မောင်လုပ်ရမယ့်အလုပ်က အခုစီစဉ်ထားတဲ့အလုပ်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်တော့။ အထူးသဖြင့် ဖက်ရှင်ဆန်းတွေချုပ်ဖို့ မောင်တို့ ငွေရင်းမြှုပ်နေကြတာကို မလုပ်နဲ့တော့။ ဂျင်းဂျက်ဆိုတဲ့အကောင်နဲ့ မောင် တွဲလုပ်နေရင် မောင်ပဲ မြှုပ်သွားမှာပဲ။ ဟိုကောင်ကို အလကားသက်သက် နှစ်တိုင်း ဒေါ်လာနှစ်သောင်း မောင်က ပေးနေရလိမ့်မယ်။ ဟိုကောင်မှာ တခြားက ဝင်ငွေ မရှိဘူး"

"ဒါကတော့ ကျွန်တော် လုပ်လို့မဖြစ်ဘူး" ဆာဂျီ၏အသံသည် တုန်လှုပ်လာသည်။

"ဘာကြောင့်မလုပ်နိုင်ရမှာလဲ။ ဟိုကောင်နဲ့ မောင်နဲ့က ချစ်နေကြလို့လား"

"လုံးဝမဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ဂျင်းဂျက်ဟာ ဖက်ရှင်တီထွင်တဲ့နေရာမှာ အင်မတန် ထူးချွန်တဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်နေ့ကျရင် သူ ထိပ်တန်းရောက်လာမယ်။ စောင့်ကြည့်ပါ။ လောလေဆယ် သူ့ကို ဒုက္ခပေးနေတာက သူက သိပ်ပြီး ခေတ်ရှေ့ပြေးနေလို့ပဲ"

"အဲဒီအချိန်ကျရင်လဲ မောင့်မှာ ဖြူခါပြာခါ ကျနေလောက်ရောပေါ့"

"သူတီထွင်တဲ့ ဖက်ရှင်တွေဟာ အလွန်ကောင်းကြောင်း ထောက်ခံမယ့်လူရရင် အားလုံး အောင်မြင်သွားပြီ"

"ဒီအကြောင်းကို မောင် ပြောဖူးခဲ့တာ တစ်နှစ်ကျော်သွားပါပြီ။ ဂျီစယ်လီဒီအာစီကို မောင် သိမ်းသွင်းခဲ့သေးတာပဲ မဟုတ်လား။ ဘယ်မှာ အောင်မြင်လို့လဲ"

"ကျွန်တော်ဆိုလိုတာက ဒါမဟုတ်ဘူးခင်ဗျာ။ အမေရိကန်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ယောက်ရဖို့ လိုတာပါ။ အဝတ်အစားဖက်ရှင်နဲ့ပတ်သက်လာရင် အမေရိကန်လူမျိုးတွေကိုသာ အတုယူနေကြတာ။ အမေရိကန်တွေက လက်ခံရင် အောင်မြင်ပြီ။ သူတို့လက်မခံရင် ကျဆုံးပြီ"

“ဒီလိုဆိုရင် မောင့်ဇနီးဟောင်းကို ဘာဖြစ်လို့ အကူအညီ မတောင်းတာလဲ”

ဆာဂျီက ဘန်းစတိန်းကို မော့ကြည့်သည်။ သူ့ကို နောက်ပြောင်ပြောနေသလားဟု သူ ထင်မိသည်။ သို့သော်လည်း အဘိုးကြီးသည် အတည်ပေါက်နှင့် အလေးအနက်ပြောဆိုနေကြောင်း သူ သတိပြုမိသည်။

“စူအန်းက ဖက်ရှင်ဆန်းဝတ်ပြီး ကိုယ်ဟန်ပြတတ်တဲ့ အမျိုးသမီးမှမဟုတ်ဘဲ။ အမေရိကန်လူမျိုးတွေ လက်ခံနိုင်မယ့် တခြား အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရမှ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဒီလုပ်ငန်းကို မောင် စွန့်လွှတ်လိုက်ပါတော့။ မောင်လိုချင်တဲ့ အမျိုးသမီးကိုလဲ ရနိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ရိုမယ်ဆိုရင်လဲ နာမည်ကြီးပြီးသားဖြစ်နေတဲ့ ဖက်ရှင်တီထွင်သူတွေ လက်ထဲ ရောက်နေရောပေါ့။ အဲဒီလို အမျိုးသမီးကို မောင်တို့ ရအောင်ခေါ်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူး။ ဘာနာမည်မှ မရှိသေးတဲ့ မောင်တို့ဆီကို ဘယ်လာပြီး အလုပ်လုပ်ပွဲမလဲ။ နာမည်မရှိတဲ့ အဝတ်အစားကိုလဲ ဘယ်သူကမှ ဝယ်မှာမဟုတ်ဘူး”

ဆာဂျီက စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် ထိုင်ရာမှ ထသည်။

“မင်းသားကြီး နစ်ကိုဗစ်ဗျာ။ ဒီနာမည်သုံးရင် နာမည်မကြီးဘူးလို့ ဘယ်သူကပြောမှာလဲ”

“မင်းသားဆိုတာနဲ့ ဘာဖြစ်မှာလဲ”

“အမေရိကန်လူမျိုးတွေဟာ ဒီလိုဂုဏ်ပကာသနကို အင်မတန် မြတ်နိုးကြတာဗျာ။ မင်းမျိုးမင်းဆွေတို့၊ နယ်စားပယ်စားတို့ကို အင်မတန် အထင်ကြီးတတ်ကြပါတယ်။ အမေရိကန်မ တစ်ယောက်ဟာ မင်းမျိုးမင်းဆွေတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ခွင့်မရသည့်တိုင်အောင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ဆိုင်က အဝတ်အစားကို ဝယ်ဝတ်ရတယ်ဆိုတာကို သူတို့ အသားယူတတ်ကြပါတယ်”

“ပေါကြောင်ကြောင်နဲ့ လူရယ်စရာကြီးပဲ”

"ဒါလောက်လဲ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ပြပွဲလုပ်မယ်။ ပြပွဲကို ထင်ရှားကျော်ကြားတဲ့ ပြင်သစ်အမျိုးသမီးတွေတက်ရင် အမေရိကန်တွေလဲ စိတ်ဝင်စားလာမှာပဲ"

"ထင်ရှားကျော်ကြားတဲ့ ပြင်သစ်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရဖို့ကို မင်း ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

"ကာရိုလင်းဒီကွိုင်းဗျာ။ မဒမ်ဇနော့စ်လေ ကျွန်တော့်အတွက်ဆိုရင်တော့ ကာရိုလင်းက ကူညီမှာပဲ"

"ဒါပေမဲ့ သူက အမေရိကန်ရောက်နေတာ မဟုတ်လား"

"သူ ပြန်လာအောင် ကျွန်တော် လုပ်လို့ရပါတယ်"

"သူ ပြန်လာတော့ရော ဘာဖြစ်မှာလဲ။ အခုပဲ ဇူလိုင်လ ဖြစ်နေပြီ။ ပြပွဲတွေအားလုံး ပြီးကုန်ကြပြီ။ ဘယ်သူမှ လာမှာ မဟုတ်ဘူး"

"ကာရိုလင်းသာ အမေရိကန်က ပြန်လာစမ်းပါစေ။ လူတိုင်း လာစေရမယ်။ ကျွန်တော်တို့ ပြပွဲကိုလဲ စက်တင်ဘာလ တစ်ရက်နေ့မှာ ဖွင့်မယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကြော်ငြာမယ်"

"ဖြစ်ပါပြီပဲ ထားပါတော့။ ပိုက်ဆံက ဘယ်ကရမှာလဲ"

ဆာဂျီက ပြုံးသည်။

"ခင်ဗျားဆီက ကျွန်တော် ရမယ်လေ"

"မင်း ရှားနေပြီထင်တယ်။ မင်းမှာ ပိုက်ဆံမရှိတော့ဘူးလို့ စောစောက ကျုပ် ပြောပြီးပြီ မဟုတ်လား"

ဘန်းစတိန်းက ပြန်ပြောသည်။

“ခင်ဗျား ကပ်စေးနဲ့အတွက် ပါရီမြို့မှာ လုပ်မယ့် ကျွန်တော်တို့ပြပွဲကို မဒမ်ဘန်းစတီန်း တက်ခွင့်မရဘူးဆိုရင် သူ တော်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ်တော့မှာပဲ”

ဘန်းစတီန်းက သူ့ကို ပြန်ကြည့်နေသည်။ မသိမသာ အပြုံးကလေးတစ်ချက် ဝင်းလက်သွားကြောင်းကိုလည်း ဆာဂျီ သတိထားလိုက်မိသည်။

“မောင်ဟာ တကယ့်ကို စည်းကမ်းမဲ့တဲ့ လူရမ်းကားတစ်ယောက်ပဲ”

“ဒါဟာ ကျွန်တော် အခုပြောနေတဲ့ကိစ္စနဲ့ မဆိုင်ပါဘူးခင်ဗျာ”

ဆာဂျီကလည်း သဘောကျစွာဖြင့် ရယ်မောမိသည်။

“ကောင်းပြီ။ မောင့်ကို ကျုပ် ငွေချေးမယ်။ စည်းကမ်းချက်နှစ်ခုကိုတော့ လိုက်နာရမယ်”

“ဘယ်လို စည်းကမ်းချက်တွေလဲ ခင်ဗျာ”

“ပထမအချက်က မဒမ်ဇနော့စ်က မောင့်ရဲ့ ဖိတ်ကြားချက်ကို လက်ခံတဲ့အကြောင်း သက်သေပြရမယ်။ ဒုတိယအချက်က ပြပွဲအတွက် အစစအရာရာ မပြည့်မစုံမချင်း ပါရီမြို့က ဘယ်မှ ထွက်မသွားရဘူး။ မောင့် ဖက်ရှင်ချုပ်တဲ့ဆိုင်မှာပဲ နေရမယ်”

“သဘောတူပါတယ်” ဆာဂျီက ပြောပြောဆိုဆို တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်သည်။

“မောင် ဘာလုပ်မလို့လဲ” ဘက်သူဌေးကြီးက နားမလည်သလိုဖြင့် သူ့ကိုလှမ်းမေးသည်။

“မဒမ်ဇနော့စ်နဲ့ အဆက်အသွယ်ရဖို့ဟာ တယ်လီဖုန်းထက် ဘာက ပိုပြီး မြန်ရဦးမှာလဲ ခင်ဗျာ။ ခင်ဗျား စိတ်ပြန်ပြောင်းသွားဖို့များ ကျွန်တော်က အချိန်ပေးနေလိမ့်မယ်ထင်သလား”

+

သူ့အခန်းကိုရောက်ရန် ခရီးတစ်ဝက်ခန့်အလိုတွင် ဆာဂျီက စိတ်ပြောင်းပြီး သူတို့ ပြင်ဆင်နေကြသည့် ဖက်ရှင်ဆန်း အပ်ချုပ်ဆိုင်ဘက်သို့ လှည့်လာခဲ့သည်။ သူတို့ အဆောက်အအုံကလေး၏ ရှေ့ဘက်မှာ ခဏရပ်နေသည်။ အဝင်ဝတွင် ချိတ်ဆွဲထားသည့် ဆိုင်အမည် ကြေးဆိုင်းဘုတ်ကလေးကို ရပ်ကြည့်နေမိသည်။ သူ့ကိုမြင်သောအခါ တံခါးစောင့်က တံခါးပြေးဖွင့်ပေးသည်။

“ကိုယ်တော်ကြီး” ဟုလည်း သူ့ပါးစပ်က တိုးတိုး ရေရွတ်သည်။

“ကြေးဆိုင်းဘုတ်က သိပ်အရောင်လက်နေတယ်ကွာ။ အသစ်နဲ့ သိပ်တူနေတယ်။ အဟောင်းနဲ့တူသွားအောင် အပေါ်က တစ်ခုခု ထပ်သုတ်လိုက်စမ်း” ဟု သူက ကြေးဆိုင်းဘုတ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ပြောသည်။

အဆောက်အအုံအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ပြီး ခုံညားသော လှေကားကြီးအတိုင်း အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ ဆိုင်အခမ်းအနားကို လှပအောင် ပြင်ဆင်နေသူများ၊ ဆေးသုတ်နေသူများသည် ကိုယ့်အလုပ်နှင့်ကိုယ် အားကြီးမာန်တက် လုပ်ကိုင်နေကြသည်။ ပြပွဲခန်းမကြီးကိုဖြတ်ပြီး အလုပ်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

အလုပ်ခန်းထဲမှာ အသံမျိုးစုံဖြင့် ဆူညံနေသည်။ အပ်ချုပ်သမလေးများသည် အပ်ချုပ်စက် ကိုယ်စီနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။ စံပြမယ်ကလေးများကလည်း သူတို့အတွက် ချုပ်လုပ်ပေးထားသည့် ဖက်ရှင်ဆန်းများကို ဝတ်ကြည့်နေကြသည်။ တစ်ဖက်ရုံးခန်းအတွင်းမှ ဂျင်းဂျက်၏ အော်ဟစ်ပြောဆိုနေသံကိုလည်း ကြားရသည်။

ဆာဂျီသည် ရုံးခန်းရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ အခန်းတံခါးဖွင့်ဝင်သွားသောအခါ စံပြမယ်တစ်ယောက်သည် ခုံကလေးတစ်ခုပေါ်တွင် ရပ်နေသည်။ သူ့ဘေးတွင် လက်ထောက်နှစ်ယောက်နှင့် အဝတ်အစားပုံစံညှပ်သူတစ်ဦးတို့ ရပ်နေကြသည်။ ဂျင်းဂျက်က စားပွဲမှာ ထိုင်နေသည်။ သူ့ပါးပြင်ပေါ်တွင် မျက်ရည်များ စီးကျနေသည်။ ဆာဂျီကိုမြင်သောအခါ လက်နှစ်ဖက်ကို တွန့်လိမ်ပြီး ရှေ့သို့ ထွက်လာသည်။

“ကျုပ် ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ သူတို့ဟာ အင်မတန်တော်ပါတယ်ဆိုပြီး အင်မတန်လဲ မိုက်မဲကြတယ်။ ရိုးရိုးကလေး လုပ်ခိုင်းတာကိုတောင်မှ ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးနိုင်ကြဘူး။ သွားပြီ ငါ ရူးတော့မယ်။ တကယ့်ကို ငါ ရူးတော့မယ်” ဂျင်းဂျက်သည် သူ့နဖူးကို သူ ပြန်ရိုက်နေသည်။ ထို့နောက် ဆာဂျီ၏လက်မောင်းကိုဆွဲပြီး စံပြမယ်ဆီသို့ ခေါ်သွားသည်။

“ဒီမှာ ကြည့်ပါဦး။ ကျုပ်ဒီခိုင်းကို သူတို့ ဘယ်လိုလုပ်ပစ်လိုက်ကြသလဲဆိုတာ ကြည့်စမ်းပါဦး။ ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ကြပြီလေ”

“ကဲ ... စိတ်အေးအေးထားပါ။ ခင်ဗျားက ဘယ်လိုဖြစ်ချင်သလဲဆိုတာ ကျွန်တော့်ကို ရှင်းပြစမ်းပါဦး။ ခင်ဗျားဖြစ်ချင်တဲ့အတိုင်း လုပ်ပေးအောင် ကျွန်တော်လဲ ဝိုင်းကူပြောပေးပါ့မယ်”

ဂျင်းဂျက်က စံပြမယ်၏ရှေ့တွင် သွားရပ်သည်။

“ကောက်တေးပါတီ တက်တဲ့အခါ ဝတ်ရမယ့် အဝတ်အစားပုံစံကို ကျုပ်က ထုတ်ပေးတယ်။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်မှာ အရေးကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ အစိတ်အပိုင်းသုံးခုဟာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဖြစ်နေရမယ်။ ချောင်ချောင်ချိချိ ဖြစ်နေရမယ်”

ဆာဂျီက စံပြမယ်ကို ကြည့်သည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ အဝတ်အစားသည် ဂျင်းဂျက်ပြောသကဲ့သို့ အတိအကျဖြစ်နေသည်။ သူ့လက်ထဲမှာရှိသည့် ဒီဇိုင်းနှင့်လည်း ထပ်တူပင်ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ဂျင်းဂျက် စိတ်မသက်မသာဖြစ်နေရသည့်အကြောင်းကို သူ သတိထားမိသည်။ အဝတ်အစားမှာ ဒီဇိုင်းအတိုင်းဖြစ်သော်လည်း သူလိုချင်သည့် ချောင်ချိမှုမျိုးကို မရသေး။

ဒီဇိုင်းကို တစ်လှည့်၊ စံပြမယ်ကို တစ်လှည့် ဆာဂျီ ကြည့်နေသဖြင့် အားလုံးက ဘာမှမပြောဘဲ ဆာဂျီ ဘာပြောမည်နည်းဟု စောင့်နေကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင်မှ ဂျင်းဂျက်ဘက်သို့ သူ လှည့်လာသည်။

“ဂျင်းဂျက် ခင်ဗျားဟာ အင်မတန်တော်တဲ့လူပဲ။ ခင်ဗျား ဘာကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို ကျုပ် သိပြီ”

“ခင်ဗျား သိတယ် ... ဟုတ်လား” ဂျင်းဂျက်၏အသံသည် ဂုဏ်ယူသံနှင့် နားမလည်သည့်အသံများ ရောထွေးနေသည်။

“ဟောဒါပဲ။ ခင်ဗျား စိတ်တိုင်းမကျဖြစ်နေတာ ဒီနေရာပဲ။ ဟောဒီနေရာက သုံးမြောင့်ချုပ်ရိုးကို နည်းနည်းကျယ်ပေးရမယ်။ ဒီနေရာမှာ ကျပ်နေတယ်” ဆာဂျီက စံပြမယ်၏တင်သားနေရာကို လက်နှင့်ထောက်ပြသည်။

“ဘယ်လိုလဲ” ဂျင်းဂျက်သည် နားထွေးနေဆဲပင် ရှိသည်။

“အရေးကြီးတဲ့ အစိတ်အပိုင်းသုံးခု ချောင်ချောင်ချိချိရမယ်လို့ ခင်ဗျား ပြောတယ်မဟုတ်လား။ ဟောဒီနေရာကို နည်းနည်းကျယ်ပေးလိုက်ရင် သူ့ပေါင်ကြားထဲကို ပိုပြီး လေဝင်လာနိုင်မယ်။ သူ လမ်းလျှောက်သွားတိုင်း

လေကောင်းလေသန့်ဝင်နေမယ်။ ဒါမှ ဒီအဝတ်အစားကို ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ မိန်းကလေးဟာ လမ်းလျှောက်လိုက်တိုင်း ငါဟာ မိန်းကလေးပါလားဆိုတဲ့ အသိ အမြဲရနေမယ်”

ဂျင်းဂျက်က ကြည့်ပြီး လေ့လာနေသည်။ ဆာဂျီက သူ့ကို စကားပြောခွင့် မပေးတော့ဘဲ ဆက်ပြောသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ ထူးချွန်တဲ့ပါရမီကို ဝင်ပြီး ဖြည့်စွမ်းပေးခွင့်ရတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ။ ကျုပ်မှာ ချိန်းထားတာကလေးတစ်ခု ရှိသေးလို့ ပြေးလိုက်ဦးမယ်”

ဆာဂျီက ပြောပြောဆိုဆို အပြင်ထွက်သွားသည်။ ဂျင်းဂျက်သည် တစ်ယောက်တည်း တစ်စုံတစ်ရာကို တီးတိုးရေရွတ်နေသည်။ ထို့နောက် သူလည်း အခန်းထဲမှ ထွက်သွားတော့သည်။ လက်ထောက်နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပြန်ကြည့်ကြသည်။

“ကိုယ်တော်ကြီး ဘာပြောသွားသလဲဆိုတာ နားလည်ရဲ့လား”

“နားမလည်ဘူး။ မင်းကော နားလည်သလား”

“ဒီအလုပ်မျိုးကို ဘယ်သူ နားလည်မှာတဲ့လဲ။ သူတို့အကုန်လုံး ရူးနေကြတာ။ ကျွန်မပေါင်ကြားထဲကို အခုတိုက်နေတဲ့လေထက် ပိုပြီးများ လေဝင်ရဦးမယ်ဆိုရင် အဆုတ်အအေးမိပြီး သေဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်” ဟု စံပြမယ်က ကိုယ်ဟန်ပြခုံကလေးပေါ်မှ ဆင်းရင်း စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် ဝင်ပြောလိုက်လေသည်။

*

(၁၁)

အာမာအင်ဒါဆင်သည် အသက်ငါးဆယ်ကျော် ခြောက်ဆယ်တွင်းအရွယ်သို့ ရောက်ပြီ။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်က ၀၀ဖိုင့်ဖိုင့်ဖြစ်သည်။ အရပ်ပုရသည့်အထဲတွင် အလွန်သောကြောင့် ပိုပြီးပုသည်ဟု ထင်မှတ်ရသည်။ ဆာဂျီ ဝင်သွားသောအခါ ကျွဲကော်ကိုင် တပ်ထားသည့် မျက်မှန်ထဲမှ မော့ကြည့်သည်။ ထို့နောက် လက်တစ်ဖက်ကို ကမ်းပေးရင်း ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်သည်။

“ကိုယ်တော်ကြီး အခုလိုကြွချီလာတာ ဝမ်းသာလိုက်တာရှင်”

“ဒါလောက်တောင် နာမည်ကျော်ကြားလူသိများတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်က တွေ့ချင်လို့ခေါ်တာ ဘယ်လိုလူမျိုးက ငြင်းပယ်ဝံ့မှာလဲခင်ဗျာ”

ဆာဂျီက သူ့လက်ကိုယူပြီး နမ်းသည်။ အဘွားကြီးက ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်သည်။ သူ့အသံသည် ခပ်ထူထူဖြစ်သော်လည်း မိန်းမသံမှန်းတော့ သိသာသည်။

“ဆာဂျီ ခွေးကောင်လေး၊ ကိုယ့်ကို အင်မတန် ချောမောလှတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးလို့ မင်း မခေါ်လိုက်တာ တော်သေးတာပေါ့”

အဘွားကြီးက ရှည်လျားသည့် စီးကရက်စွပ်တံထဲသို့ စီးကရက်တစ်လိပ် ထည့်နေသည်။ ထို့နောက် ဆာဂျီ မီးခြစ်ကမ်းပေးသည်အထိ သူ့ဆေးလိပ်ကို သူ မီးမညှိဘဲ စောင့်နေသည်။ မီးညှိပေးတော့မှ အေးအေးဆေးဆေးဖွာရှိုက်နေသည်။ ယောက်ျားနှင့်တူသော နှာခေါင်းထဲမှ မီးခိုးများကို မှုတ်ထုတ်နေသည်။

“ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် မတွေ့ကြရတာ ကြာပြီနော်”

“ကျွန်တော် မင်္ဂလာဆောင်တဲ့ အချိန်တုန်းက တွေ့ပြီး ကွဲသွားကြတာ”

“မင်း မှတ်မိသေးသကိုး”

“ကျွန်တော်တို့ မင်္ဂလာဆောင်သတင်းကိုတောင် ခင်ဗျား ဆောင်းပါးရေးခဲ့သေးတာပဲ”

အဘွားကြီးက စွပ်တံနှင့် စီးကရက်ကို စားပွဲစွန်းနားမှာတင်ပြီး စာရွက်တစ်ရွက်ကို ကောက်ကိုင်သည်။

“မင်း မမှတ်မိတော့ဘူးလို့ ကိုယ်က ထင်နေတာ။ မင်းကို အခုလိုခေါ်တွေ့တဲ့အတွက် အံ့ဩမနေဘူးလား”

“ဘာအကြောင်းများလဲလို့တော့ စဉ်းစားနေမိပါတယ်”

“နယူးယောက်သတင်းစာက ကြေးနန်းတစ်စောင် ကိုယ့်ဆီ ရောက်လာတယ်။ ကာရိုလင်းဇနော့စ်ဟာ မင်းရဲ့ ဖက်ရှင်ဆိုင်ဖွင့်ပွဲကိုတက်ဖို့ သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပါရီမြို့ကို ထွက်လာကြပြီတဲ့။ ဒီအကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆက်ရေးပေးဖို့ ကိုယ့်ကို အကြောင်းကြားတာ”

“ဟုတ်လား”

“မင်းက ဒီကိစ္စလျှို့ဝှက်ထားချင်လို့လား။ ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ကို ချက်ချင်း အဆက်အသွယ် မလုပ်တာလဲ”

အာမာအင်ဒါဆင်ကို နယူးယောက်က ယခုလိုပင် အကြောင်းကြားလိမ့်မည်ဟု ဆာရီ တွက်ထားခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ စောစောကသာ အဘွားကြီးကို မိမိချဉ်းကပ်ပြီး မိမိတို့အကြောင်း ဆောင်းပါးရေးပေးဖို့ တိုက်တွန်းမည်ဆိုလျှင် အလေးအနက်သဘောထားပြီး ဂရုစိုက်နေမည်မဟုတ်။ ကိုယ်ကလိုချင်မှန်းသိလျှင် လက်ပေါက်ကပ်ပြီး ဈေးကိုင်ကြမည်သာဖြစ်ကြောင်း ဆာရီ စဉ်းစားမိသည်။

“အဆက်အသွယ်မလုပ်ဝံ့လို့ပါဗျာ။ အရေးကြီးတဲ့အကြောင်းကိစ္စ မရှိဘဲ ခင်ဗျားကို တွေ့ခွင့်တောင်းလို့ ရနိုင်တာမှမဟုတ်ဘဲ”

“ဖက်ရှင်တို့၊ လူမှုရေးတို့နဲ့ပတ်သက်လာပြီဆိုရင် ဘယ်လိုအကြောင်းပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့် အဖို့ အရေးကြီးတာချည်းပေါ့ ဆာဂျီ”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အုပ်ချုပ်ဆိုင်ကလေးကလဲ ပြောပလောက်တာ မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ”

“ဆာဂျီ ... မင်း မတုံးစမ်းပါနဲ့။ မင်းသားကြီးတစ်ပါးက ဖက်ရှင်သစ်တီထွင်မယ့် ဆိုင်တစ်ဆိုင် ဖွင့်တော့မယ်ဆိုတာဟာ နည်းတဲ့ သတင်းလား”

ဆာဂျီက ပြုံးနေသည်။

“ကျွန်တော် မင်းသားမဟုတ်ကြောင်း ခင်ဗျား သိပါတယ်ဗျာ”

“မင်းဟာ ရိုးသားလွန်းတယ်။ ဒီအကြောင်းကို တို့နှစ်ယောက်စလုံး သိတာတော့ မှန်တာပေါ့ကွယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့သာ မင်းတို့နိုင်ငံကို ပြန်ကြရမယ်ဆိုရင် မင်းဟာ မင်းသားပေါ့။ တစ်ချိန်တုန်းက စူအန်းဒါလေနဲ့ လက်ထပ်ခဲ့ဖူးတဲ့ မင်းသားကြီး တစ်ပါးပေါ့”

“စူအန်းအကြောင်းကို သူတို့မှ မသိကြဘဲ”

“ဒါထက် စကားမစပ် စူအန်းတစ်ယောက်တော့ အတွဲသစ်တွေနေပြန်ပြီ။ မက်ဆီကန်ကောင် ချောချောလေး၊ ဆယ့်ခုနစ်နှစ်သားလောက်ပဲ ရှိဦးမယ်။ အကာပါလ်ကိုမှာ သူတို့ တွေလာခဲ့ကြတာ”

“အသက်ငယ်ငယ်လေးရတယ်ဆိုရင် သူ့အဖို့ ကောင်းတာပေါ့ဗျာ”

ဆာဂျီက ပြောရင်း ရယ်မိသည်။ အာမာအင်ဒါဆင်က စီးကရက်စွပ်တံကို ပါးစပ်မှာ ပြန်ခဲပြန်သည်။

“မင်း ဆိုင်ဖွင့်ပွဲကျရင် ကိုယ့်ကို ဖိတ်မယ် မဟုတ်လား”

ဆာဂျီက တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း အမူအရာမျိုး တမင် လုပ်ပြသည်။

“သတင်းစာတွေကို ဖိတ်ဖို့နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ဘာအစီအစဉ်မှ မလုပ်ရသေးပါဘူးခင်ဗျာ”

“တခြားသတင်းစာတွေကို ဖိတ်တာ မဖိတ်တာ ကိုယ် ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ ကိုယ်ကတော့ လာမှာပဲ”

ဆာဂျီက ငြိမ်နေသည်။

“မင်းကို ကိုယ် အများကြီး အကူအညီပေးနိုင်တယ်။ မင်း သိပါတယ်”

ဆာဂျီက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“လန်ဒန်မှာရှိနေတဲ့ လေဒီကော်ဒီဂန်ကို ဒီနေ့မနက်ကပဲ ကိုယ် တယ်လီဖုန်းဆက်လိုက်သေးတယ်။ မင်းကို ကိုယ်သိတဲ့အကြောင်း သူ့ကို ပြောပြလိုက်တယ်။ သူလဲ မင်းတို့ ဆိုင်ဖွင့်ပွဲကို ကိုယ်နဲ့အတူတူတက်ဖို့ သိပ်စိတ်ဝင်စားနေတယ်”

မိမိ အောင်မြင်ပြီဖြစ်ကြောင်း ဆာဂျီ တပ်အပ်သိလိုက်ပြီ။ လေဒီကော်ဒီဂန်သည် ဗြိတိန်နိုင်ငံတွင် အချမ်းသာ အကြွယ်ဝဆုံးသော အမျိုးသမီးများထဲမှာ တစ်ယောက်အပါအဝင်ဖြစ်သည်။ ထိုမျှမကသေး လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ်ကလည်း ကမ္ဘာပေါ်တွင် အဝတ်အစားအကောင်းဆုံးနှင့် အသေသပ်ဆုံးဝတ်ဆင်ကြသည့် အမျိုးသမီး ဆယ်ယောက်ထဲတွင် တစ်ယောက်အပါအဝင် ဖြစ်ခဲ့သည်။

“မင်းဆိုင်ကို တခြားလူတွေ စိတ်ဝင်စားလာအောင်လဲ ကိုယ် လုပ်ပေးနိုင်တယ်။ အရေးကြီးတဲ့လူတွေ များများစားစား လာတက်လေ မင်း အောင်မြင်လေပဲ။ သူတို့ စိတ်ဝင်စားစရာတွေ မင်းမှာ ပြုဖို့ ရှိနေတယ်ဆိုရင် လူများများလာလေ ကောင်းလေပေါ့။ မင်းကို ဝေဖန်မယ့်လူတွေကိုကော မင်း ကြောက်သလား”

“မကြောက်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့်ရင် မင်းသဘောက ဘယ်လိုလဲ”

ဆာဂျီက အာမာကို မော့ကြည့်သည်။ အရုံးပေးပြီဖြစ်ကြောင်း လက်နှစ်ဖက်ကို ကားပြလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ။ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ဖိတ်လိုက်ပြီ။ ဒါပေမဲ့ တခြားသတင်းစာတိုက်တွေကို မဖိတ်ဘူးလို့ ဆိုလိုတာ မဟုတ်ဘူးနော်”

“မင်းကြိုက်တဲ့လူကို ဖိတ်ပါ။ ကိုယ် ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ အေး ... တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ကိုယ့်ကို ရှေ့ဆုံးရုံမှာ နေရာပေးရမယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ မနေချင်ဘူး”

“စိတ်ချပါ။ ဒါလောက်တော့ ပြောဖို့တောင် မလိုပါဘူး”

“နောက်ထပ် အကြံတစ်ခုလဲ ကိုယ့်မှာ ရှိသေးတယ်”

“ဘာများလဲ”

“ဆိုင်ဖွင့်ပွဲလုပ်ပြီးရင် မင်းကို ဧည့်ခံဂုဏ်ပြုတဲ့ပွဲ တစ်ပွဲလောက် ကိုယ်လုပ်ရင် မကောင်းဘူးလား။ ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းပေါ့။ လူ ငါးဆယ် ခြောက်ဆယ်လောက်ဆိုရင် တော်ပါပြီ”

“အင်မတန်ကောင်းတဲ့ အကြံဉာဏ်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်မှာ အခက်အခဲတစ်ခု ရှိနေတယ်”

“ဘာမဆို ကိုယ့်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောနိုင်ပါတယ်”

“ပိုက်ဆံကိစ္စပါပဲ။ ကျွန်တော့်မှာ ရှိသမျှ ပိုက်ဆံတွေအားလုံး ဒီဆိုင်ထဲမှာဝင်နေပြီ”

“အပိုတွေ လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ကွာ။ မင်းအကြောင်းကို ကိုယ် စုံစမ်းကြည့်ပြီးပါပြီ။ ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံက ဘဏ်သူဌေးကြီး ဘန်းစတိန်းတစ်ယောက်လုံး မင်းနောက်မှာ ရှိနေတယ်မဟုတ်လား”

“စူအန်းနဲ့ သဘောတူညီချက်အရ ကျွန်တော် ငွေထုတ်ယူခဲ့တာ သုံးနှစ် ရှိနေပြီ။ ကျွန်တော့်ကို သူတို့ ပိုက်ဆံပေးတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“အလကားလူတွေပဲ”

အာမာအင်ဒါဆင်က စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် ပြောသည်။ ထို့နောက် ထိုင်ရာမှထပြီး ဆာဂျီဘေးသို့ လာထိုင်သည်။

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီဧည့်ခံပွဲကတော့ လုပ်ဖို့လိုတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ပိုက်ဆံ ဘယ်ကရမလဲ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကိုယ့်တာဝန်ထား။ ကိုယ်ကုန်ရတဲ့ပိုက်ဆံကို မင်းထဲမှာ ရှယ်ယာထည့်တယ်လို့ သတ်မှတ်မယ်။ မင်းဟာ ငွေတွေ အများကြီးရတော့မယ်လို့ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ခံစားနေရတယ်”

“ခင်ဗျားပြောတာ မှန်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်ဗျာ။ မနက်ဖြန် မနက်ကျရင် ငါးရာခိုင်နှုန်းရှယ်ယာ ကျွန်တော် ပို့ပေးလိုက်ပါ့မယ်”

“ဆယ်ရာခိုင်နှုန်း”

“ကောင်းပြီဗျာ။ ဆယ်ရာခိုင်နှုန်း”

သူကလည်း သဘောတူလိုက်သည်။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ အာမာက ယောက်ျားတစ်ယောက်ကဲ့သို့ လက်ကမ်းပေးသည်။ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသည်။

“ကောင်းပြီ။ ဒီတာဝန်ကြီးပြီးသွားရင် မင်းဆီက လုပ်ငန်းနဲ့ပတ်သက်တာတွေ ကြားချင်သေးတယ်။ နောက်အပတ် ကိုယ် ဆောင်းပါးထဲမှာ ထည့်ရေးဖို့လိုမယ်”

အာမာအင်ဒါဆင်က စီးကရက်စွပ်တံမှ စီးကရက်တိုကို ပြာခွက်ထဲသို့ ဖြုတ်ထည့်ရင်းပြောသည်။ ထို့နောက် လက်နှိပ်စက်ထဲသို့ စာရွက်ထည့်သည်။ ဆာဂျီက စောင့်ကြည့်နေသည်။

“ခင်ဗျား ဘာတွေ သိချင်သလဲ”

“ပထမအချက်က အမျိုးသမီးအဝတ်အစားတွေကို မင်း ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ဝင်စားတာလဲ”

ဆာဂျီက ရယ်သည်။

“လွယ်ပါတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားလဲသိသားပဲ။ အမျိုးသမီးတွေကို ကျွန်တော် အမြဲတမ်း စိတ်ဝင်စားနေလို့ပေါ့ဗျာ”

အာမာကလည်း ရယ်သည်။

“မင်းအကျင့်တွေကို ကိုယ်သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းက အဝတ်အစားဝတ်ထားတဲ့ အမျိုးသမီးတွေကို စိတ်ဝင်စားတာမှမဟုတ်ဘဲ။ ကဲ ... ဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့။ တခြားအကြောင်းပြချက် ရှိဦးမှဖြစ်မယ်။ ဆောင်းပါးရေးလို့ ကောင်းမယ့် အချက်မျိုးပါမှ”

အာမာက မျက်နှာထားကို ပြန်တည်လိုက်သည်။ ဆာဂျီက ခဏကြာအောင် စဉ်းစားနေသည်။

“အမြင်ဆန်းသစ်လာဖို့ဆိုရင်ကော ဘယ်လိုနေမလဲ။ ဒါဆိုရင်တော့ တခြားလူတွေ ဝေဖန်ရဲတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟုတ်တယ်။ ဒါ အချက်ပဲ။ ဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းမှာ ဘာများ ပြောစရာရှိသလဲ”

“အမြင်ဆန်းသစ်လာဖို့ဆိုတာက အရုပ်ဆိုးတဲ့လူတွေ အမြင်ဆန်းသစ်လာအောင် ဖန်တီးပေးတာ။ ဒါကြောင့် အမျိုးသမီးတွေအားလုံးဟာ တစ်ပုံစံတည်း ဖြစ်ကုန်ကြရတယ်။ ကျွန်တော့်ဖက်ရှင်က ဒါမျိုးမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်ဖက်ရှင်တွေဟာ အဓိကအားဖြင့် ချောမောလှပတဲ့ လူတွေအတွက်သာ ချုပ်လုပ်ပေးတာ ဖြစ်တယ်။ ချောမော ...”

“ခဏစောင့်ပါဦး”

အာမာက သူ့ကို လှမ်းတားရင်း လက်နှိပ်စက်ခလုတ်များပေါ်တွင် သူ့လက်ချောင်းကလေးများကို ခုန်ပေါက်နေစေသည်။ ဆာဂျီက စီးကရက်မီးညှိသောက်ရင်း စောင့်နေသည်။ ထို့နောက် အာမာက သူ့ဘက်သို့ လှည့်လာသည်။

“ချောမောလှပသူများ ... ဒါမျိုး ရေးခွင့်ကြုံဖို့ကို ကိုယ် စောင့်နေတာကြာပြီ။ ဒီသတင်းစာမှာ ကိုယ် ပင်တိုင်ဆောင်းပါးရေးကတည်းက ဒါမျိုးတွေ ရေးခွင့်စောင့်နေတာ။ တစ်နှစ်ကျော်သွားပြီ။ ကဲ ... နားထောင်ကြည့်။ ဒီတနင်္ဂနွေနေ့ထုတ်မယ့် သတင်းစာက ကိုယ့်ဆောင်းပါးခေါင်းစဉ်ဟာ ချောမောလှပသူများ ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်ကို တပ်မယ်။ နောက် အောက်က ဆက်ရေးမှာက ...

ချောမောလှပသူများ ဟူသော ခေါင်းစဉ်ကို ယနေ့ ဖက်ရှင်လောကတွင် ထိပ်တန်းမှ ရေပန်းစားနေသည့် မင်းသားကြီး ဆာဂျီနစ်ကိုဗစ်က ကျွန်မကို အကြံပေးသဖြင့် ဤခေါင်းစဉ်ကို တပ်လိုက်ရပါသည်။ မင်းသားကြီး ဆာဂျီနစ်ကိုဗစ်သည် ယခင် ရှုရှားပြည်ကြီးကို အုပ်စိုးခဲ့သည့် မိသားစုထဲမှ ဆင်းသက်လာသူဖြစ်သည်။ မင်းသားကြီး ဆာဂျီက ဖက်ရှင်ပုံဆန်းများကို တီထွင်ဆင်မြန်းပေးခြင်းခံရသူများသည် ကျွန်မတို့ စိတ်ဝင်စားနေကြသည့် ဂုဏ်သရေရှိပုဂ္ဂိုလ်များပင် ဖြစ်ပါသည်။

လူမှုရေးနယ်ပယ်တွင်၊ နိုင်ငံရေးလောကတွင်၊ ဇာတ်ခုံပေါ်တွင်၊ အနုပညာလောကတွင်၊ သံတမန်အသိုင်းအဝိုင်းတွင် ... စာဖတ်သူများ ကြိုက်နှစ်သက်သည့်လောကများကို ရေတွက်ကြည့်နိုင်ပါသည်။ ထိုလောကအားလုံးတွင် ထိပ်တန်းသို့ရောက်ရှိနေကြသူများအတွက် မင်းသားကြီးဆာဂျီနစ်ကိုဗစ်က ဖက်ရှင်ပုံဆန်းများကို တီထွင်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ချောမောလှပသူများသည် ခေါင်းဆောင်များ ဖြစ်ကြပါသည်။ ထိုသူများ၏အမည်ကို မင်းသားကြီးက လျှို့ဝှက်ထားခဲ့သော်လည်း ယခုတော့ ပေါက်ကြားကုန်ပါပြီ။

မင်းသားကြီး၏ ဖက်ရှင်ဆိုင်သစ်ဖွင့်ပွဲကို လာမည့် စက်တင်ဘာလ တစ်ရက်နေ့တွင် ကျင်းပမည်ဖြစ်ရာ ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်မှ ချောမောလှပသူများ ပါရှိမြို့သို့ အပြေးအလွှား ရောက်ရှိလာနေကြပါပြီ။ ထို့ကြောင့်လည်း ထိုသူတို့၏အမည်များကို လျှို့ဝှက်၍ မရတော့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှ ကာရိုလင်းဇနော့စ် (ယခင်ကာရိုလင်းဒီဂျိုင်း)နှင့် သူ့သူငယ်ချင်းများ။

လန်ဒန်မြို့မှ လေဒီမာဂရက်ကော်ဒီဂန် (ကမ္ဘာပေါ်တွင် အသက်ရှင်ဆုံးနှင့် အလှပဆုံးသော အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်သူ)၊ တောင်အမေရိက၊ ဥရောပ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်ရှိ ချောမောလှပသူများသည် အပြေးအလွှား ရောက်လာနေကြသည်ကို တွေ့မြင်ရပါသည်။

ဖတ်၍ ဆုံးသွားသောအခါ အာမာက သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။

“ဒီလို စလိုက်ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ”

“ကျွန်တော့်ဖက်ရှင်တွေ တကယ်ကောင်းဖို့ပဲ မျှော်လင့်ရတော့မှာပါဗျာ” ဟုပြောရင်း ဆာဂျီက ပြုံးမိလိုက်လေသည်။

+

ဆာဂျီ၏ရင်ထဲမှာ ပူပြီး တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေသည်။ ကန့်လန့်ကာကြားမှနေ၍ ဧည့်ပရိသတ်များဆီသို့ ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။ ကုလားထိုင်များကို မြင်ခွာပုံသဏ္ဍာန် ချထားသည်။ သို့မှသာလျှင် စံပြမယ်က ပရိသတ်ကြားသို့ ခန်းလုံးပြည့်မှု လှည့်လည်သွားလာနိုင်မည် ဖြစ်သည်။

အခန်းထဲမှာ လူများ ပြည့်နေသည်။ အခန်းမဆုံတော့သောကြောင့် အချို့ အပြင်မှာ ရပ်ကြည့်နေကြရသည်။ အာမာအင်ဒါဆင်သည် ရှေ့ဆုံးတန်းတွင် ထိုင်နေသည်။ သူ့ဘယ်ဘက်တွင် ကာရိုလင်းနှင့် ယခင် ဒီတလီပြည်ဆိုင်ရာ အမေရိကန်သံအမတ်ကြီး ဂျိန်းစ်ဟက်ဒ်လေတို့ ထိုင်ကြသည်။ အာမာ၏ညာဘက်တွင် လေဒီကော်ဒီဂန်နှင့် သူ့ခင်ပွန်းတို့ ထိုင်ကြသည်။

ကန့်လန့်ကာနားမှ သူ ပြန်ခွာလာသည့်အချိန်တွင် တေးဂီတဝိုင်းမှ ကြိုးညှိသံများကို စတင်ကြားရသည်။ ခန်းမတစ်ခုလုံးတွင် အသံတွေ ဆူညံနေသည်။ ကြားနေကျ မဟုတ်သောကြောင့် နားမခံသာလှပေ။ ဂျင်းဂျက်သည် အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်လာသည်။

“ကလေးမတွေ အဆင်သင့် ပြင်ထားကြတော့”

ဂျင်းဂျက်၏စကားကြောင့် အခန်းထဲမှာ တိတ်သွားသည်။ တေးဂီတဝိုင်းမှ စတင်တီးမှုတ်နေကြပြီ။ ခပ်ပိန်ပိန် စံပြမယ်တစ်ဦးက သူတို့နှစ်ယောက်ရှေ့သို့ လာပြီးရပ်သည်။ သူ့မျက်နှာသည် ဖြူဖပ်ဖြူရောက်ဖြစ်နေသည်။ သူ့ခြေထောက်တစ်ချောင်းပေါ်တွင် ကိုယ်ကို အားပြုပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်း လှည့်ပြသည်။

“လှလိုက်တာကွာ။ လှလိုက်တာ။ မကြောက်နဲ့။ သတ္တိရှိရှိသာလုပ်”

ဂျင်းဂျက်က မိန်းကလေး၏ပါးနှစ်ဖက်ကို နမ်းသည်။ မိန်းကလေးက ဆာဂျီကို မော့ကြည့်နေသောကြောင့် သူကလည်း နမ်းလိုက်ရပြန်သည်။

စံပြမယ်က ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် ပြုံးပြရင်း အလုပ်ခန်းထဲမှ အပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။ နောက်တော့ သြဘာသံများကို ကြားရသည်။

“ချာလီ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ။ သူ ဒီမှာ နေမယ်လို့ ကျွန်တော့်ကို ပြောထားတာ။ သူမရှိရင် ကျွန်တော် မနေတတ်တာကိုလဲ သိရက်သားနဲ့ဗျာ”

ဂျင်းဂျက်က အရူးလို ပြောနေပြန်သည်။

မိန်းမလျှာဂျင်းဂျက်၏ အဖြစ်သည်းပုံကို မြင်ရသောအခါ ဆာဂျီ စိတ်အချဉ်ပေါက်သွားသည်။ သူနှင့် အလုပ်တူလုပ်ခဲ့ရသည်မှာ ရက်သတ္တ ခြောက်ပတ်မျှ ရှိလာပြီ။ ဒါမျိုးကိုပင် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ မြင်တွေ့နေရသည်။

“အပေါ်ထပ်က ခင်ဗျားအခန်းထဲမှာ ကောင်မတစ်ကောင်နဲ့ အကြည်ဆိုက်နေလေရဲ့။”

ဂျင်းဂျက်က ဆာဂျီကို ပြန်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် သူ့နဖူးကို လက်ဝါးနှင့် ပြန်ရိုက်ပြီး အော်ပြန်တော့သည်။

“သွားပြီ။ ကျွန်တော် မေ့တော့မယ်။ မေ့ပြီ ... မေ့ပြီ ... မေ့ပြီ”

ဂျင်းဂျက်သည် ပြောရင်းဆိုရင်းပင် ဘေးသို့ ယိုင်လဲကျသွားသည်။ ဆာဂျီက အမြင်ကပ်ကပ်နှင့် ကြည့်နေလိုက်သည်။ အမျိုးသမီး လက်ထောက်နှစ်ဦးက ဂျင်းဂျက်ကို ဆီးပွေထားကြသည်။ ခဏကြာတော့ ချာလီ ပြေးလာသည်။ သူ့လက်ထဲမှာလည်း ရေတစ်ခွက် ပါလာသည်။

"အချစ်ရေ ... ရေကလေး သောက်လိုက်ဦး"

ရေသောက်လိုက်သောအခါကျမှ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် သွေးရောင် ပြန်ပေါ်လာသည်။ ထို့နောက် ဆာဂျီနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရာမှာ လာရပ်သည်။

"နောက်ကို ဒီလို မစပါနဲ့ဗျာ။ ကျုပ်အသည်းတွေ အူတွေ တုန်လွန်းလို့ပါ။ ချာလီနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဘယ်လောက် သံယောဇဉ်ကြီးပြီး သစ္စာရှိကြတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားလဲ အသိသားနဲ့"

ဒုတိယမြောက် စံပြမယ် ထွက်သွားသောကြောင့် အပြင်ဘက်မှ တေးဂီတသံကို ကြားရပြန်သည်။ တတိယမြောက်စံပြမယ်က သူ့အလှည့်ကို အသင့်စောင့်နေသည်။

"ခင်ဗျား ဆက်လုပ်တော့ဗျာ။ ကျုပ်တော့ ကျုပ် ရုံးခန်းထဲသွားပြီး အရက်သောက်နေတော့မယ်"

ဆာဂျီက ထိုမျှပြောပြီး သူ့ရုံးခန်းရှိရာသို့ တက်လာခဲ့သည်။ ဗောဓိကာပုလင်းကို ယူပြီး ဖန်ခွက်ကြီးကြီးထဲသို့ ထည့်သည်။ ကုလားထိုင်မှာထိုင်ပြီး စားပွဲပေါ်ရှိ ဓာတ်ပုံကလေးကို ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ထိုဓာတ်ပုံရိုက်သည့်အချိန်က အနာစတားရှားသည် ခုနစ်နှစ်သမီးအရွယ် ဖြစ်သည်။ ရွှေရောင်ဆံပင်၊ ပြာသောမျက်လုံးကလေးများဖြင့် ချစ်ဖွယ်ကောင်းသော သမီးလေးဖြစ်သည်။ ဓာတ်ပုံထဲမှနေ၍ သူ့ကို ပြုံးပြနေသည်။

"သမီးရေ ... ဒီလုပ်ငန်းအောင်မြင်ဖို့အတွက် ဘုရားသခင်ထံမှာ ဆုတောင်းပါတယ်ကွယ်။ ပြေးလွှားရုန်းကန်နေရတဲ့အလုပ်ကို ဖေဖေလဲ စိတ်ကုန်ခန်းလှပါပြီ" ဟု သူက အရက်ခွက်ကို မြှောက်ပြရင်း ပြောမိသည်။ အရက်ကို တစ်ငုံ ငုံလိုက်သည့်အချိန်မှာပင် သူ့ရုံးခန်းတံခါး ပွင့်သွားသည်။ သူက တအံ့တဩ မော့ကြည့်သည်။

“ရှင်ကို ဒီနေရာမှာတွေ့မှာပဲလို့ ကျွန်မ ထင်နေတာ။ ဒီလို ဆိုင်ဖွင့်တဲ့ညမျိုးမှာ ဘယ်လိုလူမှ အဖော်မရှိဘဲ တစ်ယောက်တည်း မအိပ်သင့်ပါဘူးရှင်” ဟု ပြောရင်း ဂျီစယ်လီ ဝင်လာသည်။

*

(၁၂)

ဆာဂျီကို ဂုဏ်ပြုသည့် ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုကို အာမာအင်ဒါဆင်က တည်ခင်းသည်။ အမှန်တော့ ဧည့်ခံပွဲကလေးများ ပြုလုပ်ခြင်းကို သူ သဘောကျသည်။ အစားကောင်းကလေးများကို ပျော်ပျော်ပါးပါး စားကြသည်။ အသောက်ကောင်းကလေးများကို နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် သောက်ကြသည်။ ဧည့်ခံပွဲလာသူတို့၏ ကိုယ်ခန္ဓာများက မွှေးကြိုင် ထုံသင်းလှသည်။

ဧည့်ခံပွဲသို့ လာရောက်ကြသူများကို လှည့်ကြည့်ပြီး အကဲခတ်သည်။ အားလုံး ပျော်ပျော်ပါးပါးပင် ရှိနေကြသည်။ ဧည့်သည်များအနက် စကားပြောသူက များပြီး၊ သူများပြောသည်ကို ထိုင်နားထောင်သူက နည်းသည်။ အမှန်ကတော့ ဧည့်ခံပွဲဆိုသည်မှာ ဤအတိုင်းသာဖြစ်ရမည်။ စကားပြောသူမရှိဘဲ တိတ်တဆိတ်ထိုင်ပြီး ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် စားသောက်နေကြသည့် အဖြစ်မျိုးသည် ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းလှသည်။ ယခုလို ဧည့်ခံပွဲကလေး ပြုလုပ်သည့်အတွက် သူ့အဖို့လည်း သတင်းကောင်းလေးများ ရတတ်သည်။ လူတို့၏အကြောင်းကို သူက စိတ်ဝင်စားသူဖြစ်သောကြောင့် လူတို့၏အကြောင်း သတင်းကလေးများကို နားထောင်ချင်သည်။

ယခုပင်လျှင် ကာရိုလင်းဇနော့နှင့် ဂျိမ်းစ်ဟက်ဒ်လေတို့အကြောင်းကို သူ သိရပြီ။ သူတို့နှစ်ယောက်က အသက်ချင်းကွာလှသည်။ ထို့ပြင် ဒက်ခ်စ်သည် ကမ္ဘာကျော် ပျိုတိုင်းကြိုက်သည့် နင်းဆီခိုင် ဖြစ်သည်။ ကာရိုလင်းနှင့်လည်း သက်တူရွယ်မျှဖြစ်သည်။ သို့သော် ဒက်ခ်စ်ကို ကျောခိုင်းပြီး အဖေအရိယံ ဟက်ဒ်လေနှင့် တွဲနေသည်က စဉ်းစားစရာ၊ စိတ်ဝင်စားစရာကလေး ဖြစ်သည်။

အမှန်တော့ ထိုအကြောင်းကိုသိပြီး သူ့သတင်းစာထဲတွင် ရေးသားရန်မဟုတ်ချေ။ သူတို့အားလုံးသည် သူ့မိတ်ဆွေများ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မိတ်ဆွေများနှစ်နာအောင် သူ မလုပ်နိုင်။ မလုပ်သင့်။ သို့သော်လည်း တစ်နေ့နေ့တွင် အကြောင်းတိုက်ဆိုင်လာပါက အသုံးဝင်ချင်လည်း ဝင်တတ်သည်။ ပြီးတော့ ဧည့်သည် အချောအလှများကြားတွင်ထိုင်ရင်း သူ့ကိုယ်သူလည်း မိန်းမချောဟု ပြန်ပြီး အထင်ရောက်တတ်သည့်အတွက် ဧည့်ခံပွဲများ ကျင်းပခြင်းကို သူ ဝါသနာပါခြင်း ဖြစ်လေသည်။

+

ဧည့်ခံပွဲမှ သူတို့ ထွက်လာကြသည့်အချိန်သည် ညသန်းခေါင်ချိန် ဖြစ်သည်။ ကာရိုလင်းနှင့် ဟက်ဒ်လေသည် အပြင်ဘက်မှာ ရပ်ရင်း သူတို့ ကားအလာကို စောင့်နေကြသည်။

“ကျွန်မတော့ ဆာဂျီအတွက် စိတ်ချမ်းသာသွားတယ်” ဟု ကာရိုလင်းက ဟက်ဒ်လေကို ပြောသည်။

“သူ အောင်မြင်မယ်လို့ ထင်သလား။ ဆိုင် စဖွင့်တဲ့နေ့မို့လို့ စိတ်ဝင်စားနေကြတာများလား”

ဂျိမ်းစ်ဟက်ဒ်လေက ကာရိုလင်းကို အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။

“သူ အောင်မြင်မှာပါ။ သူ့ဖက်ရှင်ဟာ အင်မတန် ကောင်းတာပဲ။ မနက်ဖြန်ဆိုရင် လူတွေ ကြိတ်ကြိတ်တိုးဖြစ်လို့ ပုလိပ်ခေါ်ပြီး ထိန်းခိုင်းရတဲ့ဘဝမျိုး ရောက်သွားလိမ့်မယ်’

“ဒါလောက်တောင်ပဲလား”

“ကျွန်မသာ သူနဲ့ လူချင်း မရင်းနှီးဘူးဆိုရင် ကျွန်မအယတ်အစားအားလုံးကို သူနဲ့ တိုင်ပင်ချုပ်ပြီးမှ ဝတ်မိမှာပဲ”

မော်တော်ကားရောက်လာသည်။ တံခါးစောင့်က ကားတံခါးဖွင့်ပေးသည်။ ဟက်ဒ်လေက သူ့လက်ထဲသို့ ငွေစက္ကူတစ်ရွက် ထည့်ပေးခဲ့သည်။

“ကျွန်မကို ဖေဖေအိမ်မှာ ချပေးခဲ့ဖို့ ဒရိုင်ဘာကို ပြောလိုက်ပါ”

ကာထွက်လာသောအခါ ကာရိုလင်းက ဟက်ဒ်လေကို ပြောသည်။

ဟက်ဒ်လေ အံ့အားသင့်သွားသည်။ သို့သော်လည်း ဘာမှ ပြန်မပြောသေးဘဲ မော်တော်ကားမောင်းသူကို မောင်းရမည့်နေရာ ပြောပြသည်။

“မနက်ဖြန် မနက်အထိတောင် မစောင့်နိုင်တော့ဘူးလား”

“ဒီနေ့ည ဧည့်ခံပွဲပြီးရင် လာခဲ့မယ်လို့ ဖေဖေ့ကို ပြောပြီးပြီ”

“မင်း သူနဲ့ စကားပြောပြီးပြီလား”

“ဟုတ်တယ်။ ညနေတုန်းက”

“သူ နေကောင်းရဲ့လား။ သူ့ကို ကိုယ် အများကြီး လေးစားပါတယ်”

“ဖေဖေအကြောင်းကို ကျွန်မ ဘာမှ သိရတာမဟုတ်ဘူး။ ရှင့်သားသမီးတွေအပေါ်မှာ ရှင် ပြန်ပြီး လျှို့ဝှက်တတ်သလိုပဲ ဖေဖေကလဲ သူ့သားသမီးတွေအပေါ်မှာ လျှို့ဝှက်တတ်တာပဲ”

“မင်းကို ဘာဖြစ်လို့ တွေ့ချင်တယ်ဆိုတာကော သူ ပြောသေးသလား”

ကာရိုလင်းက ဟက်ဒီလေကို နားမလည်သလို ပြန်ကြည့်သည်။

“သူဟာ ကျွန်မအဖေပါ။ ကျွန်မ ဒီကို ရောက်နေတာ တစ်ပတ်လုံးလုံးရှိသွားပြီ။ သူ့ကို ဖုန်းကလေးတောင် မဆက်မိဘူး။ ဒါကြောင့် ဖေဖေက ကျွန်မကို ဖုန်းဆက်တာပါ”

“ဒါပေမဲ့ သူ တစ်ခုခုတော့ ပြောဖို့ ကောင်းတာပေါ့”

“ သူ ပြောဖို့ မလိုပါဘူး။ သူ ဘာဖြစ်စေချင်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်”

“မင်း သိသလား”

ဟက်ဒ်လေက ထိုမေးခွန်းကို မေးပြီးကာမှ မေးမိသည့်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိလေသည်။ ကာရိုလင်းက သူ့ကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင် ပြန်ကြည့်နေသည်။

“ရှင့်သမီးတစ်ယောက်ဟာ သူနဲ့ မေတ္တာမျှနေမယ်ဆိုရင် ဒီအကြောင်းတွေကို ရှင် သိချင်မှာပဲမဟုတ်လား။ သူလဲ ဒီအတိုင်းပဲပေါ့။ ဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး သမီးလုပ်တဲ့လူက ဘာလုပ်ချင်သလဲ ဆိုတာကို သိချင်မှာပေါ့။”

ဟက်ဒ်လေသည် တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်ရင်း အပြင်သို့ ငေးကြည့်နေသည်။ တစ်စုံတစ်ရာကိုလည်း တွေးနေသည်။ သို့သော် သူ့အတွေးကို စိတ်ထဲမှာ မျိုးသိပ်ထားနိုင်။

“သူ့ကို မင်း ဘာပြောမယ်ဆိုတာကိုကော မင်း စဉ်းစားပြီးပြီလား။”

“ကျွန်မ ဘာပြောမယ်ဆိုတာကို အတိအကျ သိထားပြီးပါပြီ။”

ကာရိုလင်းက ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ဖြေသည်။

“ဘာပြောမလဲ” ဟု မေးကြည့်လျှင် ကာရိုလင်းက ပြောပြမည်ဖြစ်ကြောင်း ဟက်ဒ်လေ သိပါသည်။ သို့သော်လည်း သူ မမေးတော့။

ဘေရွန်၏အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ဟက်ဒ်လေက ကားပေါ်မှ မဆင်းတော့ဘဲ လှမ်းမေးသည်။

“မင်းကို ပြန်ခေါ်ဖို့ ကားပြန်လွှတ်ပေးရမလား။”

“မလွှတ်ပါနဲ့တော့။ မနက်ဖြန် နေ့လယ်စာ စားချိန်မှာ ရှင့်ကို ကျွန်မ တွေ့မယ်” ဟု ပြောပြီး ကာရိုလင်းက နှုတ်ဆက်သည်။

ကာရီလင်း ထိုးပေးသည့်ပါးကို နမ်း၍နှုတ်ဆက်ရင်း မိမိတို့၏ ဇာတ်လမ်းသည် ဤနေရာမှာပင် ဇာတ်သိမ်းသွားပြီဖြစ်ကြောင်း ဟက်ဒီလေက သိလိုက်လေသည်။ တစ်စုံတစ်ရာကို သူ ပြန်ပြောချင်သည်။ သို့သော်လည်း စကားလုံးများသည် သူ့ပါးစပ်မှ ထွက်မလာကြ။ အိမ်ပေါ်သို့ ပြေးတက်သွားသည့် ကာရီလင်းကိုသာ သူ ငေးမျှော်ကြည့်နေလိုက်မိတော့သည်။

+

စာကြည့်ခန်းထဲမှာ ဘေရွန် ထိုင်စောင့်နေသည်။ အခန်းထဲသို့ ကာရီလင်း ဝင်သွားသောအခါ သူက ထိုင်ရာမှထသည်။ သူ့မျက်နှာက စိတ်ပင်ပန်းနေသည်ကို ဖော်ပြနေကြောင်း ကာရီလင်း သိသည်။ ဆံပင်များကလည်း ပိုပြီး ဖြူနေကြသည်။ သို့သော်လည်း နှစ်လိုဖွယ်ရာ ပြုံးလိုက်သည့်အပြုံးကိုမူ မြင်လိုက်ရသည်။

"ဖေဖေ ... ဖေဖေ ..."

ကာရီလင်းက အော်သည်။ ချက်ချင်း မျက်ရည်များ ပြည့်လာသည်။ သူ့အဖေရင်ခွင်တွင်းသို့ ပြေးဝင်လိုက်သည်။

"သမီးလေး ... သမီးလေး ... မငိုပါနဲ့ကွယ်။ အားလုံး အဆင်ပြေသွားကြမှာပါ"

ဘေရွန်က ကာရီလင်းကို ဆီးပွေထားရင်း ပါးပြင်ပေါ်မှ မျက်ရည်များကိုလည်း လက်နှင့်သုတ်ပေးသည်။

"သမီး ရူးသွားပြီနဲ့တူပါတယ် ဖေဖေရယ်။ အမှားပေါင်း မြောက်မြားစွာကို သမီး ကျူးလွန်မိတယ်" ကာရီလင်းက သူ့အဖေ၏ရင်ခွင်မှာ မျက်နှာအပ်ရင်း လေသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောသည်။

"သမီး မမှားပါဘူး။ ရူးလဲ မရူးပါဘူး။ သမီးရဲ့အပြစ်ဟာ အသက်ငယ်သေးတာ တစ်ခုပဲ ရှိပါတယ်။ မိန်းကလေးလဲ ဖြစ်ပြန်၊ အသက်ကလဲ ငယ်သေးပြန်ဆိုတော့ အမှားတွေကို လုပ်ခဲ့တော့တာပေါ့"

"သမီး အခု ဘာလုပ်ရမလဲ" ကာရီလင်းက သူ့အဖေကို မော့ကြည့်သည်။

“ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ သမီး သိပါတယ်။ ဖေဖေ့ကိုပြောစမ်း။ ဟက်ဒ်လေ့နဲ့ ဖြစ်တဲ့ကိစ္စ ပြောပြစမ်း။ ဒါတွေလဲ အခု ပြီးကုန်ပြီမဟုတ်လား”

ကာရိုလင်းက ခေါင်းညိတ်ရုံ ညိတ်ပြသည်။

“ဒါဆိုရင် အဲဒီကိစ္စက ဘာပြဿနာမှ မရှိတော့ဘူး။ နောက်ထပ် ပြဿနာက ဒက်ခ်စ်နဲ့ ကိစ္စလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ”

ဘေရွန်သည် နံရံဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး စင်ပေါ်မှ ဝိုင်အရက်ကို ဖန်ခွက်ထဲသို့ ထည့်သည်။ ထို့နောက် သူ့ဘက်သို့ ပြန်လာသည်။

“ဒါလေးသောက်လိုက် သမီး။ စိတ်သက်သာရာ ရသွားလိမ့်မယ်”

ဝိုင်အရက်သောက်လိုက်သဖြင့် အနေရ အထိုင်ရ သက်သာသွားသလို ရှိသည်။ သူ သောက်ပြီးသည်အထိ ဘေရွန်က စောင့်နေသည်။

“ဒက်ခ်စ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာလုပ်ဖို့ သမီး စီစဉ်သလဲ”

“သူနဲ့ ကွာရှင်းမယ် ဖေဖေ။ သူနဲ့ ပေါင်းသင်းခဲ့သမျှ ကာလတစ်လျှောက်လုံးမှာ သူ့အပေါ်မှာ သမီး တရားမျှတမှု မရှိခဲ့ပါဘူး။ သမီး အခု သဘောပေါက်ပြီ။ သမီး နေကောင်းတဲ့အထိ စောင့်ပါလို့ သူ့ကို အမြဲစောင့်ခိုင်းခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ သမီးဟာ ပုံမှန်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို ပြန်မရောက်သေးလေဟန် အမြဲတမ်း အယောင်ဆောင်ခဲ့တယ်။ အခုတော့ သူ့ကို ပြောပြရတော့မယ်။ ဒါပေမဲ့ သမီး ဘာပြောရမှန်း မသိဘူး”

ဘေရွန်၏ မျက်လုံးများသည် တည်ငြိမ်နေသည်။

"အမှန်အတိုင်း ပြောပြလိုက်ပေါ့။ အခု သမီး ဖေဖေကို ပြောပြနေတဲ့အတိုင်း ပြောပြလိုက်ပေါ့။ သူ နားလည်လိမ့်မယ်လို့ ဖေဖေ ထင်ပါတယ်"

"သူ ဘယ်လိုလုပ် နားလည်မှာလဲ ဖေဖေ။ ဘယ်လိုလူမျိုးကကော နားလည်မှာလဲ။ သမီးကိုယ်တောင် သမီး ပြန်ပြီး လှည့်စားခဲ့သေးတာပဲ"

"ဒက်ခ်စ်ကတော့ နားလည်ထားပြီးပြီလို့ ဖေဖေ ထင်ပါတယ်"

ဘေရွန်၏စကားထဲတွင် အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုး ပါနေသောကြောင့် ကာရိုလင်းက မော့ကြည့်သည်။

"ဖေဖေ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို ပြောနိုင်တာလဲ"

"ပါရီမြို့ကို ဒက်ခ်စ် ရောက်နေတာ တစ်ပတ်လုံးလုံး ရှိသွားပြီ"

"ပါရီမှာ ... ဒါပေမဲ့ သူ့အကြောင်းလဲ ဘာမှ မကြားရဘူး။ သူ သွားနေကျနေရာတွေမှာလဲ မတွေ့ဘူး။ တယ်လီဖုန်းကလေးတောင် ဆက်ဖော်မရဘူး"

ကာရိုလင်းက အံ့အားသင့်သွားသည်။

"အဲဒါကြောင့်မို့လို့ ဒက်ခ်စ်က နားလည်ထားပြီးဖြစ်မှာပါလို့ ဖေဖေ ပြောတာပေါ့။ တစ်ပတ်လုံးလုံး သံရုံးထဲမှာပဲ သူ နေတယ်။ အပြင်ကို သူ လုံးဝမထွက်ဘူး။ ဘာကြောင့် သူ ဒီလိုနေသလဲဆိုတာကို စဉ်းစားကြည့်ရင် အကြောင်းတစ်ခုပဲ တွေ့ရတယ်။ သမီး အနေရအထိုင်ရ ခက်သွားမှာစိုးလို့။ ဒါကြောင့်မို့လို့ သမီးကို ဖေဖေ လှမ်းခေါ်လိုက်တာပေါ့"

ဘေရွန်က သူ့အနားသို့ လျှောက်လာပြီး လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲကိုင်လိုက်သည်။

ကာရိုလင်းက နားမလည်သလို ဖြစ်နေသည်။

“မနက်ဖြန် မနက်စောစောကျရင် ကော်တီဌေးနိုင်ငံကို ပြန်ဖို့လဲ ဒက်ခ်စ် စီစဉ်ပြီးပြီ။ သူ ဒီလိုမသွားခင် သမီးတို့နှစ်ယောက် တွေသွားသင့်ကြတယ်လို့ ဖေဖေ ထင်တယ်။ ဟိုဘက်မှာ ဧည့်ခန်းထဲမှာ သမီးကို သူ စောင့်နေပါတယ်”

ဧည့်ခန်းထဲသို့ ကာရိုလင်း ဝင်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း ဒက်ခ်စ်က ထိုင်ရာမှထရပ်သည်။ ကာရိုလင်းက ဒက်ခ်စ်ဆီသို့ တန်းသွားသည်။ သူက ပြုံးလျက် ကြိုနေသည်။ နှစ်နှစ်ကာကာ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲဖြင့် အားပါးတရ ပြုံးသည့် အပြုံးမျိုးဖြစ်သည်။

“ဒက်ခ်စ် ... ကျွန်မဟာ ကလေးဆိုးလို ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ရှင့်ရဲ့ဇနီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျွန်မ တစ်ခါမှ မနေခဲ့ဖူးဘူး”

“ထိုင်လေ” ဒက်ခ်စ်က သူ့လက်ကိုဆွဲပြီး ထိုင်ခိုင်းသည်။

“ကျွန်မ ဘာပြောရမှန်းလဲ မသိတော့ဘူး။ စိတ်မကောင်းပါဘူးရှင်”

ကာရိုလင်းက ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“မတောင်းပန်ပါနဲ့ကွာ။ ကိုယ်ဟာလဲ မင်းအတွက် ခင်ပွန်းကောင်းတစ်ယောက်မှ မဖြစ်ခဲ့ဘဲ။ တောင်းပန်နေစရာ မလိုပါဘူး”

“ဒါမှမပြောရရင် ဒီလို အချိန်မျိုးမှာ ဘာစကား ပြောရမှာလဲ”

ကာရိုလင်းက သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။ ဒက်ခ်စ်က လက်ကိုင်ပဝါ ထုတ်ပေးသည်။ ကာရိုလင်း မျက်ရည်များ သုတ်ပြီးသည်အထိ သူက စောင့်နေသည်။

“ဒီလိုပြောကြရရင် မကောင်းဘူးလား။ အင်မတန် ရင်းနှီးတဲ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ဟာ မလွဲသာမရှောင်သာတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေတွေကြောင့် လက်ထပ်လိုက်ကြရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့နှစ်ယောက် ကွာရှင်းပြတ်စဲသွားပြီးတဲ့နောက်မှာတောင် သူတို့ရဲ့ ခင်မင်မှုဟာ မလျော့ပါး မပျက်စီးတဲ့အတွက် သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ သူငယ်ချင်းအစစ်တွေဖြစ်ကြောင်း အဲဒီတော့မှ သိကြရတော့တယ် ဆိုတဲ့ စကားလေ”

"အဲဒီလိုကော ဖြစ်နိုင်လို့လား"

"ဒါဟာ အမှန်ပဲဆိုရင် ဖြစ်နိုင်ရမှာပေါ့"

ကာရိုလင်း၏ ရင်ထဲမှ အလုံးကြီး ကျသွားသည်။ ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ်နှင့် သူ ပြုံးမိလိုက်လေသည်။

"ဒက်ခ်စ် ... ရှင်ဟာ သိပ်ကိုထူးဆန်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ လူပေါင်းများစွာဟာ ရှင့်အကြောင်းကို သိတယ်လို့ ထင်နေကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့မသိဘူး။ သူတို့ထင်တာတွေကိုလဲ သူတို့တွေးယူနေကြတယ်။ ကျွန်မလဲ အတူတူပဲ။ ကျွန်မဖြစ်စေချင်သလိုပဲ တွေးယူမိခဲ့တယ်။ အခုတော့ ကျွန်မ သဘောပေါက်ပါပြီ။ ကျွန်မလဲ တခြားလူတွေလိုပဲ။ အလကားမိုက်မဲတဲ့အတွေးတွေနဲ့ ရှင့်ကို အကဲဖြတ်နေခဲ့တယ်။ ကျွန်မ မြင်ချင်တဲ့ဘက်ကပဲ ရှင့်ကို ကြည့်ခဲ့မိတယ် မဟုတ်လား"

"ဒါဖြင့်ရင် အခု ဘာကိုမြင်ပြီလဲ" ဒက်ခ်စ်က သူ့ကို မော့ကြည့်ရင်း မေးသည်။

ကာရိုလင်းက ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ကိုင်ကာ ဒက်ခ်စ်၏လက်တစ်ဖက်ကို ကောက်ယူသည်။

"အင်မတန် အကြင်နာတရားရှိပြီး အင်မတန် နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရပြီ။ ပြီးတော့ သိပ်ကို ... သိပ်ကို စစ်မှန်တဲ့ သူငယ်ချင်းစစ်စစ် တစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ ရှင့်ကို ကျွန်မ မြင်ပါပြီ ဒက်ခ်စ်ရယ် ..."

*

(၁၃)

ကြီးမားသော လေယာဉ်ပျံကြီး၏ဘီးများက မြေပြင်နှင့် ထိသွားသည်။ ဒက်ခ်စ်က သူ့ဘေးတွင်ထိုင်နေသည့် ဖက်ကက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကိုယ် ပြန်ရောက်လာကြပြန်ပြီ”

ဖက်ကက်က ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ လေဆိပ်အဆောက်အအုံသစ်ဆီသို့ လေယာဉ်ပျံကြီးကို ဆွဲယူသွားကြသည်။

“ငါတော့ လေယာဉ်ပျံနဲ့လာရတာ မကြိုက်ဘူး။ သင်ဘောနဲ့ လာရတာကိုပဲ သဘောကျတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သင်ဘောနဲ့လာတော့ တဖြည်းဖြည်းချင်းကပ်လာရတဲ့ တိုင်းပြည်ဟာ အကြီးကြီးလို့ ထင်ရတယ်။ လေယာဉ်ပျံနဲ့လာတော့ တို့တိုင်းပြည်ဟာ သေးသေးလေးပါကလားလို့ မြင်ရတယ်”

“ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်က အကြီးကြီးမှ မဟုတ်ဘဲဗျာ” ဒက်ခ်စ်က ရယ်သည်။

“မကြီးပါဘူး။ ငါသိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ သဘောမကျဘူးကွာ။ တို့တိုင်းပြည်ဟာ သိပ်ကြီးပြီး သိပ်အရေးပါတယ်လို့ စိတ်ထဲမှာ ထင်လိုက်ချင်တယ်”

လေယာဉ်ပျံလည်း ရပ်သွားသည်။ ထိုင်ခုံခါးပတ်များကို ဖြုတ်ကြသည်။

“ကျွန်တော်တို့အဖို့တော့ ကျွန်တော်တို့ အရေးကြီးနေကြတာပေါ့ဗျာ”

လေယာဉ်ပျံပေါ်မှ ဆင်းလာသောအခါတွင် ကော်တီဝွေးတိုင်းပြည်၏ ပူပြင်းသော နေရှိန်ကြောင့် သူတို့မျက်စိများ ကျိန်းစပ်လာသည်။ လှေကားရင်းတွင် ရပ်နေသော အရာရှိတစ်ယောက်က ဆီးကြို အလေးပြုသည်။

“သံအမတ်ကြီး မစွတာဇနော့စ် ဟုတ်ပါသလား ခင်ဗျား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျွန်တော် ဗိုလ်ကြီးမာရော့စ် ဖြစ်ပါတယ်။ သံအမတ်ကြီးကို ကြိုဖို့ ခေါင်းဆောင်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို လွှတ်လိုက်ပါတယ်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးဆီကို တောက်လျှောက်ခေါ်လာဖို့လဲ အမိန့်ချလိုက်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဗိုလ်ကြီး”

“အပြင်မှာ မော်တော်ကား အသင့်စောင့်နေပါတယ်ခင်ဗျာ။ သံအမတ်ကြီးတို့ရဲ့ ပစ္စည်းတွေကို သယ်ဖို့လဲ ကျွန်တော် အစီးအစဉ်အားလုံး လုပ်ပြီးပါပြီ”

ဗိုလ်ကြီးမာရော့စ်က သူတို့ကို လေဆိပ် အဆောက်အအုံဆီသို့ ဦးဆောင်ခေါ်ယူသွားရင်း ရှင်းပြသည်။ အကောက်ခွန်အရာရှိများကို မာရော့စ်က လက်ပြသည်။ အားလုံးက ဘေးသို့ ဖယ်ပေးသဖြင့် သူတို့ အတွင်းသို့ ဝင်လာကြသည်။ အဆန်းတကြယ်ပြင်ဆင်ထားသည့် အဆောက်အအုံကို ဒက်ခ်စ် သတိထားကြည့်နေကြောင်း မာရော့စ်က ဂရုပြုမိသည်။

“အဆင်အပြင်တွေ မလှဘူးလား ခင်ဗျာ”

“အင်မတန် သဘောကျဖို့ ကောင်းပါတယ်” ဒက်ခ်စ်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဒါတွေဟာ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်တွေအဖို့ အရေးကြီးကြောင်း ခေါင်းဆောင်ကြီးက အမိန့်ရှိပါတယ်။ လေဆိပ်ကိုမြင်ရတာနဲ့ သူတို့ အထင်ကြီးသွားရမယ်တဲ့”

ခရီးသည်များနားနေသည့် အခန်းဆီသို့ ဒက်ခ်စ်က လှမ်းကြည့်သည်။ လူ များများစားစားကို မတွေ့ရ။ ရှိနေသည့် အများစုမှာလည်း ယူနီဖောင်းဝတ်များသာ ဖြစ်ကြသည်။

“ဒီလေဆိပ်မှာ တစ်နေ့ကို လေယာဉ်ပျံ ဘယ်နှစီးဆင်းသလဲ ...”

ဒက်ခ်စ်၏မေးခွန်းကြောင့် မာရော့ဇ်သည် မနေတတ်မထိုင်တတ်သလို ဖြစ်သွားသည်။

“တစ်ပတ်မှာ နိုင်ငံတကာလေကြောင်းက နှစ်ကြိမ်ဆင်းပါတယ်။ တစ်စီးက အမေရိကန်က၊ နောက်တစ်စီးက မက်ဆီကိုနိုင်ငံကပါ ခင်ဗျာ။ တောင်ပိုင်းကိုသွားရင်း ဒီမှာ ဝင်နားကြတာပါ။ ဒါပေမဲ့ မကြာခင် များလာပါတော့မယ်။ နောက်နှစ်ကျရင် ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်ပိုင်လေကြောင်းကုမ္ပဏီထောင်ဖို့ ခေါင်းဆောင်ကြီးက စီစဉ်ထားပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ပြည်သူတွေကလဲ သိပ်ကို စိတ်အားထက်သန်နေကြပါတယ်”

ပြည်သူတို့အတွက် အကျိုးကျေးဇူးရှိမည်ဆိုလျှင် ပြည်သူများက လိုလားကြမည်သာဖြစ်ကြောင်း ဒက်ခ်စ်က စဉ်းစားနေမိသည်။ မော်တော်ကားနားသို့ သူတို့ ရောက်လာကြသည်။ ဗိုလ်ကြီးမာရော့ဇ်က တံခါးဖွင့်ပေးသည်။ ဒက်ခ်စ် ဝင်ထိုင်သည်။ မာရော့ဇ်က သူ့ဘေးတွင် ထိုင်သည်။ ဖက်က်က ဒရိုင်ဘာဘေးတွင် ထိုင်သည်။

မော်တော်ကားခြောက်စီး အပြိုင်မောင်းနှင်နိုင်လောက်သည့် အဝေးပြေးလမ်းမကြီးပေါ်သို့ သူတို့ ရောက်လာကြသည်။ သမ္မတလမ်းမကြီး ဟူသော ဧရာမဆိုင်းဘုတ်ကြီးကိုလည်း သူတို့ခေါင်းပေါ်တွင် မြင်တွေ့ရသည်။ ဒက်ခ်စ်က မာရော့ဇ်ကို လှည့်ကြည့်သည်။

“ဒီလမ်းမကြီးလဲ အသစ်ဖောက်ထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလို လမ်းမကြီးမျိုးမရှိရင် လေဆိပ်ကြီးဟာလဲ အသုံးမဝင် ဖြစ်သွားနိုင်ပါတယ်”

“ဒီလမ်းက ဘယ်အထိပေါက်သလဲ”

“ကျူးရေတူမြို့တော်ကို ပေါက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ တောင်ပေါ်မှာရှိတဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီးရဲ့ နွေရာသီစံအိမ်တော်သစ်ကို ရောက်ပါတယ်။ စံအိမ်တော်သစ်ဟာ အလွန်လှပပါတယ်ခင်ဗျာ။ နိုင်ငံခြားက ဗိသုကာတွေနဲ့ အင်ဂျင်နီယာတွေကိုခေါ်ပြီး ခေါင်းဆောင်ကြီး ဆောက်လုပ်ထားတာပါ”

မြင်းလှည်းတစ်စီးကို မော်တော်ကားက ဟွန်းတီးပြီး ကျော်တက်ခဲ့သည်။ ဒက်စ်က နောက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ လှည်းမောင်းသမားသည် လှည်းပေါ်တွင် အိပ်ငိုက်လျက် ပါလာသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုခြင်းမရှိ။ လေဆိပ်ကိုလည်း လှမ်းမြင်နေရသေးသည်။ သို့သော်လည်း လမ်းပေါ်တွင် မည်သည့် မော်တော်ယာဉ်မျှ မရှိချေ။

“အမှန်တော့ ဒီလမ်းကို လှည်းသမားတွေ သုံးခွင့်မရှိဘူး ခင်ဗျ။ ဒါပေမဲ့ ပြောလို့ဆိုလို့ မရပါဘူး”

ဒက်စ်က ထိုင်ခုံမှာမှီပြီး တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်ပါလာသည်။ လယ်ကွင်းများကို သူတို့ ကျော်ဖြတ်လာကြသည်။ လယ်သမားများသည် အလုပ်လုပ်နေရာမှ မော်တော်ကားကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ကြသည်။ ပြီးတော့ မော်တော်ကားကို စိတ်မဝင်စားသည့်အမူအရာဖြင့် သူတို့အလုပ်ကိုပင် သူတို့ ပြန်လုပ်နေကြသည်။ မော်တော်ကား အရှိန်လျော့သွားသည်။ ဒက်စ်က ခေါင်းမော့ကြည့်သည်။ မြို့တွင်းသို့ သူတို့ ဝင်စပြုသည်။

+

“တက်ဆပ်ပြည်နယ်ကကောင်တွေ ဘာကိုတွေ့နေကြတယ်ဆိုတာ ဘကြီး သေသေချာချာ သိပါတယ်။ ဘကြီးတို့ဟာ လူရှူးလူမိုက်တွေလို့ သူတို့ထင်ကြတယ်။ သူငယ်နှစ်စားတွေလို့ ထင်ကြတယ်။ အချိန်တန်တဲ့အခါကျတော့ သူတို့ထင်သလို မဟုတ်ပါဘူးဆိုတာ သူတို့ သဘောပေါက်သွားကြမှာပါ”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက ပြောနေရင်း ထိုင်ရာမှထသည်။

ဒက်ခ်စ်က ခေါင်းဆောင်ကြီးကို လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် ဟုတ်ဟုတ်ညားညား ပြောင်းလဲခြင်းကို မတွေ့ရ။ ခေါင်းပေါ်မှ ဆံပင်များပင် မည်းနက်နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဆေးဆိုးထားလေသလားဟု ဒက်ခ်စ် တွေးနေမိသည်။

“အမှန်တော့ သူတို့ဟာ အရှုံးတွေပဲ။ ဒီနေရာမှာ ရေနံရှိလိမ့်မယ်လို့ သူတို့ ထင်နေကြတယ်။ ကောင်းပါတယ်။ ထင်ကြစမ်းပါစေ။ ဘာမှမရှိဘူးဆိုတာကို သူတို့ သိဖို့ ငါးနှစ်ကနေ ခုနစ်နှစ်အထိတော့ ကြာမှာပဲ” ခေါင်းဆောင်ကြီးက သူ့စကားကို ဆက်ပြန်သည်။ ဒက်ခ်စ်က သူ့ကို အံ့သြတကြီး လှမ်းကြည့်သည်။

“သူတို့ရဲ့ စမ်းသပ်တိုင်းထွာချက်တွေကို ဘယ်သွားထားမလဲ”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက ပြုံးသည်။

“ရေနံရှာဖွေတဲ့ ဘူမိဗေဒပညာရှင်တွေဆိုတာလဲ ငွေပေးရင် ပြောခိုင်းသလို ပြောတာပါပဲကွာ”

“ဒါပေမဲ့ ...”

သို့သော်လည်း ဒက်ခ်စ်၏စကားကို ခေါင်းဆောင်ကြီးက ဆက်ပြောခွင့်မပေး။ သူက ပြုံးရင်း ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ဒါပေမဲ့ သူတို့ မှန်ပါတယ်။ ရေနံကြောကြီးက ဘကြီးတို့ ကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက်မှာ ဆက်ပြီးရှိနေတာ မဟုတ်လား။ ကမ်းကနေပြီး မိုင်ပေါင်းသုံးရာလောက်တော့ ဝေးသပေါ့။ ရေအောက်ကိုလဲ နှစ်မိုင်လောက် နက်သေးတယ်။ သူတို့ဆရာ အမေရိကန်တွေတောင် ဒါလောက်ကို အောင်မြင်အောင် တူးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ဘူး။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ငါးနှစ်လောက် ကြာအောင်တော့ သူတို့ ဒေါ်လာပေါင်းများစွာ အကုန်အကျခံရဦးမှာပဲ။ ဒီငွေတွေဟာ ဘကြီးတို့နိုင်ငံရဲ့ စီးပွားရေးအတွက်တော့ အများကြီး အထောက်အကူရမှာပေါ့။ ဘကြီးတို့တိုင်းပြည်ကို အမေရိကန် ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်တွေ စိတ်ဝင်စားအောင်လဲ ဆွဲဆောင်နိုင်တာပေါ့”

ခေါင်းဆောင်ကြီးသည် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ အပြင်သို့ ကြည့်နေပြီးမှ ဒက်ခ်စ်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်ကာ ခေါင်းညိတ်ခေါ်သည်။

“ဟောဟိုက ချစ်သူတောင်တန်းဆိုတာကို လှမ်းကြည့်စမ်းပါဦး။ ဟိုတယ်ဆောက်ဖို့ အင်မတန်ကောင်းတဲ့နေရာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား။”

“ဒါပေမဲ့ အခုအချိန်အထိ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်မှ မလာသေးဘဲ”

“လာမှာပေါ့ကွယ်။ ဟိုတယ်ဆောက်ဖို့ နေရာရှာချင်တဲ့အကြောင်း ပင်အမေရိကန် လေကြောင်းကုမ္ပဏီက ဘကြီးကို ကမ်းလှမ်းနေပြီ။ မြင်ကွင်းကလဲ ကောင်းရမယ်လို့ သူတို့က ပြောတယ်”

“ကုန်ကျတဲ့ငွေကို သူတို့ ခံမှာလား။”

“ဒါပေါ့”

“မြေကို ဘယ်သူက ပေးမှာလဲ”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက ပန်းကို တွန့်ပြပြီး သူ့စားပွဲသို့ သွားပြန်ထိုင်သည်။

“ပထမဆုံး မြေကွက်ကို သိမ်းရမယ်။ ပြီးရင် သူတို့ကို ငှားရမယ်”

“မြေကွက်ကို ဘယ်သူ ပိုင်ပါသလဲ ခင်ဗျာ”

“အင်ပါရီ ပိုင်တယ်”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက ဒက်ခ်စ်ကို ကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။ ဒက်ခ်စ်က သူ့ကုလားထိုင်သို့ ပြန်လာထိုင်သည်။

“လိုတာတွေအားလုံး ဘကြီး စဉ်းစားထားပြီးပြီပဲ။ ကျွန်တော့်ကို ဘာဖြစ်လို့ ပြန်ခေါ်တယ်ဆိုတာတောင် စဉ်းစားလို့ မရတော့ဘူး”

“ဒီစီမံကိန်းမှာ မောင်ဟာ သိပ်ကို အရေးကြီးတာပေါ့။ ဘကြီးတို့ထဲမှာ နိုင်ငံတကာအတွေ့အကြုံ ရှိတဲ့သူဆိုလို့ မောင်တစ်ယောက်တည်း ရှိတာ မဟုတ်လား။ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည် စီမံကိန်းကော်မရှင်မှာ မောင့်ကို အကြီးအကဲအဖြစ် ခန့်လိုက်ပြီ”

ဒက်ခ်စ်က ငြိမ်နေသည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးက သူ့ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“မောင် ဘာကို စဉ်းစားနေတယ်ဆိုတာ ဘကြီးသိပါတယ်။ ဘကြီးဟာ မရိုးသားတဲ့လူကြီး၊ စည်းကမ်းကလနား မထားတဲ့ အဘိုးကြီးလို့ စဉ်းစားနေတာ မဟုတ်လား။ မောင် မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘကြီး လုပ်နေသမျှတွေဟာ ဘကြီးတို့ ပိုက်ဆံများများ ပိုရဖို့ပဲ။ ကော်တီဂွေးနိုင်ငံရဲ့ လူနေမှုအဆင့်အတန်းကို မြှင့်တင်ပေးဖို့ပဲ”

ဒက်ခ်စ်သည် ထိုင်ရာမှထရင်း ပြုံးမိသည်။ သည်အဘိုးကြီး မည်မျှတော်ပြီး၊ မည်မျှ လူပါးခတ်တတ်ကြောင်းကိုပါ စဉ်းစားမိပြန်သည်။ လောဘကြီးလွန်းသည့် တက်ဆပ်ပြည်နယ်က ဟိုဂန်တို့လူစုနှင့် မာစယ်တို့တော့ သေဖို့သာ ပြင်ကြပေတော့။ အဘိုးကြီး၏ ထောင်ချောက်ထဲသို့ အားလုံး ဝင်ကုန်ကြပြီ ဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း ဇာတ်သိမ်းသော် မည်သို့ ဖြစ်လာဦးမည်နည်။

ဟိုဂန်တို့လူစု ရေနံရှာဖွေမတွေ့ဘဲ ရှိမည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့၏ အခြားတွင်းများမှ ဆက်လက်တူးဖော်ကြရမည်။ မာစယ်ကလည်း သင်္ဘောကုမ္ပဏီကြီးနှင့် အဖတ်တင်နေမည်။ ထိုသင်္ဘောများကို ကော်တီဂွေးနိုင်ငံအလံများ လွှင့်ထူပြီး ပြေးဆွဲရတော့မည်။ အခွန်အတုတ်များကို ကော်တီဂွေးနိုင်ငံက ရမည်။ ထို့ကြောင့် ဟိုဂန်တို့လူစုနှင့် မာစယ်တို့ ဘာဖြစ်နေနေ၊ ကော်တီဂွေးနိုင်ငံနှင့် ခေါင်းဆောင်ကြီးကတော့ အကျိုးအမြတ်များကို ရရှိနေမည်သာ ဖြစ်ချေသည်။

“ဘကြီးကတော့ ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု အံ့ဩစရာတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်တိုးလို့ မဆုံးနိုင်တော့အောင် လုပ်နေတာကိုး”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက ပြုံးပြန်သည်။

"အဲဒီတော့ အမေရိကန် ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်တွေ စိတ်ဝင်စားစရာဖြစ်အောင် ဘကြီးတို့ လုပ်ကြရတော့မယ်။ ကော်တီဌေးနိုင်ငံဟာ သိပ်ကို စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းပြီး စိတ်ကူးယဉ်လို့လဲ ကောင်းတဲ့ တိုင်းပြည်ဖြစ်ကြောင်း သူတို့စိတ်ထဲမှာ စွဲလမ်းထင်မှတ်သွားအောင် လုပ်ကြရမယ်"

"ဒီလိုကိစ္စတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး အင်မတန် ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ဆောင်ရွက်ပေးနေတဲ့ ကုမ္ပဏီတွေ အမေရိကန်မှာ အများကြီးရှိပါတယ်။ သူတို့ကို ပြည်သူ့ဆက်ဆံရေးဌာနတွေလို့ ခေါ်ကြပါတယ်။ အဲဒီကုမ္ပဏီတွေနဲ့ ကျွန်တော် အဆက်အသွယ်လုပ်ကြည့်ပါမယ်။ ဘယ်ကုမ္ပဏီတွေက ကျွန်တော်တို့ စိတ်ကြိုက် လုပ်ပေးနိုင်သလဲဆိုတာ ဆုံးဖြတ်ကြတာပေါ့"

"သိပ်ကောင်းတဲ့ အကြံဉာဏ်ပေါ့ မောင်ရာ"

ခေါင်းဆောင်ကြီးက စားပွဲပေါ်မှ ခေါင်းလောင်းကိုနှိပ်လိုက်သည်။ မိမိတို့၏ အစည်းအဝေး ပြီးဆုံးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း ဒက်ခ်စ် သိလိုက်သည်။

"ဒီနေ့ည ဘကြီးနဲ့ ညစာအတူတူစားပါ။ ဒီကိစ္စကို ထပ်ဆွေးနွေးကြသေးတာပေါ့"

အပြင်ခန်းထဲတွင် ဗိုလ်ကြီးမာရော့ဖ် စောင့်နေသည်။

"သံအမတ်ကြီးအတွက် နောက်ထပ် ဖိတ်ကြားချက်တစ်ခု ရှိနေသေးတယ်ခင်ဗျာ" ဟု သူက ရိုရိုသေသေ ဆီးပြောသည်။

"ဘာများလဲ"

"ခေါင်းဆောင်ကြီးသမီးရဲ့ ဖိတ်ကြားချက်ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျား။ ညနေ ငါးနာရီကျရင် သူ့အဆောင်ကို လက်ဖက်ရည်သောက် ကြွပါလို့ ဖိတ်ကြားထားပါတယ်"

ဒက်ခ်စ်က လက်ပတ်နာရီကို ဝှံ့ကြည့်သည်။ သုံးနာရီကျော်ကျော်သာ ရှိသေးသည်။ တစ်ရေးလောက်အိပ်ပြီး ရေချိုး၊ အဝတ်အစားလဲဖို့ အချိန် ကောင်းကောင်း ရသေးသည်။

"အခုလို ပြန်တွေ့ရမှာဖြစ်တဲ့အတွက် သိပ်ကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေပါတယ်လို့ အကြောင်းကြားလိုက်ပါ"

*

(၁၄)

ဂျရယ်မီဟက်ဒ်လေက မော်တော်ကား စက်အရှိန်ကို မြှင့်လိုက်သည်။ အားကောင်းသော အင်ဂျင်စက်သည် အသံပိုမြည်လာကာ တောင်ပေါ်သို့ အရှိန်နှင့် ပြေးတက်လာသည်။ တောင်အောက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သောအခါ လှပသော မြင်ကွင်းသည် အသက်ရှူပင်မှားလောက်သည်။ ရိုးဗီးရားကမ်းခြေ မြင်ကွင်းကြီးကို မျက်စိတစ်ဆုံး မြင်တွေ့ရသည်။ ဟိုဘက်အစွန်တွင် မြေထဲပင်လယ် ရေပြင်ပြာပြာများနှင့် အနားကွပ်ထားသည်။ ဘေးတွင် ထိုင်လိုက်လာသည့် အမျိုးသမီးက သူ့ဘက်သို့ တိုးလာပြီး သူ့ကိုမှီထားသည်။ ဂျရယ်မီက မျက်လုံးကို စွေကြည့်သည်။ နှုတ်ခမ်းနှစ်ခုတို့ မပွင့်တပွင့် ဟနေသည်ကိုတွေ့ရသည်။

“ရှင်တို့ အမေရိကန်လူမျိုးတွေနဲ့ အမေရိကန်မော်တော်ကားတွေကတော့ အံ့ဩစရာပဲနော်”

ဂျရယ်မီက ပြုံးသည်။ အမေရိကန်လူမျိုးနှင့် အမေရိကန်မော်တော်ကားများ အထင်ကြီး လေးစားစရာကောင်းခြင်းသည် အကြောင်းမဟုတ်။ ထိုကားပေါ်သို့ သူတို့လို အမျိုးသမီးကလေးများကို ပါအောင်ခေါ်တင်တတ်ဖို့သာ အရေးကြီးကြောင်း သူ တွေးနေမိသည်။

အမျိုးသမီးကို မသိမသာ သူ လှည့်ကြည့်မိပြန်သည်။ အမူအရာကိုကြည့်ရုံနှင့် သူသိသည်။ ရှေ့တစ်ကွေ့ဆိုလျှင် လမ်းဘေးမှာ အရိပ်ကောင်းကောင်း၊ အကွယ်ကောင်းကောင်းရှိသည်။

လမ်းဘေးအကွယ်ကလေးမှ လမ်းမပေါ်သို့ သူတို့မော်တော်ကား ပြန်မောင်းတက်လာသည့်အချိန်သည် နေအတန်ပင် စောင်းသွားပြီဖြစ်သည်။ မျက်နှာကို နေထိုးနေသောကြောင့် အမျိုးသမီးက ကားအမိုးရှိ နေကာကိုဆွဲချပြီး သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ပျက်သွားသည့် မိတ်ကပ်ပြန်ခြယ်ခြင်း၊ နှုတ်ခမ်းနီဆိုးခြင်းများကို ပြုလုပ်နေသည်။ ပြီးတော့ ကိုယ်ကို ထိုင်ခုံပေါ်မှာမှီထားသည်။

“ကျွန်မဘဝမှာ ဒီလိုဖြစ်တာ ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရှင်ကတော့ ယုံမှာ မဟုတ်ပါဘူးလေ”

ဂျရယ်မီက ဘာမှ ပြန်မဖြေချေ။ ဖြေစရာလည်း မလိုပေ။ ယခုအကြိမ်သည် ပထမဆုံးအကြိမ် ဖြစ်သည်ဆိုလျှင်လည်း သူ၏လှုပ်ရှားပုံများကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် နောက်ဆုံးအကြိမ် မဖြစ်နိုင်ကြောင်းကိုပါ ဂျရယ်မီ အကဲခတ်မိထားသည်။

“ကျွန်မကို ရှင် မယုံဘူး မဟုတ်လား”

“ယုံပါတယ်ဗျာ”

ဂျရယ်မီက ပြုံးသည်။ ဂျရယ်မီ၏ပါးစပ်ထဲမှ စီးကရက်ကို သူက လှမ်းဆွဲယူပြီး ဖွာသည်။ ထို့နောက် ဂျရယ်မီ၏ နှုတ်ခမ်းထဲသို့ ပြန်တပ်ပေးသည်။ မီးခိုးများကို ဖြည်းဖြည်းချင်း မှုတ်ထုတ်နေသည်။

“ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မတောင် နားမလည်တော့ဘူး။ ကျွန်မရင်ထဲကို ဘာတွေ ရောက်လာမှန်း မသိတော့ဘူး”

ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ ဂျရယ်မီက ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောမိလေတော့သည်။

“မင်းမသိပေမယ့် ကိုယ်သိပါတယ်။ မင်း ရင်ထဲကို ရောက်လာတာက ကိုယ်ပါ”

“မနောက်ပါနဲ့။ ကျွန်မ အတည်ပြောနေတာ”

သို့သော်လည်း အမျိုးသမီးကပါ ရောရယ်သည်။

“ကိုယ် မနောက်ပါဘူး”

အမျိုးသမီးက နာရီကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ကျွန်မတို့ ဟိုကိုရောက်အောင် ဘယ်လောက် မောင်းရဦးမှာလဲ”

“မပြောတတ်ဘူး။ အကောက်ဌာနတွေမှာ ဘယ်လောက်ကြာအောင် အစစ်ဆေးခံနေရမလဲဆိုတာပေါ်မှာ တည်တယ်။ နှစ်နာရီလောက်တော့ ကြာလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“နှစ်နာရီတောင်မှလား” သူ့အသံသည် စိတ်ညစ်သွားပုံရသည်။

“ဘာများ ထူးမှာလဲကွာ။ ဘယ်သူက တို့ကို စစ်နေမှာလဲ”

“ကျွန်မယောက်ျားက စစ်မှာပေါ့။ ရှင်နဲ့နှစ်ယောက်တည်း ကားစီးပြီး လိုက်လာတာကို သူ မကြိုက်ဘူး”

“သူ့ကို လိုက်ခဲ့ဖို့ ကိုယ်ခေါ်သားပဲ။ သူက တခြားလူတွေနဲ့ သဘောစီးပြီး သွားချင်နေတာ မဟုတ်လား”

“ဒါက အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူးလေ။ ကျွန်မတို့ ဘာဖြစ်လို့ ဒါလောက်ကြာနေတာလဲဆိုတာကို သူ သိချင်မှာပဲ”

“ဓာတ်ဆီကုန်သွားလို့လို့ ပြောလိုက်ပေါ့ကွာ”

ဂျရယ်မီက မော်တော်ကားရှေ့ရှိ ရေဒီယိုခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ အီတာလီယန်သီချင်းသံများ ပေါ်ထွက်လာသည်။ သို့မှသာ စကားပြတ်တော့မည်ဟု သူထင်သည်။ အမျိုးသမီးကို မသိမသာ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

အမျိုးသမီးက ကားထိုင်ခုံနောက်မှိုကို မှိုထားသည်။ မျက်လုံးများ မှိတ်ထားသည်။ ဘာတွေများ စဉ်းစားနေသနည်းဟု ဂျရယ်မီက တွေးကြည့်နေမိသည်။ ဂျာမန်အမျိုးသမီးများသည် အထူးအဆန်းများဖြစ်ကြသည်။ ယခု သူတွေ့နေရသည့် မာလင်းဗွန်ကပ်ပင်က ပို၍ ထူးဆန်းနေသေးတော့သည်။

အခြားသော ဂျာမန်အမျိုးသမီးများထက် တစ်မူထူးခြားပြီး သူက ပို၍ ထူးဆန်းနေသည်မှာ သူ့ယောက်ျား ဖရစ်ဗွန်ကပ်ပင်ကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်ဖွယ်ရာအကြောင်းရှိသည်။

ဖရစ်ဗွန်ကပ်ပင်သည် ဂျာမန် လက်နက်စက်ရုံပိုင်ရှင်ကြီး ဘောရွန်ဗွန်ကပ်ပင်၏ ဒုတိယမြောက် သား ဖြစ်သည်။ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ငွေရောင်ဆံပင်နှင့် လူချောတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့သော် စစ်ကြီး တကယ်မဖြစ်မီ အချိန်ကလေးမှာပင် သူ့လေယာဉ်ပျံကို ရန်သူ၏ ပစ်ချခြင်းခံရသောကြောင့် လေတပ်မှ ထုပစ်ခံခဲ့ရသည်။ သူနှင့် စတင် တွေ့ဆုံစဉ်က ဗွန်ကပ်ပင်သည် မိန်းမလျှာတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟု ဂျရယ်မီ ထင်ခဲ့မိသည်။ သူ၏ လှုပ်ရှားပုံများကိုကြည့်ပြီး ထင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် တင်းနစ်ကစားကြသည်။ ဂျရယ်မီကို ဗွန်ကပ်ပင်က အလွယ်ကလေးနှင့် အနိုင်ရလိုက်သည်။ ပွဲပြီးသောအခါ ကလပ်ထဲသို့ တစ်ခုခုလိုက်သောက်ရန် သူက ဖိတ်သည်။

သူဖိတ်သည့်အတိုင်း လိုက်သွားမိရာမှ မာလင်းဗွန်ကပ်ပင်နှင့် သူ စတင်တွေ့ဆုံခြင်းဖြစ်သည်။ မာလင်းသည်သည် ဆင်ခြေလျှောက်ကလေးရှိ စားပွဲတစ်လုံးတွင် အခြားအမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် ထိုင်ပြီး စကားပြောနေကြသည်။

"ကျွန်တော့်ဇနီးပါ။ ဒါ မစ္စတာဂျရယ်မီဟက်ဒ်လေ။ မစ္စတာဟက်ဒ်လေက တင်းနစ်သိပ်တော်တာပဲ မာလင်း" ဟု ဗွန်ကပ်ပင်က ပြောသည်။ ဂျရယ်မီက ပြုံးရင်း လက်ကို ဆန့်တန်းပေးလိုက်သည်။

"ဒါလောက်လဲ မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ။ ခင်ဗျားယောက်ျားက ကျွန်တော့်ကို အသာကလေး အနိုင်ကစားသွားတာပါ"

မာလင်းက ပြုံးသည်။

"ကမ္ဘာလောကကြီးမှာ ဖရစ် စိတ်အဝင်စားဆုံးဟာ တင်းနစ်ပဲ"

ထိုစကားကို သူက သေသေချာချာနားစွင့်လိုက်မိသည်။ ထိုစကားထဲတွင် အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုခု ပါနေကြောင်း သူ ခန့်မှန်းမိလိုက်သည်။ သို့သော်လည်း မာလင်းက သူနှင့်ရှိနေသည့် အမျိုးသမီးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသောကြောင့် ဘာမှ ဆက်မပြောဖြစ်။ ခဏကြာတော့ စားပွဲထိုးက စားစရာသောက်စရာများ လာချပေးသွားသည်။ ဖရစ်ဗွန်ကပ်ပင်နှင့် မာလင်းတို့ လင်မယားသည် ပြင်သစ်ပြည် ရီးဗီးရားကမ်းခြေသို့အသွား အိတ်လီမှာ ခဏဝင်နားခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ ရက်ပိုင်းအတွင်း ရီးဗီးရားသို့ သူတို့ ခရီးဆက်ကြမည်။

ခဏကြာတော့ ဂျရယ်မီ၏ညီအငယ် တော်မီရောက်လာသည်။ ဂျရယ်မီက ကျွန်လူများနှင့် သူ့ညီကို မိတ်ဆက်ပေးသည်။ တော်မီအတွက်လည်း နောက်ထပ် အရက်မှာပေးသည်။

“သဘောအခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ” ဟု ဂျရယ်မီက တော်မီကို မေးသည်။

“အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီလို့ ကပ္ပတိန်က ပြောတယ်။ မနက်ဖြန်မနက် အင်တိုင်ဘီမြို့ကို ကျွန်တော်တို့ သွားလို့ရပြီ”

“ဖေဖေကတော့ သဘောကျမှာပဲ။ ဒီလိုဆိုရင် မင်း သဘောနဲ့ပဲ သွားတော့။ ငါ မော်တော်ကားမောင်းပြီး လိုက်ခဲ့မယ်”

“ဟိုနားမှာ ကျွန်တော်မြင်ခဲ့တဲ့ ဇိမ်ခံသဘော အသစ်တစ်စီး ထင်တယ်” ဟု ဗွန်ကပ်ပင်က ဝင်မေးသည်။ ဂျရယ်မီက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“အဝေးကြီးက လှမ်းမြင်ရတာတောင် ကျွန်တော်တော့ သိပ်ကို သဘောကျနေပြီဗျာ။ အင်မတန်လှတဲ့ သဘောပဲ”

“ခင်ဗျားတို့လဲ ရီးဗီးရားကို သွားကြမှာမဟုတ်လား။ ကျွန်တော့်ညီနဲ့ ခင်ဗျားတို့လင်မယား လိုက်သွားကြရင် အဆင်ပြေတာပေါ့။ သဘောကိုလဲ ခင်ဗျားစိတ်တိုင်းကျ ကြည့်ရတာပေါ့”

“ကောင်းတယ်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ...” ဗွန်ကပ်ပင် မာလင်းကို ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

“ကျွန်မယောက်ျား စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်မှာ စိတ်မကောင်းလိုက်တာရှင်။ သဘောစီးဖို့ကိုလဲ သူ သိပ်သဘောကျတာ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကတော့ အမြဲတမ်း လှိုင်းမူးတတ်တယ်”

“ဒါဆိုရင်လဲ ကျွန်တော့်မော်တော်ကားနဲ့ ခင်ဗျား လိုက်ခဲ့ပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ ညနေပိုင်းလောက် ရောက်သွားကြမှာပဲ”

ဂျရယ်မီက ဝင်ပြောသည်။ မာလင်းက ခေါင်းခါပြသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး မစ္စတာဟက်ဒ်လေ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့အတွက် သိပ်ပြီး တာဝန်ကြီးနေပါ့မယ်”

သို့သော်လည်း ဗွန်ကပ်ပင်က မမျှော်လင့်ဘဲ ဝင်ပြောသည်။

“ဒါ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ အကြံဉာဏ်ပဲ။ ကိုယ်လဲ ပင်လယ်ထဲမှာ တစ်ရက်လောက် အချိန်ဖြုန်းခွင့် ရသွားတာပေါ့။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စတာဟက်ဒ်လေ။ ခင်ဗျားပေးတဲ့အကြံဉာဏ်ကို ကျွန်တော်တို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လက်ခံလိုက်ပါတယ်”

သူတို့ ထွက်သွားကြသောအခါ တော်မီက ပြုံးသည်။

“တို့အစ်ကိုကတော့ ဒီအမျိုးသမီးနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း ပွပေါက်တိုးဦးတော့မှာပဲ”

“မင်း ဒီကိုရောက်မလာခင် ဆယ်မိနစ်လောက်ကမှ သူနဲ့ စတွေ့ရတာပါကွာ” ဂျရယ်မီက ရယ်သည်။

“တချို့ လူတွေဟာ အမြဲတမ်း ကံကောင်းနေကြတယ်”

တော်မီက သူ့ခေါင်းကို ယမ်းခါရင်း ပြောသည်။

“ကဲ ... နောက်တီးနောက်တောက်နဲ့ အရေမရ အဖတ်မရစကားတွေ ပြောမနေနဲ့တော့ တော်မီ။ တို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေရတဲ့အချိန်တွေ ကုန်တော့မယ်”

“ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ”

“ဂျင်မိနဲ့ ဖေဖေတို့ ပြန်ရောက်လာကြတော့မယ်။ ဘော့စတွန်ကို ဘာဖြစ်လို့ လေယာဉ်ပျံနဲ့ ပြန်သွားကြတယ်ဆိုတာလဲ မင်း သိထားသားပဲ”

“ကျွန်ုပ်ရက်လွှတ်တော် ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်နဲ့ ဂျင်မီကို အရွေးခံခွင့် ပေးလိမ့်မယ်လို့ ထင်သလား။ တကယ် ထင်သလားလို့ ကျွန်တော် မေးတာပါ”

“သူတို့က လက်မခံရင်လဲ အရေးမကြီးပါဘူးကွာ။ သူတို့ လက်ခံလာအောင် ဖေဖေ ပြောနိုင်ပါတယ်။ ဖေဖေ ပြောသမျှ သူတို့ လက်ခံကြတာပဲ”

“ဒါဆိုရင် ဘာအရေးလဲဗျာ။ ရွေးကောက်ပွဲလုပ်ဖို့က တစ်နှစ်လောက်လိုသေးတာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေဖို့ အချိန်တွေ အများကြီး ကျန်ပါသေးတယ်”

“မင်းဟာ အကြောင်းမဲ့ မင်းကိုယ်မင်း ကလေးလေး ထင်နေတာ။ ဖေဖေအကြောင်းကို မင်းလဲ သိသားနဲ့။ ရွေးကောက်ပွဲအတွက် မဲဆွယ်ပွဲတွေစဖို့ လိုပြီလို့ ဖေဖေထင်ရင် ချက်ချင်းကောက်လုပ်တတ်တာ မဟုတ်လား။ ဒီလိုလုပ်ပြီဆိုရင် တို့အားလုံး ဝင်ပါရတော့မယ်။ လွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ်လောင်းဖြစ်တဲ့ ဂျင်မီတစ်ယောက်တည်းနဲ့ ဆိုင်တော့တာ မဟုတ်ဘူး။ တို့တစ်အိမ်သားလုံးနဲ့ ဆိုင်တယ်လို့ ဖေဖေက သဘောထားတာ မဟုတ်လား”

+

ဖိမ်ခံသဘောသည် ကိုယ်ပိုင်ဆိပ်ကမ်းတွင် ဆိုက်ကပ်ထားပြီးဖြစ်သည်။ ဂျရယ်မီတို့ ကားဝင်သွားသောအခါ တော်မီနှင့် ဖရစ်ဗွန်ကပ်ပင်တို့ နှစ်ယောက်က အိမ်ရှေ့ပန်းခြံထဲမှာ ထိုင်နေနှင့်ကြသည်။ အိမ်ရှေ့တွင် သူတို့ကား ထိုးရပ်ပြီး ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသည့်အချိန်မှာပင် ဗွန်ကပ်ပင်က လှမ်းမေးသည်။

“ဘယ်လိုလဲ။ ကားနဲ့လာရတာ အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား”

“သိပ်ကောင်းတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ လမ်းမှာ ဆီကုန်သွားလို့” မာလင်းက အလျင် ဖြေသည်။

“ကျွန်တော် အသုံးမကျတာပါဗျာ။ ဆီကို သတိထားမကြည့်မိလိုက်ဘူး။ မထွက်ခင်ကတည်းက ဆီဖြည့်သွားဖို့ကောင်းတာ” ဟု ဂျရယ်မီက စကားဝင်ဆက်သည်။

“ဒါမျိုး ဖြစ်တတ်ပါတယ်ဗျာ။ ဒါလင်ရေ ... မင်း သိပ်ပင်ပန်းနေရောပေါ့။ လာ ... တို့အခန်းကို လိုက်ပြမယ်”

ဗွန်ကပ်ပင်က ဂျရယ်မီကို ပြန်ဖြေပြီး တစ်ဆက်တည်း မာလင်းဘက်သို့ လှည့်ပြောကာ ထိုင်ရာမှထသွားသည်။

“အို ... သိပ်ကောင်းတာပေါ့။ ကားနဲ့ခေါ်လာခဲ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စတာဟက်ဒါလေ” မာလင်းက ဂျရယ်မီကို လှည့်ပြောသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ။ ဒီအိမ်မှာလဲ အားမနာပါနဲ့”

သူတို့နှစ်ယောက် အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားကြသောအခါ တော်မီက သူ့အနားသို့ လာရပ်သည်။ ထို့နောက် မော်တော်ကားထဲသို့ ဝင်ထိုင်သည်။ ဂျရယ်မီက မော်တော်ကားသိမ်းရန် အိမ်နောက်ဘက်သို့ မောင်းလာခဲ့သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဒီအချိန်ရောက်လာလို့ ကျွန်တော် စိတ်အေးသွားတယ်ဗျာ။ အခြေအနေတွေက နည်းနည်း တင်းမာနေပြီ”

“ဘာကို ပြောတာလဲ” ဂျရယ်မီက သူ့ညီကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ငတ်ကြီးက သိပ်ကြိုက်ပုံမရဘူး။ ကျွန်တော်ကလဲ သူထင်သလို ထင်နေတာပဲ။ သူ တော်တော် စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံရတယ်”

“ဟုတ်လား။ နေစမ်းပါစေကွာ။ သူ့ဒုက္ခနဲ့သူပဲဟာ။ ကဲ ... လာ။ တစ်ခုခု သွားသောက်ကြရအောင်”

ဂျရယ်မီ ကားကိုရပ်ခဲ့ပြီး ပြောသည်။ သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက် အကြောင်းကိုလည်း တွေးကြည့်လိုက်မိသည်။

+

ညစာစားသောအခါ မာလင်း ဆင်းမလာချေ။ သူတို့သုံးယောက်သာ တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် စားနေကြသည်။ နောက် တစ်ရက် နှစ်ရက်ဆိုလျှင် အိမ်သို့အခြားသူများ ရောက်လာကြဦးမည်။ ယခု ပါရီမြို့တွင် သူတို့ ဈေးဝယ်နေကြသည်။ နယူးယောက်မြို့တွင်ရှိနေသော သူမရီး၊ ဂျင်မ်၏ဇနီးတို့နှင့် သူတို့ ကလေးနှစ်ယောက်လည်း လာကြမည်။ ဂျင်မ်နှင့် သူ့အဖေက ဘော့စတွန်မြို့မှ တိုက်ရိုက်လာမည်။

“ဒီနေ့ည အစ်ကို မော်တော်ကား သုံးဦးမလား” ထမင်းစားပြီးကြသောအခါ တော်မီက လှမ်းမေးသည်။

ဂျရယ်မီက ခေါင်းခါပြသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော် မြို့ထဲကို သွားလိုက်ဦးမယ်”

“သွားလေ။ ငါတော့ စောစော အိပ်တော့မယ်”

“ခင်ဗျားအတွက် အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်ပါ လိုက်ခဲ့ပါရစေ”

ဗွန်ကပ်ပင်က တော်မီကို လှမ်းပြောသည်။

“လိုက်လာမယ်ဆိုရင် သိပ်ကို ဝမ်းသာပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော် ခဏနေရင် ပြန်လာခဲ့ပါ့မယ်။ မာလင်း ကျွန်တော့်ကို စောင့်မနေဖို့ သွားပြောလိုက်ဦးမယ်” ဟု ပြောပြီး ဗွန်ကပ်ပင် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သောအခါ တော်မီက ဂျရယ်မီကို လှမ်းကြည့်သည်။

“အစ်ကို ဘယ်လိုထင်သလဲ။ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်တည်းကိုတော့ သူ ထားခဲ့ပြီး လွတ်လပ်ခွင့်ထပ်ပေးတဲ့ သဘောမျိုးတော့ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး”

“တို့နှစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

ဂျရယ်မိက ဘဏ္ဍာစိုးနှင့် စားပွဲတိုများကို မေးခေါ်ပြသည်။

“ကျွန်တော်ပြောတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို အစ်ကို သိပါတယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးကွာ။ ငါ စောစော အိပ်တော့မှာပါ”

+

ဂျရယ်မိက ရေချိုးခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်။ မျက်နှာသုတ်ပဝါကြီးတစ်ထည်နှင့်လည်း သူ့ကိုယ်ကို အားပါးတရ ပွတ်တိုက်နေသည်။ သူ့ခါးတွင် မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ချည်ရင်း စီးကရက်တစ်လိပ်ကို လှမ်းယူသည်။ မီးညှိဖွာရင်း သူ့ကိုယ်သူ မှန်ထဲမှာ ပြန်ကြည့်နေသည်။ များစွာလည်း ကျေနပ်သွားမိသည်။

သူ့ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်သည် ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ်ပင် ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်အလေးချိန်သည်လည်း သူ စစ်ထဲသို့ဝင်ခဲ့သည့် ၁၉၄၁ ခုနှစ်က ကိုယ်အလေးချိန်အတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ ယခု ၁၉၄၉ ခုနှစ်ဖြစ်ရာ ရှစ်နှစ်ပင် ကြာခဲ့ပြီ။ သို့သော်လည်း ဟိုတုန်းကအတိုင်း သူ သန်မာထွားကျိုင်းဆဲပင် ဖြစ်သည်။ သူ စစ်ထဲသို့ ဝင်သည့်အချိန်က သူ့အသက်သည် နှစ်ဆယ်မျှသာ ရှိသေးသည်။ သို့သော်လည်း မနေ့ကမှ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သလို သူ ပြန်ပြီး သတိရနေသည်။

“စစ်ထဲသာ ဝင်ကြတော့။ တစ်နှစ် မကြာခင်အတောအတွင်းမှာ ဖေဖေတို့တိုင်းပြည်ကလဲ စစ်ထဲဝင်ပြီး တိုက်ရလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် အခုကတည်းက သားတို့ ကြိုပြီး ဝင်ထားရင် ဖေဖေတို့တိုင်းပြည် စစ်ထဲဝင်တိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ သားတို့လဲ အသားကျပြီးသလောက် ဖြစ်နေလိမ့်မယ်” ဟု သူတို့အဖေက တိုက်တွန်းခဲ့သည်။

အဖေ၏ တိုက်တွန်းမှုဖြင့် ဂျင်မိက လေတပ်ထဲ ဝင်သည်။ သူက ကြည်းတပ်ထဲ ဝင်သည်။ ၁၉၄၂ ခုနှစ်သို့ ရောက်သောအခါ သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံး နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်များရှိ စစ်မြေပြင်များသို့ ရောက်နေခဲ့ကြသည်။ နိုင်ငံခြားစစ်မြေပြင်သို့ ရောက်သည့်လ၏ နောက်ဆုံးနေ့တစ်နေ့တွင် သူက မြေပြင်ပေါ်တွင် စစ်ဆင်နေသည်။ ကောင်းကင်သို့ မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ့အစ်ကို၏လေယာဉ်ပျံအုပ်စု အမှတ်အသားပါသော လေယာဉ်ပျံများကို တွေ့ရသည်။ ဂျာမန်တပ်များက သူတို့ကို

ဝိုင်းတိုက်နေသည်။ သူတို့တပ်များ ရန်သူ၏ ဝိုင်းဝန်းပိတ်ဆို့ခြင်းကို ခံနေရခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့အစ်ကို၏ လေတပ်က ရန်သူများကို ဝိုင်းတိုက်ခိုက်သည်။ သို့ဖြင့် သူတို့ အသက်ရှူချောင်ခဲ့ကြရသည်။

ဂျရယ်မီသည် ထိုတိုက်ပွဲတွင် ဗိုလ်ရာထူးသို့ တိုးမြှင့်ပေးခြင်းခံရသည်။ အင်ဒိုင်းယိုကမ်းခြေတိုက်ပွဲတွင် ဗိုလ်ကြီး ဖြစ်လာသည်။ ဗိုလ်မှူးရာထူးကို နော်မန်ဒီကမ်းခြေတိုက်ပွဲတွင် ရရှိသည်။ ဗိုလ်မှူးရာထူးသာမက သူ့ရဲကောင်းဘွဲ့နှစ်ခုကိုလည်း ချီးမြှင့်ခံခဲ့ရလေသည်။

ထိုသို့ သူ့ရဲကောင်းဘွဲ့များ ရအပြီး သူ၏ စစ်မှုထမ်းခြင်းသည်လည်း ပြီးဆုံးခြင်းသို့ ရောက်လေတော့သည်။ တိုက်ပွဲတွင် ဒဏ်ရာအနည်းငယ်ရသောကြောင့် ဆေးရုံတက်ရသည်။ ဆေးရုံမှဆင်းသောအခါ သူ့ကို စစ်ဦးစီးဌာနချုပ်သို့ တွဲဖက်ပေးသည်။ သူကလည်း စောဒကမတက်ခဲ့။ စစ်မြေပြင်မှာ သူ ကျေနပ်အောင် တိုက်ခဲ့ပြီးပြီ။ သို့သော် ဂျင်မ်ကမူ ဧရာမဗုံးကြဲလေယာဉ်ပျံကြီးများကို ဆက်လက်မောင်းနှင်နေဆဲပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း စစ်ထဲမှ ဂျင်မ် ထွက်လာသောအခါ ဗိုလ်မှူးကြီးရာထူးဖြင့် ထွက်လာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့ တပ်ကထွက်ပြီး နောက်နှစ်ရက်အကြာတွင် အင်တိုက်ဘီကမ်းခြေရှိ သူတို့အဖေပိုင်သည့် နွေရာသီအနားယူအိမ်ကလေးမှာ သူတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ချိန်းပြီး တွေ့ကြသည်။ သည်အိမ်ကလေးကို လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက သူတို့အဖေ ပိုင်ခဲ့သည်။ သူတို့မိသားစုလည်း နွေရာသီပေါင်းများစွာ လာရောက် အနားယူခဲ့ကြဖူးသည်။

ထိုအိမ်ကလေးသို့ သူတို့နှစ်ယောက် ရောက်သောအခါ အိမ်စောင့် ဖရန်ကျွတ်စ်နှင့် သူ့ဇနီး ထမင်းချက်အဘွားကြီးက သူတို့ကို ဆီးကြိုသည်။ စစ်အတွင်း၌ ဤအိမ်ကို မပျက်စီးအောင်၊ ဂျာမန်များမသိမ်းအောင် သူတို့ မည်သို့ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ခဲ့ကြကြောင်းများကို ပြောပြသည်။ သို့သော်လည်း အိမ်ကို ကောင်းစွာ ပြုပြင်ထားနိုင်ခြင်း မရှိသောကြောင့် တစ်အိမ်လုံး ပွစာကျဲနေသည်။ မြဲထဲတွင်လည်း မြက်များက ရှည်လျားစွာပေါက်ပြီး ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ ဖြစ်နေကြသည်။

မည်သို့ဖြစ်စေ သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြန်ပြောခဲ့သည်။ အမှန်တော့ သည်အိမ်ကို ဂျာမန်များ မသိမ်းခြင်းမှာ သူတို့အတွက် အသုံးမဝင်သောကြောင့်သာ ဖြစ်လေသည်။

အိမ်စောင့်အဘိုးကြီးလင်မယား ပြန်ထွက်သွားသောအခါကျမှ သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ပြီး အကဲခတ်နိုင်ကြတော့သည်။ ဂျင်မ်သည် ဂျရယ်မီထက် လေးနှစ်မျှသာ ပိုကြီးသည်။ သို့သော်လည်း သူ့ခေါင်းမှဆံပင်များ ဖြူစပြုနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ စစ်ကာလအတွင်းက တိုက်လေယာဉ်ပျံများ၊ ဗုံးကြဲလေယာဉ်ပျံများကို မနားမနေ မောင်းနှင်ခဲ့ရသည့် အမှတ်အသားလက္ခဏာများ ဖြစ်လေသည်။ သူနှင့် နိုင်းယုဉ်ကြည့်လျှင် ဂျရယ်မီသည် တစ်စုံတစ်ရာ

ပြောင်းလဲခြင်းမရှိ။ ဆေးရုံပေါ်တွင် အချိန်ကြာမြင့်စွာ အနားယူခဲ့ရသည်ကတစ်ကြောင်း၊ ပေါ့ပါးသည့် တာဝန်များကို စစ်ဦးစီးဌာနချုပ်တွင် ထမ်းဆောင်ခဲ့ရသည်ကတစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် ကျန်းမာနေခြင်း ဖြစ်သည်။

“မင်းရတဲ့ဒဏ်ရာ သိပ်ကြီးသလား” ဟု ဂျင်မိက ဂျရယ်မီကို ကြည့်ပြီး မေးသည်။

“ခြစ်မိရုံသာသာလောက်ပါ။ မကြီးပါဘူး။ အစ်ကိုကော ဘယ်လိုလဲ”

“ငါ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ သူတို့ ငါ့ကို ဘာမှမလုပ်နိုင်ဘူးလေ” ဂျင်မိက ထိုသို့ပြောသော်လည်း စိတ်ချမ်းသာသည့်လေသံမျိုး မဟုတ်။

“အစ်ကို့ကို သူတို့ ဘာမှမလုပ်နိုင်ဘူးလို့တော့ ဘယ်ပြောလို့ရမလဲ။ စစ်ထဲက အစ်ကို အလွယ်တကူထွက်လို့မှ မရဘဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ကတော့ ကံကောင်းပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်။ မင်း ကံကောင်းတယ်။ မင်းတိုက်ခဲ့တာတွေက စစ်သားတွေ၊ မင်းက မတိုက်ရင် မင်းကိုသတ်မယ်။ ဒါကြောင့် မင်းကို မသတ်နိုင်အောင် မင်းက သူတို့ကို ပြန်သတ်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ဘဝက ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ ငါ ကြံချလိုက်တဲ့ဖုံးက ဘယ်သူတွေကို ချေမှုန်းပစ်မယ်ဆိုတာ မသိနိုင်ဘူး။ မကောင်းသူထိပ် ကောင်းသူထိပ်ပဲ” ဂျင်မိ၏လေသံသည် နာကြည်းနေပုံရသည်။

“နေပါဦး ဂျင်မိ။ ဂျာမန်တွေအတွက်တော့ ခင်ဗျား စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ဘယ့်နယ်ကြောင့် ဖြစ်မှာလဲ။ ငါပြောနေတာက ဒါမဟုတ်ဘူး။ ငါသတ်နေရတဲ့လူတွေဟာ စစ်သားတွေမဟုတ်ဘူး။ နာဇီတွေမဟုတ်ဘူး။ မိန်းမတွေရော ကလေးတွေရော ချမ်းသာမပေးနိုင်တဲ့ဘဝကို ပြောနေတာ။ မိန်းမနဲ့ကလေးပေါင်း ဘယ်လောက်များများ ငါသတ်ခဲ့ရတယ် ထင်သလဲ။ ဒီအချိန်မှာ တို့ရဲ့ ရန်သူတွေဖြစ်တဲ့ ဂျာမန်စစ်သားတွေကတော့ ရှေ့တန်းမှာ လုံလုံခြုံခြုံနဲ့”

“ဒါကလဲ ကျွန်တော်တို့က စလုပ်ရတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ဟော်လန်တို့၊ ပိုလန်တို့၊ ပြင်သစ်တို့၊ အင်္ဂလန်မှာ သူတို့ ဘာလုပ်ခဲ့သလဲ။ ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။ စစ်နဲ့ဘာမှမဆိုင်တဲ့ မိန်းကလေးတွေ၊ ကလေးတွေ အပေါ်ကိုပဲ သူတို့ ဖုံးကြဲခဲ့ကြတာပါဗျာ”

“သူတို့ စလို တို့က ပြန်လုပ်ရတယ်ဆိုတာကော မှန်သလား”

“မမှန်ပါဘူး။ စစ်ဆိုတာ ဘာတစ်ခုမှ မမှန်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ စစ်ဖြစ်လာပြီဟေ့ဆိုရင် ဘာကိုမှ စဉ်းစားနေနိုင်တော့တာ မဟုတ်ဘူး။ တရားသည်ဖြစ်စေ၊ မတရားသည်ဖြစ်စေ လုပ်ရတော့တာပဲ။ ကိုယ်က သူ့ကို မသတ်ရင် သူက ကိုယ့်ကို သတ်လိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်တို့ခေတ်မှာ စစ်စည်းကမ်းဆိုတာတွေကို ကျူးကျော်သူတွေကသာ လုပ်နေကြတာပါဗျာ။ သူတို့လုပ်တဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်တို့ကလဲ လိုက်လုပ်နေကြရတာ မဟုတ်လား။ စားပွဲမှာ ရန်သူနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ပြီး စစ်စည်းကမ်းတွေကို တိုင်ပင်ရေးဆွဲနေလို့ ဖြစ်နိုင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ”

ဂျရယ်မီက စီးကရက်လှမ်းယူပြီး မီးညှိနေသည်။ ဂျင်မ်က သူ့ညီကို လှမ်းကြည့်သည်။ ညီဖြစ်သူ၏ အတွေးအခေါ်များကြောင့်လည်း သူ လေးစားမိလိုက်သည်။

“မင်းပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ငါ သိပ်ကို စိတ်ကုန်သွားပြီ။ သိပ်ကို ငြီးငွေ့သွားပြီ။ ဒါလောက်နဲ့ပဲ တော်လှောက်ပါပြီ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါလောက်နဲ့ပဲ တော်လှောက်ပါပြီ။ စစ်လဲ ပြီးသွားပြီမဟုတ်လား။ အနည်းဆုံး ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်အတွက်တော့ စစ်မှုထမ်းစရာ မလိုတော့ပါဘူး”

“ဒီလိုပဲ ဖြေရတော့တာပါပဲကွာ” ဂျင်မ်က စိတ်မသက်မသာနှင့် ပြောသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဖရန်ကျွဲကစ် ရောက်လာပြီး ညစာ အသင့်ပြင်ပြီးကြောင်း ပြောသည်။ သူတို့လည်း ထမင်းစားခန်းထဲသို့ လိုက်သွားကြသည်။ စားပွဲပေါ်မှာ ပန်းအိုးတစ်လုံးကို ပန်းများဝေဝေဆာဆာနှင့် ပြင်ဆင်ထားသည်။ စားပွဲစွန်းနှစ်ဖက်တွင်လည်း ဖယောင်းတိုင်များကို ထွန်းထားသည်။ ဝိုင်အရက်တစ်ခွက်စီ သောက်ပြီးသည့်အချိန်မှာပင် အိမ်ရှေ့သို့ ကားတစ်စီး ထိုးဆိုက်သံ ကြားသည်။ မည်သည့်ဧည့်သည်မျှ လာစရာအကြောင်းမရှိသောကြောင့် သူတို့ချင်း အပြန်အလှန်ကြည့်မိကြသည်။ အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်သွားကြသောအခါ တက္ကစီကားတစ်စီးပေါ်မှ ဆင်းလာသော သူတို့အဖေကို တွေ့ကြရသည်။ သူတို့မျက်လုံးများကိုပင် သူတို့ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားကြသည်။

“သားတို့ကို ဘယ်နေရာမှာ ရှာရင် တွေ့မယ်ဆိုတာ ဖေဖေ သိပ်သိတာပေါ့” ဟု သူတို့အဖေက ဝမ်းသာအားရ ပြောသည်။

သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကလည်း ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်ရင်း အဖေဆီသို့ ပြေးသွားကြသည်။ ညစာစားကြသောအခါ မေးခွန်းပေါင်း ထောင်သောင်းကို မေး၍မဆုံးရှုံးကြပါ။ စစ်အတွင်း ကွဲကွာနေသည့် ကာလတစ်လျှောက်တွင် ကြုံတွေ့ခဲ့ကြရသောအကြောင်းများ အိမ်သားတို့၏အကြောင်းများ၊ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းတို့၏အကြောင်းများကို အပြန်အလှန် မေးကြ ဖြေကြသည်။ စစ်ကာလတစ်လျှောက်လုံး ထိုအိမ်ကလေးကို အသုံးမပြုဘဲ ထားခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ထိုနှစ်မှစပြီး ထိုအိမ်ကလေးသည် လူမပြတ်တော့။ စစ်ထဲမှထွက်လာပြီး နောက်တစ်လအကြာ (၁၉၄၅)ခုနှစ်၊ ဇွန်လတွင် ဂျင်မ် လက်ထပ်သည်။ ယခုဆိုလျှင် သားလေးနှစ်ယောက်ပင် ရနေပြီ။ ဂျမ်းစ်ဟက်ဒ်လေက ဂျင်မ်ကို သူ့အလုပ်ထဲသို့သွင်းပြီး တစ်စတစ်စဖြင့် လုပ်ငန်းတာဝန်များကို လွှဲအပ်ပေးသွားသည်။

ဟားဗတ်တက္ကသိုလ်မှ ဂျရယ်မီ ဘွဲ့ရသည့်နှစ်မှာပင် ဂျင်မ်သည် လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံးကို တာဝန်ယူကာ ဦးစီးလုပ်ကိုင်နိုင်နေပြီ ဖြစ်သည်။ စစ်ထဲသို့ လိုက်သွားရသည့်အတွက် ဂျရယ်မီက ကျောင်းတစ်နှစ် ပြန်တက်ရသေးသည်။ ဘွဲ့ရပြီးသောအခါတွင် သူ့ဘဝရှေ့ရေးသည် မည်သို့မျှ မသေချာဘဲ ယောင်ခြောက်ဆယ် ဖြစ်နေတော့သည်။

ဟက်ဒ်လေကို စစ်လျော်ကြေးကော်မရှင်တွင် အစိုးရက တာဝန်ပေးအပ်သည်။ သားလတ်ဂျရယ်မီကို သူ၏လက်ထောက်အဖြစ်နှင့် ယင်းကော်မရှင်မှာပင် အလုပ်ခန့်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် နှစ်နှစ်လုံးလုံး ဥရောပနိုင်ငံပေါင်းများစွာရှိ အစိုးရရုံးများတွင် ဂျရယ်မီ လှည့်လည် အလုပ်လုပ်ခဲ့ရလေသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်က ရုပ်ချောသူတစ်ယောက်လည်းဖြစ်ပြန်၊ မိဘကလည်း ချမ်းသာကြွယ်ဝပြန်၊ ဆက်ဆံပေါင်းသင်းရေးမှာလည်း ဝင်ဆံ့သူဖြစ်ပြန်သောကြောင့် သွားလေရာတွင် ဂျရယ်မီ မျက်နှာပွင့်လန်းခဲ့လေသည်။

ဥရောပတိုက်တွင် အလုပ်တာဝန်များ ပြီးဆုံးသောအခါ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့ သူ ပြန်လာသည်။ ဝါရှင်တန်တွင် ရုံးထိုင်ပြီး တစ်နှစ်လုံးလုံး အစီရင်ခံစာများ ရေးခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်ခဲ့ရသည်။ ဧပြီလတွင် အစီရင်ခံစာများအားလုံး ရေးသားပြီးစီးသွားသည်။ နိုင်ငံခြားရေးဌာနမှ အလုပ်ပေးသောကြောင့် ဘော့စတွန်မြို့သို့ သူ ခေတ္တ ပြန်လာခဲ့သည်။ သို့သော် သူ့အဖေက ကန့်ကွက်ပြန်သည်။

“သူတို့ပေးတဲ့အလုပ်ကို မယူပါနဲ့။ တစ်နှစ်လောက်နားလိုက်ပါ။ ဥရောပတိုက်ကို ပြန်သွားပြီး သား စိတ်ချမ်းသာသလို နေလိုက်ပါဦး” သူ့အဖေက အကြံပေးပြန်သည်။

“ကျွန်တော့်ဘဝတစ်လျှောက်လုံးအတွက် ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရတော့မယ်ဆိုတာကို ဆုံးဖြတ်ချက်ချရတော့မယ် ဖေဖေ”

"ဒါလောက် အလောသုံးဆယ် ဆုံးဖြတ်ချက်ချဖို့ မလိုသေးပါဘူး သားရယ်။ အချိန်တန်တဲ့အခါကျတော့ သား ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ သိလာမှာပါပဲ။ နောက်ပြီးတော့ တော်မီအတွက်လဲ ရှိသေးတယ်။ လောကကြီးမှာ ဘယ်လိုနေရမယ်။ ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာတွေ သူ သိအောင် လုပ်ပေးရဦးမယ်။ သားတို့ရဲ့ခွဲတဲ့ အခွင့်အရေးမျိုးတွေကို သူ မရဖူးသေးဘူး။"

သူ့အဖေ၏စကားကို ကြားသောအခါ ဂျရယ်မီက ပြုံးမိသည်။ တော်မီသည် ဟားဗတ်တက္ကသိုလ်မှ ယခုနှစ် ဘွဲ့ရသည်။ သူ့အသက် ၂၂ နှစ်သာ ရှိသေးသည်။ စစ်ဖြစ်သည့်အချိန်ကလည်း သူ အသက်မပြည့်သောကြောင့် စစ်ထဲသို့ ဝင်ခွင့်မရခဲ့။ ဘော့စတွန်မြို့တွင် ရှိနေသည့် မိန်းကလေးများကြားမှာ လှည့်လည်သွားလာရင်း အချိန်ဖြုန်းခဲ့ရသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း တော်မီကိုခေါ်ပြီး ဥရောပတိုက်သို့ သူ ပြန်လာခဲ့ရသည်။ ဥရောပတိုက်ရှိ နိုင်ငံစုသို့ လှည့်ပို့ပေးသည်။ သူတို့ယဉ်ကျေးမှု၊ သူတို့စရိုက်၊ သူတို့အယူအဆများကို သိနားလည်အောင် သင်ပြပေးရသည်။ သည်အလုပ်ကိုလည်း ဂျရယ်မီ သဘောကျပါသည်။ အမှန်တော့ သူနှင့် တော်မီသည် အသက်ခြောက်နှစ်မျှသာ ကွာသည်။ သို့သော်လည်း စစ်ဖြစ်လိုက်သည့်အတွက် ဘော့စတွန်မြို့ကလေးမှာသာ ခြေချုပ်မိနေခဲ့သူ တော်မီသည် အရာရာတွင် များစွာ ခေတ်နောက်ကျသွားတော့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့သားများကို ခေတ်ရှေ့ပြေးနေစေလိုသည့် ဖေဖေက သူ့ကို ဤတာဝန်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ယခုမှပင် ဂျရယ်မီ သဘောပေါက်တော့သည်။

သူတို့၏အဖြစ်အပျက် အတွေ့အကြုံများကို ပြန်တွေးနေရင်း ဂျရယ်မီသည် မှန်ရှေ့မှ ခွာလာခဲ့သည်။ ညအိပ် အဝတ်အစားများကိုဝတ်ပြီး သူ့ညီ တော်မီနှင့် ဧည့်သည် ဗွန်ကပ်ပင်တို့နှစ်ယောက် မြို့ထဲ သွားကြသည့်အကြောင်းကို စဉ်းစားမိပြန်သည်။ တစ်ခုခုကို လုပ်ချင်ပြီဆိုလျှင် အလောသုံးဆယ် လုပ်တတ်ကြသောသူများ ဖြစ်သည်။

အရာရာကို အလောသုံးဆယ် မလုပ်သင့်ဟု သူ့အဖေ ပြောခဲ့ဖူးသည့်စကားကို ယခုမှပင် သူ ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်တော့သည်။ အချိန်တွေ အများကြီးရှိသေးသည်။ မိမိအသက်သည် ယခုမှ ၂၈ နှစ်သာ ရှိသေးသည်။

ခုတင်ပေါ်သို့ တက်အိပ်ပြီး မီးများကို မှိတ်လိုက်သည်။ တစောင်းအိပ်လိုက်သည့်အချိန်မှာပင် ပြတင်းပေါက်ခန်းဆီးပေါ်သို့ ထိုးကျနေသည့် လူရိပ်များကို သတိထားမိသည်။ အရိပ်တစ်ခုက ငြိမ်သက်နေသည်။ ကျန်အရိပ်တစ်ခုက ခပ်သွက်သွက် လှုပ်ရှားနေသည်။

ခဏကြာအောင် သူ စောင့်ကြည့်ပြီး အကဲခတ်နေသည်။ ကြည့်နေဆဲမှာပင် အရိပ်များ ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။ ဂျရယ်မီက ခုတင်ပေါ်မှဆင်းကာ ပြတင်းပေါက်ကို ပြေးဖွင့်သည်။ အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။ ခြံထဲတွင် မည်သူတစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မရှိ။ ထိုအဖြစ်အပျက်သည် သူ့စိတ်ထင် မဟုတ်ကြောင်း နောက်တစ်နေ့ မနက်စာ စားသည့်အခါကျတော့မှ သူ သိရတော့သည်။ ဗွန်ကပ်ပင်တို့ လင်မယားနှစ်ယောက် တိတ်တဆိတ် ထွက်ခွာသွားကြချေပြီ။

*

(၁၅)

မနက်စာစားရန် ဆင်းလာသောအခါ ဗွန်ကပ်ပင်ရေးသွားသည့် စာတိုကလေးကို စားပွဲပေါ်မှာတွေ့ရသည်။ ဧည့်ဝတ်ကျောပြန် ပြုစုဧည့်ခံသည့်အတွက် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း၊ မိမိတို့ စောစောထွက်သွားရသည့်အတွက် တောင်းပန်ကြောင်းများ ရေးထားသည်။ ဖရန်ကို့ဇ်စ် ကော်ဖီယူလာသောအခါ သူက မော့ကြည့်သည်။

“ဧည့်သည်တွေ သွားကုန်ကြပြီလား”

“သွားကုန်ပါပြီ။ မနက် ခုနစ်နာရီက ကျွန်တော် တက္ကစီကားခေါ်ပေးလိုက်တယ်။ နီး(စ်)မြို့က နီဂရက်စ်ကို ဟိုတယ်ကို သွားမယ်လို့ ပြောသွားပါတယ်”

ဂျရယ်မီက ကော်ဖီသောက်ရင်း စဉ်းစားနေမိသည်။ ထူးဆန်းသလိုလိုတော့ ရှိသည်။ တစ်နာရီလောက် စောင့်လိုက်လျှင် မိမိမော်တော်ကားနှင့် လိုက်ပို့ပေးနိုင်သည်။ သို့သော် သူတို့ မစောင့်ကြ။

“ဝက်ပေါင်ခြောက်နဲ့ ကြက်ဥ ကြော်ပေးရမလား”

“ကျွန်တော့်ဖို့လဲ လုပ်ပါ” အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည့် တော်မီက လှမ်းပြောသည်။ တော်မီသည် ကုလားထိုင်တွင်ထိုင်ပြီး ကော်ဖီသောက်ရင်း ခေါင်းကိုက်ကြောင်း ညည်းနေသည်။

“ညတုန်းက ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်မှ မနေဘဲကိုးကွ။ ကိုက်မှာပေါ့။ ဗွန်ကပ်ပင်တို့လဲ အစောကြီး ထွက်သွားကြပြီ”

“ဟုတ်လား။ သူ ညတုန်းက ကျွန်တော်နဲ့အတူတူမဟုတ်ဘူး။ ဘာပြောသွားသေးသလဲ”

“မင်းနဲ့သူ အတူတူ ထွက်သွားတာ မဟုတ်ဘူးလား”

ဂျရယ်မီက ဗွန်ကပ်ပင်၏ စာတိုကလေးကို လှမ်းပေးသည်။

“ဟိုခြံအထိပဲ ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်လာတာပါ။ ပြီးတော့ သူ မလိုက်တော့ဘူးလို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော်က ကားမောင်းပြီး ပြန်ပို့မယ်ဆိုတော့ နေပေစေတော့တဲ့။ ညစာ စားပြီးစမို့ လမ်းလျှောက်ပြန်သွားတာက ပိုကောင်းမယ်လို့ ပြောတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကို အဲဒီမှာတင် ချထားခဲ့ပြီး ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ဆက်သွားတာ”

“သူ ပြန်လာသံလဲ ငါ မကြားမိပါလား”

ဂျရယ်မီက ထိုမျှပြောပြီး ချက်ချင်း ပြန်သတိရသွားသည်။ ညက ပြတင်းပေါက်ခန်းဆီးပေါ်သို့ ကျလာသည့်အရိပ်သည် ဗွန်ကပ်ပင်တို့ လင်မယားပင် ဖြစ်ရမည်။

“အစ်ကိုကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲ။ ဘာများ ဖြစ်လို့လဲ”

ဂျရယ်မီက ခေါင်းခါပြသည်။ မာလင်းနှင့် မိမိကို မသင်္ကာသောကြောင့် ဗွန်ကပ်ပင်က ထောင်ချောက်ထောင်ပြီး ဖမ်းလေသလားဟု တွေးမိသည်။ ဖရန်ကိုက်စ်က စားစရာများ ယူလာသောကြောင့် သူ့အတွေးကို ဖျောက်ပစ်လိုက်သည်။ ဗွန်ကပ်ပင်တို့လည်း သွားကြပြီဖြစ်သောကြောင့် စဉ်းစားနေစရာ မလိုတော့။ ထောင်ချောက်ထဲသို့ မိမိ မဝင်ခဲ့သည့်အတွက် ကံကောင်းသေးတော့သည်။

ညနေပိုင်းရောက်သောအခါ ထိုအကြောင်းများကို သူ လုံးဝ မေ့သွားတော့သည်။ သူ့အမေနှင့် အစ်မများ၊ ညီမများသည် ပါရီမြို့မှတစ်ဆင့် ဧည့်သည်များနှင့်အတူ ရောက်လာကြသည်။ သူတို့အဝတ်အစားများကို ချုပ်ပေးနေသည့် ဆာဂျီနစ်ကိုဗစ်နှင့် ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ဂျီစယ်လီဒအာစီတို့နှစ်ယောက် မကြာမီ လက်ထပ်ကြတော့မည်ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ပြောကြသည်။ ဂျင်မ်၏ဇနီး အင်ဂျင်လာနှင့် သားနှစ်ယောက်လည်း ရောက်လာကြသည်။

အိမ်သားများ၊ ဧည့်သည်များနှင့် တစ်အိမ်လုံး ကျွတ်ကျွတ်ညံ့နေတော့သည်။ ဟက်ဒ်လေတို့မိသားစုများ စစ်မဖြစ်မီတုန်းကကဲ့သို့ ပြန်ရောက်လာကြပြန်ပြီဖြစ်ကြောင်း ပတ်ဝန်းကျင်က သတိထားမိကြလေပြီ။ ညစာစားတော့လည်း တပျော်တပါး စားကြသည်။ သူတို့မိသားစု ယခုလို မျက်နှာစုံညီ မစားကြရသည်မှာ ကြာပြီ။

“တယ်လီဖုန်း လာနေပါတယ် ခင်ဗျာ” ဟု ဖရန်ကျွတ်က ဂျရယ်မီကို လာပြောသည်။ ဂျရယ်မီက စာကြည့်ခန်းထဲသို့ သွားပြီး ဖုန်းကောက်ကိုင်သည်။

“ဟယ်လို”

“ဂျရယ်မီလား”

“ဟုတ်တယ်။ မာလင်းလား” တစ်ဖက်မှအသံသည် လေသံကလေးမျှသာဖြစ်သော်လည်း ဂျရယ်မီက ချက်ချင်း မှတ်မိလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ရှင်နဲ့ တွေ့မှဖြစ်တော့မယ်။ သူ သတ်တော့မယ်” မာလင်းက ရေးကြီးသုတ်ပျာ ပြောသည်။

“ရယ်စရာတွေ လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ကွာ”

“သူ တကယ်သတ်တော့မှာ။ သူ့အကြောင်းကို ရှင် မသိဘူး။ သူ ဘယ်လိုလူမျိုးဆိုတာ ရှင် မသိဘူးနော်။ ရှူးနေတဲ့လူ။ မနေ့ညက ကျွန်မ ညစာ ဆင်းမစားတာလဲ သူ ရိုက်ထားလို့။ ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး အညိုအမည်းတွေ စွဲနေပြီ။ ဒါကြောင့် ကျွန်မတို့ ဒီနေ့မနက်အစောကြီး ထွက်လာခဲ့ကြတာပေါ့”

ဂျရယ်မီသည် ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားသည်။ ခဏကြာမှ ပြန်ပြောနိုင်သည်။

“ကိုယ်တော့ နားမလည်ဘူး။ သူ့ကို မင်း ဖွင့်မပြောသမျှ သူ ဘာမှလုပ်ဖို့ အကြောင်းမရှိဘူး”

“ကျွန်မ ဘာမှမပြောပါဘူး။ အမှန်ကို မပြောမချင်း ကျွန်မကို ရိုက်နေမှာပဲလို့ ပြောတယ်”

“သူ့ကို ထားပစ်ခဲ့ပြီး မင်း ထွက်သွားပေါ့”

“ထွက်သွားလို့မရဘူး။ သူ အပြင်သွားရင် ကျွန်မကို ခုတင်နဲ့တွဲပြီး လက်ထိပ်ခတ်သွားတယ်”

“လက်ထိပ်ခတ်သွားတယ် ...” သူသည် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

“ဟုတ်တယ်။ ဒီလိုလုပ်လာတာ ကြာပြီ။ ကျွန်မတို့ လက်ထပ်ပြီးကတည်းကပဲ။ အပြင်ကိုသွားတိုင်း ကျွန်မကို လက်ထိပ်ခတ်ပြီးတော့မှ သွားတယ်” မာလင်းက စတင် ငိုကြွေးလေတော့သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် မင်း ကိုယ်နဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တွေ့လို့ရမလဲ”

“ဒီနေ့ည ဆယ့်တစ်နာရီမှာ ကစားပိုင်းကို သူ သွားလိမ့်မယ်။ သူ အစီအစဉ် လှမ်းလုပ်နေတာ ကျွန်မ ကြားတယ်။ သန်းခေါင်မှာ လာခဲ့ပါ။ ဟိုတယ်က အလုပ်သမားတစ်ယောက်ကို ကျွန်မ မှာထားမယ်။ ကျွန်မဆီ သူ ပို့လိမ့်မယ်”

“ဒါပေမဲ့ ...”

“လာပြီး ကျွန်မကို ကယ်ဖြစ်အောင် ကယ်ပါ။ သူ ပြန်လာနေပြီ။ ကျွန်မ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်”

လက်ထဲမှ တယ်လီဖုန်း အသံတိတ်သွားသည်။ စကားပြောခွက်ကို သူ ငေးကြည့်နေသေးသည်။ ပြီးတော့မှ ပြန်တင်ထားခဲ့သည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ရှုပ်ထွေးနေသည်။ သို့သော်လည်း မာလင်း၏အသံသည် အမှန်တကယ် ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်နေပုံရသည်။

ညဆယ့်နှစ်နာရီထိုးပြီ မိနစ်အနည်းငယ်စွန်းသည့် အချိန်မှာပင် နီဂရက်ကို ဟိုတယ်ရှေ့သို့ ကားမောင်းပြီး သူ ရောက်လာသည်။ ကားပေါ်မှဆင်းပြီး တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်နေသေးသည်။ ထို့နောက် မလှမ်းမကမ်းမှာရှိနေသော ကစားပိုင်းများဆီသို့ ပြန်လှည့်ပြီး လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဝင်ခွင့်လက်မှတ်တစ်စောင်ဝယ်ပြီး အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

ကစားဝိုင်းတစ်ခုတွင် ထုံးစံအတိုင်း လူများ ဝိုင်းအုံနေသည်။ ငွေပုံပြီး လောင်းနေသူများကို စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ သူလည်း ဝိုင်းအုံနေသူ၏ခေါင်းများပေါ်မှ ကျော်ကြည့်လိုက်သည်။ ဗွန်ကပ်ပင်သည် ကစားဝိုင်းတွင်ထိုင်ပြီး စိတ်ပါဝင်စားစွာ ကစားနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အပေါ်သို့ လုံးဝ မော့မကြည့်။ ကစားဝိုင်းသို့ သူသွားမည်ဟု မာလင်း ပြောသည့် စကားတစ်ခွန်းကတော့ မှန်ပြီ။ အပြင်သို့ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ဟိုတယ်ဆီသို့ လျှောက်လာပြီး ဖုန်းကောက်ဆက်သည်။

“အခန်းနံပါတ် ၄၀၆” ဟု မာလင်းက ပြန်ဖြေသည်။

တယ်လီဖုန်း ပြန်တင်ပြီး ဓာတ်လှေကားရှိရာသို့ လာသည်။ စတုတ္ထထပ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ ဓာတ်လှေကားထဲမှထွက်ပြီး ဟိုတယ်အလုပ်သမားတစ်ယောက်ထိုင်နေသည့် စားပွဲဆီသို့ သူ သွားသည်။ အလုပ်သမားက သူ့ကို မော့ကြည့်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာ ပြောကြားခြင်းမရှိဘဲ ထိုင်ရာမှထကာ တစ်နေရာသို့ လျှောက်သွားသည်။ သူလည်း နောက်ကလိုက်ခဲ့သည်။ အခန်းနံပါတ် ၄၀၆ ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ အလုပ်သမားက သော့ဖွင့်ပေးသည်။

“ကျေးဇူးပဲ” ဂျရယ်မီက သူ့လက်ထဲသို့ ပိုက်ဆံထည့်ပေးလိုက်သည်။

အလုပ်သမားကလည်း ကျေးဇူးတင်စကား ပြန်ပြောသည်။ သို့သော် မည်သည့်အမူအရာမျိုးကိုမျှ မပြု။ ဂျရယ်မီက အခန်းထဲသို့ ဝင်လာပြီး ဧည့်ခန်းကိုကျော်ကာ အိပ်ခန်းတံခါးကို သွားခေါက်သည်။

“ဂျရယ်မီလား” တံခါးပိတ်ထားသောကြောင့် မာလင်း၏အသံကို တိုးတိုးသာကြားရသည်။

“ဟုတ်တယ်” သူ တံခါးကိုဖွင့်သည်။ သို့သော်လည်း ဖွင့်၍မရ။

“တံခါးကို သူ အပြင်က သော့ခတ်ပြီး သော့ပါယူသွားတယ်။ အလုပ်သမားကို ပြန်ခေါ်ပါ”

“ဘယ်ကောင်းမလဲကွ။ တခြားသော့တစ်ချောင်းတော့ တစ်နေရာရာမှာ ရှိရဦးမှာပေါ့”

ဂျရယ်မီ ဒေါသဖြစ်စပြုလာပြီ။ ဗွန်ကပ်ပင်သည် အမှန်ပင် ရှားနေသူတစ်ယောက်ဖြစ်လိမ့်မည်။ သူပြောသည့်အတိုင်းပင် သော့တစ်ချောင်းကို တံခါးတစ်ခုတွင် တန်းလန်းတွေ့ရသည်။ ပြင်သစ်ဟိုတယ်တို့ရှိ သော့အားလုံးသည် အတူတူပင် ဖြစ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ယင်းသော့ကို ယူဖွင့်ပြီး အိပ်ခန်းတွင်သို့ ဝင်ခဲ့သည်။ မာလင်း လိမ်ညာပြောဆိုခြင်းမဟုတ်ပါ။ ခတင်ပေါ်မှာ မာလင်း အိပ်နေသည်။ သူ့လက်ကောက်ဝတ်များနှင့် ခုတင်တိုင်ကို ပူးပြီး လက်ထိတ်ခတ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ကျွန်မရုပ်က မြင်မကောင်းတော့ဘူး” မာလင်းက သူ့ကိုပြန်ကြည့်ရင်း ငိုချလိုက်သည်။

“ငိုမနေနဲ့။ မင်းကို တခြား ခေါ်သွားပေးမယ်”

သူက ပြောရင်း ခုတင်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ လက်ထိတ်ကိုကြည့်သည်။ သော့ခတ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

“သော့ဖွင့်ဖို့ တစ်ခုခု ရှာလိုက်ဦးမယ်”

အခန်းထဲမှာ တစ်စုံတစ်ရာ လှည့်ရှာသည်။ ခဏကြာတော့ ရေခဲခွဲသည့် သံချွန်ကိုတွေ့သည်။ နောက် တစ်နာရီခန့်ကြာမှ လက်ထိပ်လည်း ပွင့်သွားသည်။ မာလင်း၏လက်ကောက်ဝတ်နှစ်ဖက်သည် သွေးချင်းချင်းနီနေသည်။ သို့သော် တစ်ချက်ကလေး မညည်း။ ဂျရယ်မီက သူ့ကို အထင်ကြီးသည့်အကြည့်မျိုးဖြင့် မော့ကြည့်မိသည်။

“မင်း မတ်တတ်ရပ်နိုင်ပါ့မလား”

“ကျွန်မ ကြိုးစားကြည့်ပါ့မယ်” မာလင်းက ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းသည်။ အိပ်ရာဖုံးကို သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာပတ်ထားသည်။ ဂျရယ်မီက အကျီနှင့် ကုတ်အကျီကို သွားယူလာသည်။

“အပေါ်အံ့ဆွဲထဲမှာ ဘရာစီယာနဲ့ ဘောင်းဘီ ရှိတယ်”

မာလင်းသည် ခုတင်ပေါ်သို့ ပြန်ထိုင်သည်။ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားသည့်အတွက်လည်း သက်ပြင်းကို ချလိုက်သည်။ ဘရာစီယာဝတ်ရန် သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် ခြုံထားသည့် အိပ်ရာခင်းကို ဖယ်လိုက်သောအခါ ဂျရယ်မီ အံ့သြသွားသည်။

သူရင်သားများသည် ဒဏ်ရာ ဗရပွဖြင့် ညှိမည်းနေသည်။ ဝမ်းဗိုက်၊ ကျောပြင် စသည်ဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံးတွင် အရှိုးရာများ ပြည့်နေသည်။ သူ့အမူအရာကို မာလင်း မြင်သွားသည်။

“ကျွန်မကို ရှင် မယုံခဲ့ဘူး မဟုတ်လား။ ဘယ်သူမှလဲ ယုံမှာ မဟုတ်ဘူး”

မာလင်းက မှောက်လျက် အိပ်လိုက်သည်။ တင်ပါးနှစ်ဖက်ပေါ်တွင် ဒဏ်ရာများကို တွေ့ရပြန်သည်။

“ဆေးလိပ်မီးနဲ့ ထိုးထားတာတွေ”

“မနေ့ညက ဖြစ်တာလား”

“ဟုတ်တယ်။ မနေ့ညက”

“ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ။ တို့လဲ ဘာအသံမှ မကြားရပါလား”

“ကျွန်မ ပါးစပ်ထဲကို အဝတ်နဲ့ ဆို့ထားတယ်”

“ကဲ ... ထ၊ မင်းကို တခြား တစ်နေရာ ခေါ်သွားပေးမယ်”

စစ်အတွင်းက ဂျာမန်များပေါ်တွင် မုန်းတီးရွံရှာခဲ့သည့်စိတ်သည် သူရင်ထဲသို့ ချက်ချင်း ပြန်ရောက်လာတော့သည်။ တစ်လမ်းလုံး စကားမပြောကြဘဲ ငြိမ်လိုက်လာကြသည်။ သူ့အိမ်သို့ ကားကွေ့လိုက်သောအခါကျမှ မာလင်းက မေးသည်။

“ကျွန်မတို့ ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

“ကိုယ့်အိမ်ကို သွားမယ်လေ”

“အို ... မလုပ်နဲ့။ အဲဒီကို သွားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ သူ ပထမဦးဆုံး ရှင့်အိမ်ကို လာရှာမှာပဲ”

မာလင်း၏အသံသည် ချက်ချင်း တုန်လှုပ်သွားသည်။

“တခြား ဘယ်နေရာခေါ်သွားလို့ ဖြစ်မလဲ။ မင်းကို ဆေးကုပေးဖို့ လိုဦးမယ်လေ”

“ဘယ်ကိုပဲဖြစ်ဖြစ် သွားပါ။ ဒီနေရာတော့ မဖြစ်ဘူး”

“တခြားဟိုတယ်ကို ခေါ်သွားလို့လဲ မဖြစ်နိုင်ဘူးလေ။ မင်းရဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကိုလဲ သူ ယူသွားတာ မဟုတ်လား။ ကစားဝိုင်းမှာ သူ ဘယ်လောက်ကြာအောင် နေတတ်သလဲ”

ဂျရယ်မီက နာရီကို လှမ်းကြည့်သည်။ နှစ်နာရီခွဲနေပြီ။

“ကစားဝိုင်းတွေ ပိတ်တဲ့အချိန်အထိ နေတယ်”

“ဒါဆိုရင် နှစ်နာရီလောက်ပဲ အချိန်ရတော့မှာပေါ့။ ဒီအချိန်လောက်နဲ့တော့ တစ်ခုခုကို တို့ ဆုံးဖြတ်နိုင်ဦးမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဂျရယ်မီသည် ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ ကားကို ဆက်မောင်းနေသည်။ ခဏကြာတော့ အကြံတစ်ခုရလာသည်။ မနက်က ဖရန်ကွိုက်စ် လာချပေးသည့် သတင်းစားထဲတွင် သူ ဖတ်မိခဲ့သော အကြောင်းကို ပြန်သတိရလိုက်သည်။ ဒက်စ်သည် စိန်ထရိုပက်ဖ်ရီ နေအိမ်တွင် ရောက်နေသည်။

ကမ်းရိုးတန်းလမ်းမကြီးအတိုင်း ကားရှိန်ကို မြှင့်ပြီး မောင်းလာခဲ့သည်။ ဒက်စ်သည် ထိုအိမ်တွင် ရှိနေစရာ အကြောင်းရှိသည်။ ဒက်စ်နှင့် ကာရိုလင်းတို့ ကွာရှင်းပြတ်စဲခြင်းမပြုမီ အချိန်ကလေးတုန်းက သူနှင့် နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့ရသေးသည်။ လွန်ခဲ့သည့် တစ်နှစ်ကျော်လောက်က ဖြစ်သည်။

*

အသင့်တွေ့သော ရဲသားတစ်ယောက်ကို မေးကြည့်ခြင်းဖြင့် ဒက်ခ်စ်၏အိမ်ကို သူ့ အလွယ်တကူ ရှာဖွေတွေ့ခဲ့သည်။ တဟီတီကမ်းခြေအနီးရှိ ကျွန်းဆွယ်ကလေး၏အဆုံးတွင် ရှိသည်ဟုဆိုသည်။ ကျဉ်းမြောင်းသော လမ်းဟောင်းကလေးအတိုင်း သူ့သတိထားပြီး ကားမောင်းလာခဲ့သည်။ မာလင်းကို လှမ်းကြည့်သောအခါ အိပ်ပျော်နေပုံရသည်။ အိမ်သည် ရေစပ်တွင် တည်ရှိနေသည်။ ပြတင်းပေါက်များမှ မီးရောင်များထွက်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် သူ စိတ်သက်သာရာရသွားသည်။ အနည်းဆုံး အိမ်သားများကို အော်ဟစ်နှိုးရသည့်ဒုက္ခမှ ကင်းလွတ်သွားပေမည်။

ခြံဝသို့ သူ ရောက်သောအခါ ပွင့်နေသည့် ပြတင်းပေါက်များဆီမှ မသဲမကွဲ စကားပြောသံများ ထွက်လာသည်ကို ကြားရသည်။ ခေါင်းလောင်းကို ကြိုးနှင့် သွယ်တန်းထားကြောင်းတွေ့ရသည်။ ကြိုးကို ဆွဲလိုက်သောအခါ တိတ်ဆိတ်နေသည့် ညအမှောင်တွင်း၌ ခေါင်းလောင်းသံက ဆူညံစွာ မြည်ဟည်းသွားသည်။

“ကျွန်မတို့ ဘယ်ရောက်နေကြတာလဲ” မာလင်းက မေးသည်။

“ကိုယ့်သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ရဲ့အိမ်” ဂျရယ်မီက မာလင်းကို ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ တံခါးပွင့်သွားပြီး ဖက်ကက်က ထွက်ကြည့်သည်။

“ဖက်ကက် ... ကျွန်တော်ပါ။ မစ္စတာဇနော့စ် ရှိသလား”

ဂျရယ်မီက သူ့ကိုမြင်သာအောင် မီးရောင်ထဲသို့ထွက်ပြီး ရပ်ပြသည်။ ဖက်ကက်က သူ့ကို မှတ်မိသွားသည်။

“မစ္စတာဟက်ဒ်လေ ... လာပါ။ လာပါ။”

အိမ်ထဲမှ ရယ်မောသံများ အပြင်သို့ထွက်လာပြန်သည်။ ဂျရယ်မီက တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်နေပြီးနောက် ကားဆီသို့ ပြန်လာသည်။ ကားထဲမှ အမျိုးသမီးကို ဖက်ကက်က မြင်သွားသည်။

“မစ္စတာဇနော့စ်ကို ဒီအပြင်ထွက်လာဖို့ ပြောပေးပါဗျာ”

ဖက်ကက်က ကားကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ ထို့နောက် အိမ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ခဏကြာတော့ ပြန်ထွက်လာသည်။ သူနှင့်အတူတူ ဒက်စ်စ်လည်း ပါလာသည်။ သူ့ကိုတွေ့သောအခါ ဒက်စ်စ်က အားပါးတရ ပြုံးရင်း လက်ကမ်းပေးသည်။

“ဂျရယ်မီ ဘာဖြစ်လို့ အထဲကို မဝင်တာလဲ”

“ကျွန်တော့်မှာ ပြဿနာတစ်ခု ရှိနေတယ်”

ဂျရယ်မီက သူ့လက်ကို ပြန်ဆွဲယူ နှုတ်ဆက်ရင်း ပြောသည်။

ဒက်စ်စ်ကလည်း ကားထဲတွင်ထိုင်နေသည့် အမျိုးသမီးကို မြင်သွားသည်။ သူ့မျက်ခုံးများ အပေါ်သို့ မြင့်တက်သွားသည်။ သို့သော် တုံ့ဆိုင်းနေခြင်းကား လုံးဝ မရှိပါ။

“အိမ်ရဲ့ ပဟိုဘက်ဘေးခြမ်းကို မော်တော်ကားမောင်းပြီး သွားနှင့်။ ဖက်ကက်နဲ့ ငါ လိုက်လာခဲ့မယ်”

ဂျရယ်မီ စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။ မော်တော်ကားဆီသို့ ပြန်လာပြီး ကားထဲသို့ ဝင်ထိုင်ကာ စက်နိုးသည်။

“ကျွန်မတို့ ဘယ်ကိုသွားဦးမလို့လဲ” မာလင်းက စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် မေးပြန်သည်။

“အိမ်ရဲ့ ဟိုဘက်ဘေးကို သွားမှာ ဘာမှ မပူနဲ့တော့။ အခု အားလုံး အဆင်ပြေသွားပြီ”

ဂျရယ်မီက ပြောရင်း ပြုံးသည်။ ထိုညအဖို့ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုကို ပထမဦးဆုံး စတင် ရရှိလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

+

အိမ်ခြံဝင်းအတွင်းသို့ အိမ်ဂျီကားအနီကလေးကို ဂျရယ်မီ မောင်းပြီး ပြန်ဝင်လာသည့်အချိန်သည် နံနက်ငါးနာရီထိုးနေပေပြီ။ စိတ်ကျေနပ်မှု ရသွားသောကြောင့် တစ်ကိုယ်တည်း ခေါင်းညိတ်မိသည်။ သည်လို ကိစ္စမျိုးတွင် မည်သို့ ဆောင်ရွက်ရမည်ကို ဒက်ခ်စ် ကောင်းကောင်းသိသည်။ မိမိ ဘာလုပ်ခဲ့သည်ကိုလည်း သူ သိသည်။

“မင်း ငါ့ကားကို ယူပြီးပြန်။ မင်း မော်တော်ကားကြီးကို မနက်ဖြန်နေ့ခင်းကျတော့ ငါ လာပို့ပေးမယ်။ မင်း မော်တော်ကားကို ဒီတစ်ညလုံး ပုလိပ်တွေ ပိုက်စိပ်တိုက်ပြီး ရှာနေကြလိမ့်မယ်” ဟု ဒက်ခ်စ်က ပြောပြီး သူ့ အိမ်ဂျီကားအနီကလေးကို ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အိမ်ပြန်ရောက်သွားတော့ တစ်အိမ်လုံး မှောင်ပြီး တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ဗွန်ကပ်ပင်သည် ရဲအဖွဲ့ဝင်များကိုခေါ်ပြီး မည်သည့်အချိန်တွင် ရောက်လာမည်နည်းဟု စဉ်းစားကြည့်နေမိသည်။ ထိုသို့ ရောက်မလာမီ အိပ်ချိန်ကလေး နည်းနည်းလောက်တော့ ရနိုင်သေးသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပြီ။ အိပ်ခန်းထဲသို့ ရောက်ပြီး အဝတ်အစားများကိုပင် မလဲနိုင်တော့ဘဲ သူ အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

သူ့ကို တော်မီ လှုပ်နှိုးသဖြင့် နီးလာသည့်အချိန်တွင် အိမ်ခန်းထဲသို့ နေရောင်များပင် ထိုးကျနေပြီဖြစ်သည်။

“အစ်ကို ထစမ်း”

“ဘယ်နှနာရီထိုးပြီလဲ”

အိပ်ရာထဲမှာ ထထိုင်ကာ မျက်လုံးများကို ပွတ်ရင်း သူက ပြန်မေးသည်။

“မွန်းတည့်နေပြီ။ စွန့်စားခန်းကြီးတွေ အစ်ကို လုပ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ဘာစွန့်စားခန်းလဲကွ” ဂျရယ်မီလည်း အိပ်ချင်ပြေသွားတော့၏။

“ဗွန်ကပ်ပင်နဲ့ ရဲသားနှစ်ယောက် အောက်မှာရောက်နေကြတယ်။ မနေ့ညတုန်းက သူ့မိန်းမကို အစ်ကို ပြန်ပေးခွဲသွားတယ်လို့ ပြောနေတယ်။ ဖေဖေလဲ အောက်မှာ မီးလောင်နေပြီ”

“ဖေဖေ ရောက်နေပြီလား”

“နာရီဝက်တောင် ရှိသွားပြီ။ သူတို့နဲ့ တစ်ချိန်တည်းလောက် ရောက်လာတာပဲ”

ခုတင်ပေါ်မှဆင်းပြီး ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဂျရယ်မီ ဝင်ခဲ့သည်။ ရေပန်းအောက်သို့ ဝင်ပြီး ရေအေးခလုတ်ကို ဖွင့်သည်။ ရေခဲတမျှ အေးသည့်ရေများ သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ ကျလာသည်။ သွေးပူသွားအောင် လက်နှစ်ဖက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းလွှဲယမ်းလိုက်သည်။ သူ့ခေါင်းများကြည်လင်လာသည်။

“မျက်နှာသုတ်ပဝါတစ်ထည်လောက် လှမ်းလိုက်စမ်းပါကွာ”

“အစ်ကိုလုပ်နေပုံက အေးအေးဆေးဆေးပါပဲလား”

တော်မီက မျက်နှာသုတ်ပဝါတစ်ထည် လှမ်းပစ်ပေးရင်း ပြောသည်။

“မင်းက ဘယ်လိုများ လုပ်စေချင်လို့လဲ”

သူက မျက်နှာသုတ်ပဝါနှင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပွတ်နေသည်။

“မပြောတတ်ဘူးလေဗျာ။ သူများ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်သာ မ,သွားမိတယ်ဆိုရင်တော့ စိတ်ပူနေမိမှာပဲ”

“ငါ မ သွားတာတော့ မဖြစ်နိုင်ကောင်းပါဘူး”

“မဖြစ်နိုင်ကောင်းပါဘူးဆိုလို့ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ။ ဒါဟာ ယုံကြည်လောက်တဲ့ စကားပါပဲ”

ဧည့်ခန်းထဲသို့ သူ ဝင်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း ဗွန်ကပ်ပင်က သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ကျုပ်မိန်းမကို ဘာလုပ်သွားတာလဲ”

ဂျရယ်မီက သူ့ကို အေးတီအေးစက် အမူအရာနှင့် ပြန်စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ခင်ဗျား ဘာအကြောင်းပြောနေတာလဲ ကျုပ် မသိဘူး”

သူ့အဖေကလည်း သူတို့ကို ကြည့်နေသည်။

“မနေ့ညက ဟိုတယ်မှာရှိနေတဲ့ သူ့မိန်းမကို မင်း ခေါ်သွားတယ်လို့ ဗွန်ကပ်ပင်က ပြောနေတယ်”

“သူ့မိန်းမနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ အတူတူသွားတာကို သူ မြင်ရသတဲ့လား”

ဂျရယ်မီက သူ့အဖေကို လှည့်မေးသည်။ ဗွန်ကပ်ပင်က ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များဘက်သို့ ဒေါသတကြီး လှည့်သွားသည်။

“ကျုပ်က တွေ့ဖို့ မလိုပါဘူးဗျာ။ ကက်ဒီးလက်ကားကြီးပေါ်ကို ကျုပ်မိန်းမ တက်သွားတာ ညဘက်တံခါးစောင့်က မြင်လိုက်တာပဲ။ ဒီအရပ်မှာ ဒီလိုကားမျိုး သူ့ကားတစ်စီးပဲ ရှိတယ်”

"အဲဒီကားပေါ်ကို ကျုပ် တက်သွားတာကော သူက မြင်လိုက်သတဲ့လား"

"မမြင်တော့ရော ဘာအရေးကြီးသလဲ။ ကျုပ်မိန်းမကို သူ မှတ်မိတာပဲ။ ဒါဆို လုံလောက်နေပြီ"

"မဟုတ်သေးပါဘူးလေဗျာ။ မနေ့ညတုန်းက ကက်ဒီးလက်ကားကို ကျုပ် မမောင်းဘူး"

ဂျရယ်မီက ပြုံးသည်။ သူ့ကို အားလုံးက စိုက်ကြည့်နေကြသည်။ ဂျရယ်မီက ရဲအဖွဲ့ဝင်များဘက်သို့ လှည့်သွားသည်။

"အပြင်လိုက်ခဲ့ပါ။ ကျုပ် သက်သေပြပါမယ်"

သူ့အဖေက သူ့ဘေးသို့ ကပ်လာရင်း လေသံဖြင့်ပြောသည်။

"မင်း ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာကိုတော့ သိပါတယ်နော်"

ဂျရယ်မီက သူ့အဖေကို မော့ကြည့်သည်။ မိသားစုထဲတွင် ဖုံးကွယ်မှုမထားရန်နှင့် ရိုးသားမှုရှိရန်လိုကြောင်း သူ သဘောပေါက်ပါသည်။

"မပူပါနဲ့ ဖေဖေ"

အဘိုးကြီး၏နှုတ်ခမ်းများ တင်းတင်းစေ့သွားကြောင်း သူ သတိထားလိုက်မိသည်။ သူတို့မိသားစုထဲတွင် ပြဿနာအရှုပ်အထွေးတစ်ခုခု ဖြစ်လာမည်ကို သူ နှစ်သက်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ အထူးသဖြင့် ဂျင်မီက နိုင်ငံရေးနယ်ထဲသို့ စတင် ဝင်ရောက်နေသည့် ယခုလို အချိန်မျိုးတွင် အရာရာကင်းရှင်းသည်မှာ အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်။ ဂျရယ်မီက အမ်ဂျီကားအနီကလေးရှေ့မှာ ရပ်လိုက်သည်။

"မနေ့ညက ကျုပ် မောင်းတာ ဟောဒီကားပဲ"

“ဒါ ကျုပ်တို့ကို မျက်စိလှည့်တာ။ ကက်ဒီးလက်ကား ဘယ်ရောက်သွားသလဲ”

ဗွန်ကပ်ပင်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ကြည့်ရင်း ပြောသည်။ ကက်ဒီးလက်ကားကို သူတို့မမြင်ကြရ။ စိုက်ထရီယင် ကားတစ်စီး ရပ်ထားသည်ကိုသာ မြင်ရသည်။

ဂျရယ်မီက တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လည်ဖြေကြားခြင်းမပြုဘဲ သူ့ကို တင်းမာစွာ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ရဲအရာရှိက ဝင်ပြောသည်။

“ကက်ဒီးလက်ကား ဘယ်ရောက်နေပါသလဲ ခင်ဗျာ”

“ကျုပ် ဘယ်သိမှာလဲ” ဂျရယ်မီက ပန်းများကို တွန့်ပြလိုက်သည်။

“ဘယ်ရောက်နေတယ်ဆိုတာ မသိဘူးလားခင်ဗျာ” ရဲအရာရှိက မယုံသလို မေးပြန်သည်။

“အစစ်ပေါ့။ မနေ့ညက ကာစီနိုကစားခိုင်းတွေနားမှာ ကျုပ် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့တယ်။ သူက ကျုပ်ကားကို မောင်းကြည့်ချင်တယ်လို့ ပြောတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ ကားချင်းလဲလိုက်ကြတယ်”

“ကားချင်းလဲလိုက်တယ်” ရဲအရာရှိက နားမလည်သလို မေးပြန်သည်။

“ခဏလဲပြီး စီးတာကို ပြောတာ။ အင်ဂလိပ်လမ်းမကြီးဘက်ကို သူ မောင်းထွက်သွားတာပဲ ကျုပ် နောက်ဆုံး မြင်လိုက်ရတယ်”

“အဲဒါ ဘယ်အချိန်လောက် ရှိနေပါပြီလဲ ခင်ဗျာ”

“အချိန်အတိအကျတော့ ကျုပ် မမှတ်မိဘူး။ ဆယ်နာရီခွဲ ဆယ့်တစ်နာရီလောက် ရှိရောပေါ့”

“ခင်ဗျား ကားအကြီးကြီးနဲ့ ဒီလို ကားသေးသေးကလေးကို လဲစီးဖို့ဆိုတော့ အဲဒီလူကို ခင်ဗျား ကောင်းကောင်းသိလို့ ဖြစ်ရမှာပေါ့”

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ။ မသိတဲ့လူနဲ့ ခင်ဗျား ကားချင်းလဲပို့မလား”

“သူ လိမ်နေတာ။ သက်သက် အချိန်ဆွဲနေတာ တွေတယ်မဟုတ်လား”

ဗွန်ကပ်ပင်က ဒေါသတကြီး အော်သည်။

“ခင်ဗျား ရှားနေပြီပဲ။ ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား သိရဲ့လား။ စိတ္တဇရောဂါကုဆရာဝန်နဲ့ ပြုကြည့်ဖို့ ခင်ဗျားကို ဘယ်သူမှ အကြံမပေးကြဘူးလား”

ဂျရယ်မီကလည်း သူ့ကို အထင်သေးမုန်းတီးသည့် အမူအရာဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

ထိုစကားကြောင့် ဗွန်ကပ်ပင်က ရှေ့သို့ ရုတ်တရက် တိုးလာသည်။ သို့သော်လည်း ရဲအရာရှိက သူ့ကို ဖမ်းဆွဲထားပြီး ကြားထဲမှ ဝင်ရပ်သည်။

“ဘယ်သူနဲ့ မော်တော်ကားချင်း လဲလိုက်တယ်ဆိုတာ နာမည် အတိအကျများ ပြောပြနိုင်မလား ခင်ဗျာ”

ထိုအခိုက်မှာပင် ကက်ဒီးလက်ကားကြီး ခြံထဲသို့ မောင်းဝင်လာသည်ကို ရဲအရာရှိ၏ပရုံးပေါ်မှ ကျော်ပြီး ဂျရယ်မီက မြင်လိုက်ရသည်။

“ဝန်မလေးပါဘူးဗျ။ ဒါပေမဲ့ ပြောပြဖို့ မလိုတော့ပါဘူး။ ဟောဟိုမှာ မွန်ဖွာဇနော့စ် လာနေပါပြီ။ သူပြောတာကို နားထောင်ကြည့်ကြပါလား”

“သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ သိပါတယ်”

ရဲအရာရှိက ပြန်ပြောသည်။ ကားထိုးရပ်လိုက်ချိန်မှာပင် သူတို့အားလုံး ကားဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ကြသည်။ ဂျရယ်မီက ဒက်ခ်စ်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

"သဘောကျရဲ့လား ဒက်ခ်စ်"

"သိပ်ကောင်းတာပဲကွာ။ ဒါပေမဲ့ ဒီကလမ်းတွေက နည်းနည်းကျဉ်းတော့ တယ်မဟန်ဘူး။ ကားက သိပ်ကြီးနေတယ်"

"ဒါဟာ သက်သက် အကွက်ဆင်နေတာ။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဒီထဲမှာ ပါမှာပဲ"

ဗွန်ကပ်ပင်က ဒေါသတကြီးနှင့် အော်ပြောပြန်သည်။ ဒက်ခ်စ်က သူ့ကို လှမ်းကြည့်သည်။

"ဒီလူက ဘယ်သူလဲ"

"သူ့နာမည်က ဗွန်ကပ်ပင်တဲ့။ သူက ..."

ဂျရယ်မီက ဝင်ဖြေသည်။ သို့သော် သူ့စကားကို အဆုံးမခံတော့ဘဲ ဒက်ခ်စ်က ဖြတ်ပြောသည်။

"ဗွန်ကပ်ပင်တဲ့လား။ တော်သေးတာပေါ့ကွာ။ ငါ အများကြီး သက်သာသွားပြီ။ မင်းကားကို ပြန်ပို့ရင်း သူ့ကို မတွေ့တွေ့အောင် ငါ ဆက်ရှာတော့မလို့"

ဒက်ခ်စ် ကားပေါ်မှဆင်းပြီး သူ့ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

"ခင်ဗျား မိန်းမက အကြောင်းကြားလိုက်တဲ့ သတင်းစကားကလေး ကျုပ်နဲ့ အတူတူ ပါလာတယ်"

"မြင်တယ်မဟုတ်လား။ သူတို့ သက်သက်အကွက်ဆင်နေကြတာ"

ဗွန်ကပ်ပင်က အရူးတစ်ယောက်လို အော်ပြန်သည်။

"အကွက်ဆင်တယ် ... ဘာအကွက်လဲ" ဒက်ခ်စ်၏မျက်နှာ ပြုံးသွားသည်။

"မနေ့ညတုန်းက သူ့မိန်းမကို သူတို့တည်းနေတဲ့ ဟိုတယ်က ကျွန်တော် ပြန်ပေးဆွဲသွားတယ်လို့ ဗွန်ကပ်ပင်က စွပ်စွဲနေတယ်"

"ဒီလိုလား။ ကိုယ့်အမှုထဲ မောင်ရင် ဝင်ပါနေရတဲ့အတွက် တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ"

ဒက်ခ်စ်က ရယ်မောပြောရင်း ရဲအဖွဲ့ဝင်များဘက်သို့ လှည့်သွားကာ ပြင်သစ်ဘာသာနှင့် ဆက်ပြောသည်။

"မစွဲဗွန်ကပ်ပင်ဟာ ပြန်ပေးဆွဲခံရတာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့အတူတူ ကျေကျေနပ်နပ် လိုလိုလားလားနဲ့ လိုက်လာတာပါ။ သူ့ယောက်ျားနဲ့နေရတာ စိတ်ကုန်နေပြီတဲ့။ သူ့ကိုလဲ ညည်းပန်းနှိပ်စက်ပါတယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် သူထွက်ပြေးချင်ပါတယ်တဲ့။ သူက ကျွန်တော့်ကို တယ်လီဖုန်းဆက်တဲ့အတွက် သူ့ကို ကျွန်တော် သွားခေါ်လာခဲ့တယ်"

"သူ လိမ်ပြောနေတာ" ဗွန်ကပ်ပင်က အော်သည်။

ဒက်ခ်စ်က အိတ်ထဲမှ စာအိတ်တစ်လုံးကို ထုတ်ပြီး လှမ်းပေးသည်။

"တောင်တောင်မြောက်မြောက်တွေ မစွပ်စွဲခင် ခင်ဗျား ဒါကို အရင်ဖတ်ပါ။ ခင်ဗျားမိန်းမ ရေးလိုက်တဲ့စာပဲ။ တရားရုံးမှာ အမှုဆိုင်ပြီး ကွာရှင်းပြတ်စဲဖို့ကို အရင်လုပ်ပါ"

ဗွန်ကပ်ပင်က စာအိတ်ကိုဖွင့်ပြီး စာထုတ်ဖတ်နေသည်။ သူတို့အားလုံး ကြည့်နေကြသည်။ စာပေါ်ပါသည့် အကြောင်းအရာများအားလုံးသည် ဗွန်ကပ်ပင်၏မျက်နှာပေါ်တွင် ပေါ်လာသည်ဟုပင် ထင်မှတ်ရသည်။ စာနှင့်အတူ ဓာတ်ပုံတချို့ကိုလည်း မြင်ရသည်။ သူ့မျက်နှာလည်း ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားသည်။

"ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး။ ကျွန်တော့်မိန်းမနဲ့တွေ့ဖို့ ကျွန်တော် တောင်းဆိုပါတယ်။ သူနဲ့ကျွန်တော် စကားပြောရမယ်"

“သူက ခင်ဗျားနဲ့ မတွေ့ချင်ဘူး။ သူက နိုင်ငံကူးလက်မှတ် ပြန်ပေးဖို့ပဲတောင်းတယ်”

“ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ကျွန်တော် တွေ့ရမယ်။ သူဟာ ကျွန်တော့်မိန်းမဖြစ်တယ်။ ခင်ဗျားမှာ တားပိုင်ခွင့် မရှိဘူး”

“ကျုပ်မှာ တားပိုင်ခွင့်ရှိတယ်။ တားလဲ တားတယ်။ ခင်ဗျားမိန်းမဟာ အခု ကျွန်တော့်အိမ်မှာ ရှိနေတယ်။ ခင်ဗျားတို့သိအောင် ပြောရဦးမယ်။ ကျုပ်ဟာ ကော်တီဝွေးပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံရဲ့ အထူးအာဏာကုန် လွှဲအပ်ခြင်းခံရတဲ့ ကမ္ဘာလှည့် သံအမတ်ကြီး ဖြစ်တယ်။ သံတမန်ရေးရာကိစ္စနဲ့ ပြင်သစ်ပြည်ကို ကျုပ် အခုရောက်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်နေတဲ့အိမ်ဟာ အလိုအလျောက် သံတမန်အိမ် ဖြစ်သွားပြီ။ ဒါ မှန်တယ် မဟုတ်လား”

ဒက်ခ်စ်က တစ်ဆက်တည်း ရဲအရာရှိများဘက်သို့ လှည့်မေးသည်။ သူ့အသံက အေးစက်နေသည်။ ရဲအရာရှိများက ခေါင်းညိတ်ပြကြသည်။

“အခုလို သံတမန်အသိုင်းအဝိုင်းထဲကို ရောက်သွားပြီဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ အာဏာမပိုင်တော့ပါဘူး ခင်ဗျာ”

ရဲအရာရှိက အခက်အခဲကြီးတစ်ခုအတွင်းမှ လွတ်မြောက်လာသောကြောင့် စိတ်သက်သာရာရသွားသည့် လေသံမျိုးဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

ဒက်ခ်စ် ဗွန်ကပ်ပင်ဘက်သို့ လှည့်သွားသည်။

“ခင်ဗျားလက်ထဲမှာ အခုရောက်နေတဲ့ ခင်ဗျားမိန်းမရဲ့ တောင်းဆိုချက်တွေအားလုံး ကျုပ်ဆီမှာ မိတ္တူရှိတယ်။ တရားသူကြီးရှေ့မှာ ကျမ်းကျိန်ထွက်ဆိုချက်လဲ ကျုပ်ဆီမှာ ရှိတယ်။ သူ့ကျန်းမာရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူ့ဆရာဝန်က ရေးပေးထားတဲ့ ဆေးစာလဲ ကျုပ်လက်ထဲမှာ ရှိနေတယ်။ ဒါတွေကြောင့် သူ့ရဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် ပြန်လည်ရရှိရေးကို တရားရုံးကတစ်ဆင့် ပြန်တောင်းနေဖို့ အကြောင်းမရှိတော့ဘူးလို့ ကျုပ် ယုံကြည်တယ်။ သူ့ကို ဒဏ်ရာအနာတရဖြစ်အောင် ခင်ဗျား ဘယ်လိုနှိပ်စက်တယ်ဆိုတာတွေကို ကျုပ် စုံစမ်းအရေးယူဖို့ လိုသေးသလား”

ဗွန်ကပ်ပင်က ဒက်ခ်စ်ကို တိတ်ဆိတ်စွာ ငေးကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ဂျရယ်မီဘက်သို့ လှည့်လာသည်။ သူက နားကြည်းစွာ ပြောသည်။

“ကျုပ်မိန်းမကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ။ ခင်ဗျားနဲ့မတွေ့ခင်တုန်းက ကျုပ်တို့ လင်မယားဟာ ဘယ်လို ဒုက္ခမျိုးနဲ့မှ မတွေ့ကြုံရဖူးဘူး”

“ခင်ဗျား စိတ်မမှန်တော့ဘူးလို့ ကျုပ် ပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ ကဲ ... ဖေဖေ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ထဲကို ပြန်ဝင်ကြစို့။ ကျွန်တော်လဲ မနက်စာ မစားရသေးဘူး”

ဂျရယ်မီက သူ့အဖေဘက်သို့ လှည့်ပြောသည်။ သူတို့သားအဖများ တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် အိမ်ဘက်ဆီသို့ ပြန်လျှောက်လာကြသည်။ ခဏကြာတော့ ခြံထဲမှ ကားမောင်းထွက်သွားသံကို ကြားကြရသည်။ ကားသံ ပျောက်သွားသောအခါ ဟက်ဒီလေက ဂျရယ်မီကို လှမ်းကြည့်သည်။

“သူ့မိန်းမကို ဟိုတယ်ကနေပြီး မင်း ခေါ်သွားတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ”

“ဒီလို အသုံးမကျတဲ့ အလုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ လုပ်ရတာလဲ”

“ခုနဟာ ဓာတ်ပုံတွေ မဟုတ်လား” ဟု ဒက်ခ်စ်ကို ဂျရယ်မီက လှမ်းမေးသည်။ ဂျရယ်မီက ယူပြီး သူ့အဖေကို ကမ်းပေးသည်။ အဘိုးကြီးက စာအိတ်ကိုဖွင့်ပြီး ဓာတ်ပုံများကို ကြည့်နေသည်။

“ဘုရား ... ဘုရား ...”

“အဲဒါပါပဲ ဖေဖေ။ ကျွန်တော် ဟိုတယ်ကိုရောက်သွားတော့ ဒီအမျိုးသမီးကို ခုတင်တိုင်နဲ့ပူးပြီး လက်ထိတ်ခတ်ထားတယ်။ ဒါကြောင့် ဟိုခွေးမသားကြီးကို ခင်ဗျား ရူးနေပြီလို့ ကျွန်တော် ပြောခဲ့တာပေါ့”

အဘိုးကြီးက သူတို့နှစ်ယောက်ကို လှည့်ကြည့်သည်။

“ဒက်ခ်ခ် ဒီကိုရောက်နေတာ တို့အားလုံး ကံကောင်းသွားတယ်။ သူဟာ ဒီမှာ ရှိမနေရင် အကုန်ချောက်ကျကုန်ပြီ”

“ကျွန်တော်လဲ ဒါကို စဉ်းစားမိခဲ့ပါတယ် ဖေဖေ။ ကွန်ဂရက်လွှတ်တော်အမတ်အဖြစ်နဲ့ ဂျင်မ်ဝင်ပြီး အရွေးခံတော့မယ့် အချိန်မျိုးမှာ အားလုံး ဒုက္ခရောက်ကုန်အောင် ကျွန်တော် လုပ်ပါ့မလား”

“ဘာဖြစ်လို့ ဂျင်မ် အရွေးခံရမှာလဲ။ အခုလောက်ဆိုရင် မင်း နားလည်နေပြီလို့ ဖေဖေထင်တယ်” သူ့အဖေက သူ့ကို ငေးကြည့်နေသည်။

“ဘာကို နားလည်ရမှာလဲ ဖေဖေ”

“အစိုးရက ဘာအလုပ်ပေးပေး မယူပါနဲ့လို့ မင်းကို ဖေဖေ ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ရွေးကောက်ပွဲဝင်မှာက ဂျင်မ် မဟုတ်ဘူးကွ။ မင်း ဝင်ရမှာ”

*

(၁၇)

အိမ်ခန်းကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲသို့ ဒယ်နီစွန်ဒီ ဝင်လာသောအချိန်တွင် ရောဘတ်သည် သတင်းစာထိုင်ဖတ်နေသည်။ ဒယ်နီစွန်ဒီက အပေါက်ဝမှာ ရပ်နေသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသည့် ဈေးခြင်းတောင်းထဲတွင် မည်မည်ရရ ပါလာသည်ကို မတွေ့ရပေ။

"ဒီနေ့တော့ ရှင် အစောကြီး ပြန်ရောက်နေပါလား"

ရောဘတ်က ဘာမှ ပြန်မပြော။ မော့လည်းမကြည့်။ ဟောဘရူးဘာသာများကို ပြင်သစ်ဘာသာသို့ ပြန်ဆိုရင်း ခက်ခက်ခဲခဲ ရွတ်နေသည်။ ဝါကျတစ်ခုဆုံးတော့မှ မော့ကြည့်သည်။

"ရုံးမှာ လုပ်စရာအလုပ် ဘာမှမရှိဘူး။ ဒါကြောင့် သူတို့က နေ့ဝက် အအားပေးလိုက်တယ်"

ဒယ်နီစွန်ဒီက တံခါးပိတ်ထားခဲ့ပြီး မီးဖိုချောင်ဘက်သို့ ဝင်သွားသည်။ လမ်းတစ်ဝက်ရောက်တော့ နောက်ပြန်လှည့်ပြီး ပြောသည်။

"ပြင်သစ်က သတင်းစာ ထပ်ရောက်လာတယ်။ ရှင်ဖတ်ဖို့ ခုတင်ဘေးမှာ ကျွန်မ ထားခဲ့တာ တွေ့ရဲ့လား"

"ကျေးဇူးပါပဲကွာ။ ဒီနေ့ကော အခြေအနေ ဘယ်လိုနေသလဲ"

ရောဘတ်က ထိုင်ရာမှထသည်။ သတင်းစာကို စိတ်ဝင်စားသည့်ပုံစံမျိုးလည်း မပြ။

"ခါတိုင်းလိုပဲ။ အသားရောင်းတဲ့လူ ပြင်သစ်စကား ကောင်းကောင်းတတ်တာ ကျွန်မ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက မတတ်ချင်ယောင်ဘဲ ဆောင်နေတယ်။ ဟောဘရူးဘာသာနဲ့ချည်း ပြောနေတယ်။ ကျွန်မက ဟောဘရူးလို ပြန်မပြောရင် သူက နားမလည်သလို လုပ်နေတယ်။ ကျွန်မ ထစ်အ ထစ်အ ဖြစ်နေတာကို ဝိုင်းရယ်ကြတယ်လေ။ နောက်ဆုံးကျတော့ သူတို့မှာ ဘာသားမှ မရှိတော့ဘူးလို့ ပြောတယ်"

"ရာရှင်စနစ်သစ်က ဒီနေ့ စတာ မဟုတ်ဘူးလား"

"ဟုတ်တယ်။ ဒါကိုလဲ ကျွန်မ ပြောတယ်။ ဒါကို ပြောစရာမလိုဘူးတဲ့။ လူတိုင်း သိတယ်တဲ့။ စာရင်းကိုင်တဲ့လူကို ပြောပြဖို့ မေ့သွားလို့တဲ့"

"ဒီလိုဆိုရင် မင်း ဘာရခဲ့သလဲ"

"အာလူးနဲ့ သိုးသား နည်းနည်း ရခဲ့တယ်"

"မှောင်ခိုဈေးကို မင်း ပြန်သွားပြန်ပြီ ထင်တယ်"

"မသွားလို့ ဖြစ်မလား။ အလူးချည်းပဲပြုတ်ပြီး ရှင် စားနိုင်လို့လား"

ရာဘတ်သည် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်နေသည်။ အတော်ကြာတော့မှ နားကြည့်သည့်လေသံနှင့် ပြောသည်။

"ဒီနေရာမှာ တို့နိုင်ငံ လာပြီး ထူထောင်တာကို အာရပ်တွေကမကြိုက်ကြဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ တို့ သိပ်ချမ်းသာသွားမှာစိုးလို့"

"ကျွန်မတို့ကို မလိုလားတာ အာရပ်တွေတင် မဟုတ်ပါဘူးရှင်"

ဒယ်နီစွန်ဒီသည် စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်သဖြင့် သူ့ဆံပင်များကို သိမ်းသပ်တင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အိမ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားပြီး သတင်းစာကို ယူလာပေးသည်။

“မျက်နှာဖုံးမှာပါတဲ့ ဒက်ခ်စ် သတင်းကို ဖတ်ပြီးပြီလား။”

“မဖတ်ရသေးဘူး။ ဘာတွေရေးထားလို့လဲ” ဒယ်နီစွန်ဒီက လာကြည့်သည်။ မျက်နှာဖုံးတွင် ဒက်ခ်စ်၏ဓာတ်ပုံကိုပါ ဖော်ပြထားသည်။ ရောဘတ်က ခဏကြာအောင် ဖတ်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် သူ့မျက်နှာ ပြုံးလာသည်။

“ဒက်ခ်စ်ကတော့ ဒီအကျင့်တွေ ဘယ်တော့မှ ဖျောက်တော့မှာမဟုတ်ဘူး။ ဂျာမန်သူဌေးတစ်ယောက်ရဲ့ မိန်းမကို သူ ပြန်ပေးဆွဲသွားတယ်တဲ့။ ဂျာမန်သူဌေးက လိုက်လာပြီး ခေါ်တဲ့အခါကျတော့ သူ့အိမ်ဟာ သံရုံးဖြစ်တဲ့အတွက် ဝင်ခွင့်မပေးဘူးလို့ ပြောလွှတ်လိုက်တယ်တဲ့”

“အမျိုးသမီးနာမည် ပါသလား။”

ရောဘတ်က ခေါင်းခါပြသည်။ ဒယ်နီစွန်ဒီက အိုးထဲသို့ရေထည့်ပြီး အာလူးများကို ဘရပ်ရှပ်နှင့် တိုက်နေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ အခွံမခွာတာလဲ”

“အခွံထဲမှာ အားရှိစေတဲ့ ဓာတ်တွေပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ အာလူးကလဲ အားလုံးပေါင်းမှ သေးသေးကလေး ငါးလုံးရှိတယ်”

“အိုး ...” ရောဘတ်သည် ကုလားထိုင်မှာ ပြန်ထိုင်ပြီး သတင်းစာကို ဖတ်နေလိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ကိုယ့်အလုပ်နှင့်ကိုယ် ငြိမ်သက်နေကြသည်။ ဒယ်နီစွန်ဒီက အာလူးများကို လေးစိတ် စိတ်သည်။ သိုးသားကို အတုံးသေးသေးကလေးများ တုံးသည်။ ကြက်သွန်နီသေးသေးတစ်ခုကိုယူပြီး အိုးထဲသို့ ပစ်ထည့်သည်။ ကြောင်အိမ်ထဲမှ နောက်ဆုံးလက်ကျန် ကြက်သွန်နီကိုပါယူပြီး ထည့်လိုက်တော့သည်။ ဟင်းမည်ကာမတ္တပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ဘာမှမရှိသည်နှင့်စာလျှင် အများကြီး တော်ပေသေးတော့သည်။

“ပါရီမြို့မှာ အပ်ချုပ်ဆိုင်သစ်တစ်ခု ဖွင့်ပြန်ပြီ။ သတင်းစာက နှစ်မျက်နှာတောင် နေရာပေးထားတယ်။ ကြည့်ဦးမလား” ဟု ရောဘတ်က လှမ်းပြောသည်။

“ကျေးဇူးပါပဲ” ဒယ်နီစွန်ဒီက ရောဘတ်ဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး သတင်းစာကို ယူသည်။ ထို့နောက် ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း သတင်းစာကို ဖြန့်ကြည့်သည်။

ဖက်ရှင် အဝတ်အစားဆိုင်သစ်ဖွင့်ခြင်း

မင်းသားကြီး ဆာဂျီနစ်ကိုဗစ်က ဦးစီးခြင်း

စာမျက်နှာများသည် အဝတ်အစားသစ်များ၊ စံပြမယ်တို့၏ ဓာတ်ပုံများနှင့် ပြည့်နေသည်။ မျက်လုံးများကို သူ မှိတ်ထားလိုက်မိသည်။ ပါရီမြို့အကြောင်းကို ပြန်စဉ်းစားနေမိသည်။ ပါရီမြို့သည် ပြပွဲပေါင်းများစွာတို့ဖြင့် စည်ကားနေလေ့ရှိသော မြို့ဖြစ်သည်။

အမှန်တော့လည်း ဖက်ရှင်ဆိုင်သစ်တစ်ခုကို ဖွင့်ပြီဆိုလျှင် လူတကာက ထိုအကြောင်းကိုပင် ပြောဆိုနေကြလေ့ရှိစမြဲပင်။ သတင်းစာများက ဝိုင်းဝန်းရေးသားပေးရန် လိုသည်။ သတင်းစာက ရေးလျှင် လူအများကလည်း ဝိုင်းဝန်းပြောဆိုကြမြဲ။ စိတ်ဝင်စားကြစမြဲပင် ဖြစ်သည်။

ပါရီမြို့သည် ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်မှ လာရောက် ဈေးဝယ်သူများနှင့် ပြည့်နေတတ်သည်။ အမေရိကန်ပြည် တောင်ပိုင်း၊ မြောက်ပိုင်း၊ ဂျာမနီ၊ အင်္ဂလန်၊ အီတလီ၊ ရှေ့ဖျားတိုင်းပြည်များကလည်း လာရောက်ဝယ်ယူလေ့ရှိကြသည်။ ဟိုတယ်များ၊ စားသောက်ဆိုင်များအားလုံး လူတွေနှင့် ပြည့်နေတတ်သည်။

ယခု မိမိတို့ ရောက်နေသည့် အစွဲရေးလ်တိုင်းပြည်တွင်ကား ထိုသို့မဟုတ်။ လူတွေကို ကြည့်ရသည်မှာလည်း ပျော်စရာမကောင်း။ သူတို့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ပျော်ပျော်ပါးပါး မနေတတ်ကြ။ ပေါင်းရသင်းရသည်မှာလည်း မလွယ်ကူချေ။ သူတို့ ရယ်ကြမောကြပြန်တော့လည်း ဟက်ဟက်ပက်ပက် မရှိလှချေ။

ဒယ်နီစွန်ဒီသည် သတင်းစာ စာမျက်နှာများကို ပြန်ကြည့်ပြန်သည်။ ဆာဂျီ၏ အပ်ချုပ်ဆိုင်မှ စံပြမယ်ကလေးများသည် ဓာတ်ပုံထဲမှနေ၍ သူ့ကို ပြန်ကြည့်နေကြသည်။ သူတို့ကို ဒယ်နီစွန်ဒီ မှတ်မိပါသည်။ မဒမ်ဘလင်ရှေး၏အိမ်တွင် မိမိနှင့်အတူ အလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးသူများလည်း ပါဝင်သည်ကို တွေ့ရသည်။

ပါရီမြို့သို့ သူ ရောက်စတုန်းက ထိုလုပ်ငန်းကို သူ အရှူးအမူး ဝါသနာပါခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော်လည်း ဖက်ရှင်ဆိုင်သို့ သူ အလုပ်သွားလျှောက်သောအခါ သူ့ကို မကြိုက်ကြ။ မကြိုက်သည့်အကြောင်းက သူ့ရင်သားများ အလွန်ကြီးမားသောကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု အကြောင်းပြကြသည်။ ရင်သားကြီးလွန်းသဖြင့် အဝတ်အစားဝတ်ရာတွင် အချိုးမကျနိုင်။ ထို့ကြောင့်လည်း အစားအသောက်ကို အများကြီးလျှော့စားသည်။ ကြီးစွာသော ဒုက္ခများကို ခံခဲ့ရသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ပိန်ကျသွားသည်။ မျက်တွင်းဟောက်ပက်နှင့် ဖြစ်လာသည်။ သို့သော်လည်း သူ့ရင်သားများကား လျော့မသွား။ ထို့ကြောင့် နာမည်ကြီးဖက်ရှင်ဆိုင်တွင် သူ အလုပ်မရခဲ့ပေ။ မနားမနေရှာရင်းဖြင့် နောက်ဆုံး ဆိုင်ငယ်ကလေးတစ်ခုတွင် အလုပ်ရသည်။ သို့သော်လည်း လခက များများစားစား မဟုတ်။

ထိုဆိုင်တွင် အလုပ်ဝင်တော့ သူ အလွန် စိတ်ဆင်းရဲရသည်။ ဈေးလာဝယ်သူအများစုသည် ယောက်ျားများဖြစ်နေသည်။ အတွင်းခံဘောင်းဘီကလေးနှင့် ဘရာစီယာကိုဝတ်ပြီး ကိုယ်ဟန်ပြရသည်။ ဘရာစီယာ ချွတ်ပြုပြီးဆိုလျှင်လည်း ချွတ်ပြုရသည်။ ဈေးဝယ်ယောက်ျားများက ထိကပါး ရိုကပါးလည်း လုပ်တတ်ကြသည်။ သို့သော်လည်း သည်းခံခဲ့ရပါသည်။

ထိုဆိုင်တွင် အလုပ်ဝင်၍ တစ်ပတ်ပြည့်ပြီးသောအခါ ဘရာစီယာအဝတ်အစားလဲသည့် အခန်းထဲသို့ ဆိုင်ရှင် ဝင်လာသည်။ ဘရာစီယာကိုလည်း ချွတ်ထားသည့်အချိန်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဒယ်နီစွန်ဒီက သူ့ကိုယ်ကို ဖုံးအုပ်ကာကွယ်ခြင်းမလုပ်။ မိမိ၏အလုပ်ရှင် ဖြစ်နေသောကြောင့်လည်း သည်အတိုင်းပင် သူ နေလိုက်မိသည်။ တခြားအမျိုးသမီးသည်လည်း သည်လိုပင် နေထိုင်လေ့ရှိကြသည်။

“မနက်ဖြန်ကျရင် မင်းရဲ့ ပထမဆုံးလခ စရမယ်” ဟု ဆိုင်ရှင်က ပြောသည်။

“တစ်ပတ်ကြည့်ပြီလား” ဟု သူက ပြန်မေးသည်။

“ဟုတ်တယ်။ တစ်ပတ်ပြည့်သွားပြီ”

“ကျွန်မ အလုပ်လုပ်တာကိုကော ကျေနပ်ပါရဲ့လားရှင်”

“အခုအချိန်ထိတော့ မဆိုးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်း တခြားအလုပ်တာဝန်တစ်ခုကို ယူရမယ်”

“ဘယ်လို တခြား တာဝန်ယူရမှာပါလိမ့်” ဘာကို ဆိုလိုသည်ကို သူ နားမလည်။

“ဟုတ်တယ်။ ဒီနေ့ည အင်မတန် အရေးကြီးတဲ့ ဖောက်သည်တစ်ယောက် လာစရာရှိတယ်။ ဒီနေ့ည မင်းကို သူနဲ့ အတူတူ လိုက်ခဲ့စေချင်တယ်တဲ့”

“ဒီနေ့ည သူနဲ့ လိုက်သွားရမယ် ...” ဒယ်နီစွန်ဒီ၏ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်လာသည်။

“ငါပြောတာကို မင်း သဘောပေါက်တယ်မဟုတ်လား။ မင်းအဖို့ ဘာမှ အကြောင်းမထူးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်း ဖရန့်တစ်ရာ အပိုကြေးရမယ်။ ပြီးတော့ သူပေးတဲ့ငွေပေါ်မှာ ငါးရာခိုင်နှုန်း ကော်မရှင် ရဦးမယ်”

ဆိုင်ရှင်က စောစောပိုင်းတွင် မာမာထန်ထန်ပြောရာမှ နောက်ပိုင်းတွင် ချိုချိုသာသာ ဆက်ပြောလာသည်။ ဒယ်နီစွန်ဒီက သူ့ကို ပြန်စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ တုန်လှုပ်မှုလည်း မဖြစ်မိတော့။ သူ ရောက်နေသည်မှာ ပြင်သစ်နိုင်ငံ ဖြစ်သည်။ ပြင်သစ်နိုင်ငံတွင် သည်လိုကိစ္စမျိုးသည် အထူးအဆန်းများ မဟုတ်တော့။ သို့သော်လည်း သည်အလုပ်ကို ဝင်စဉ်က သည်အကြောင်းများ ကြိုတင် ပြောဆိုထားခြင်း မရှိခဲ့သောကြောင့် သူ အံ့သြနေမိသည်။

“ကျွန်မက သူနဲ့ မလိုက်နိုင်ဘူး ဆိုရင်ကော”

“မင်း မနက်ဖြန် အလုပ်လာစရာ မလိုတော့ဘူး။ ဒီအလုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်း ဝင်ပြီး အကူအညီမပေးတဲ့ မိန်းကလေးကို ငါ မလိုချင်ဘူး”

ဒယ်နီစွန်ဒီသည် ခဏကြာအောင် ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေသည်။ ပြီးတော့ ဘရာဇီယာနှင့် သူ့ပစ္စည်းကလေးများကို ကောက်ယူသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်။ ကျွန်မ မလာတော့ပါဘူး။ အစကတည်းက ပြည့်တန်ဆာလုပ်ချင်တယ်ဆိုရင် ကျွန်မ ငွေတွေအများကြီးရအောင် ရှာနိုင်တာပေါ့”

သည်လိုဖြင့်ပင် သူ့ဘဝ စခဲ့ရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် အဖမ်းခံရသည်။ ထောင်ထဲသို့ ရောက်သွားသည်။ သူ ထောင်က လွတ်သောအခါ သူ့ကိုဖမ်းသည့် ရဲအရာရှိက သူ့ကို ခေါ်တွေ့သည်။

"မင်းဟာ မိန်းမချောကလေးပဲ။ မင်း အလုပ်လုပ်ဖို့ အိမ်ကောင်းကောင်းတစ်လုံး ငါ ရှာပေးမယ်။ မင်းလို မိန်းမချော ငယ်ငယ်ကလေးဟာ ညအချိန်မတော် လမ်းပေါ်မှာ အလုပ်လုပ်နေလို့ မတော်ဘူး။ ဘယ်လိုလူမျိုးတွေနဲ့ မင်း တွေ့ရမယ်ဆိုတာ ပြောနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး"

သည်လိုဖြင့်ပင် ရဲအရာရှိ၏ ဆက်သွယ်ပေးမှုကြောင့် မအိမ်ဘလင်ရှေးအိမ်သို့ သူ ရောက်လာသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ရောဘတ်နှင့်ဆုံတွေ့ခဲ့ရသည်။ ယခုတော့ အစွရေးလ်နိုင်ငံမှာ သူတို့ ဒုက္ခလာခံနေကြရသည်။

ဟင်းအိုးမှ တူးသည့်အနံ့ ထွက်လာသည်။ အလန့်တကြားဖြင့် သူ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ရောဘတ်သည် ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ အိပ်ပျော်နေသည်။ ထို့နောက် မီးဖိုပေါ်မှအိုးကို ဆွဲချသည်။ လက်ပူလောင်သွားသည်။ ရေစင်ပေါ်သို့ အိုးကို ပစ်တင်လိုက်သည်။ တူးနေသည့် သိုးသားနှင့် အာလူးများ ဖိတ်စဉ်ကျသွားသည်။

ထိတ်လန့်တကြားဖြင့် သူ ငေးကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုချလိုက်မိတော့သည်။ ကိုးကွယ်ရာ မရှိတော့ပြီ။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

သူ့နောက်သို့ ရောဘတ် ရောက်လာသည်။ အဖြစ်အပျက်ကို ငုံ့ကြည့်သည်။

"ဟင်းအိုးတူးကုန်ပြီ မဟုတ်လား"

ဒယ်နီစွန်ဒီက ရောဘတ်ကို ကြည့်နေသည်။ မျက်ရည်များ တရဟော စီးကျနေသည်။ ထို့နောက် အိပ်ခန်းဆီသို့ ဝင်ပြေးသွားသည်။ တံခါးကို ခြေထောက်နှင့် ဆောင့်ကန် ပိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်။ ခွေးစာတွေ တူးကုန်ပြီ"

အသံကုန်အော်ရင်း မထိန်းနိုင်အောင် ငိုမိသည်။ ရောဘတ်က အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်လာသည်။ ခုတင်စွန်းမှာ ထိုင်သည်။ သူ့ကို ပွေယူသည်။ သူကလည်း ရောဘတ်၏ရင်ခွင်တွင်းသို့ ဝင်ကာ မျက်နှာကို အပ်ထားသည်။

“အို ... ကျွန်မ ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကိုပဲ ပြန်ပါရစေတော့ ရောဘတ်ရယ်” ဟု သူက ပြောသည်။

ရောဘတ်က ဘာမှ ပြန်မဖြေ။ သူ့ကိုသာ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဖက်ထားသည်။

“ရှင် မြင်တယ်မဟုတ်လား။ ဒီတိုင်းပြည်ဟာ ကျွန်မတိုင်းပြည်မဟုတ်ဘူး။ ဒီတိုင်းပြည်က လူမျိုးတွေဟာလဲ ကျွန်မနဲ့တူတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မဟာ ပြင်သစ်လူမျိုးပဲ။ ကျွန်မ ဒီမှာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မနေနိုင်တော့ဘူး”

ရောဘတ်သည် ငြိမ်မြဲငြိမ်နေသည်။ ဒယ်နီစွန်ဒီက သူ့ကို ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်သည်။

“ရှင်လဲ ဒီတိုင်းပြည်နဲ့ ဘာမှဆိုင်တာမဟုတ်ဘူး။ ရှင်ဟာ ဒုက္ခသည်မဟုတ်ဘူး။ ဒီတိုင်းပြည်ကို ရှင် လာစရာ ဘာအကြောင်းမှမရှိဘူး။ ရှင်က ပြင်သစ်လူမျိုးပဲ။ ပြင်သစ်နိုင်ငံသားပဲ။ ဒီကိုလာဇွို ရှင့်ကိုလဲ ဘယ်သူကမှ ခေါ်ကြတာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မတို့အပေါ်မှာလဲ သူတို့ ကြည်ဖြူတာမဟုတ်ဘူး။ တခြားလူတွေ နေရမယ့်နေရာမှာ ကျွန်မတို့ သက်သက်လာပြီး ရှုပ်နေသလို ဖြစ်နေကြပြီ။ သူတို့စားရမယ့် အစားအစာတွေကို ကျွန်မတို့က ဝင်လုစားသလို ဖြစ်နေပြီ”

“မင်း ... သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ။ နည်းနည်းလောက် နားလိုက်ရင် မင်း သက်သာသွားလိမ့်မယ်” ဟု ရောဘတ်က နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ ပြောသည်။

“မနားဘူး။ ကျွန်မပြောနေတာတွေဟာ အမှန်ချည်းပဲ။ ဒါကိုလဲ ရှင် သိပါတယ်။ ရှင့်ကိုသာ သူတို့ တကယ်လိုလားကြမယ်ဆိုရင် ဘာသာပြန်ဌာနမှာ အခုလို စာရေးရာထူးလေး ပေးမထားဘဲ ပိုပြီးအရေးပါ အရာရောက်တဲ့နေရာမှာ ရှင့်ကို တာဝန်ပေးထားမှာပေါ့။ ကျွန်မတို့ ထက်ပိုပြီး သူတို့လိုချင်တာ ဘာလဲဆိုတာ ရှင် မသိဘူးလား။ ပိုက်ဆံရှင့် ... ပိုက်ဆံ၊ တိုင်းပြည် ထူထောင်ဖို့ ပိုက်ဆံလိုတယ်။ စားနပ်ရိက္ခာရဖို့ ပိုက်ဆံ လိုတယ်။ အဝတ်အထည်ဝယ်နိုင်ဖို့ ပိုက်ဆံလိုတယ်။ သူတို့ လိုချင်နေတာက ကျွန်မတို့ကို မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ တိုင်းပြည်အတွက် ပိုက်ဆံလိုနေတာ။ သူတို့လိုတဲ့ပိုက်ဆံကို ရှင့်အဖေ ဘဏ်တိုက်မှာ ပြန်ပြီး ရှင် အလုပ်လုပ်ပေးနိုင်တာပဲ။ ဒီမှာလာပြီး အခုလို အကူအညီပေးနေတာထက် ရှင့်အဖေ ဘဏ်တိုက်မှာ အလုပ်ဝင်လုပ်ပြီး အကူအညီပေးမှသာ အဓိပ္ပာယ် ရှိတော့မှာပေါ့”

ရောဘတ်က သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ငါ မပြန်နိုင်တော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ မပြန်နိုင်ရမှာလဲ” ဟု သူက မေးသည်။

ရောဘတ်က ဘာမှ ပြန်မဖြေ။

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်။ ရှင့်အဖေက လက်တွေ့သမား။ ရှင် မဟုတ်တာတွေ လုပ်နေတာကို သူ သိတယ်။ ဒါကြောင့် သူနဲ့ ရှင် ရင်မဆိုင်ရတာ မဟုတ်လား”

“ဒါကြောင့် မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

“ဒါဖြင့်ရင် ကျွန်မကြောင့်လား။ ကျွန်မဟာ ရှင်တို့ ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ မဝင်ဆံ့တဲ့ မိန်းမမို့လား။ ကြေးစားမမို့လား”

ရောဘတ်က ဘာမှ ပြန်မဖြေ။ ဒယ်နီစွန်ဒီက သူ့မျက်လုံးများကို တည့်တည့် စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဒီအတွက် မပူပါနဲ့။ ရှင်နဲ့ဆိုင်တဲ့ ရှင့်တိုင်းပြည်ကိုသာ ပြန်သွားပါ။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ကွာရှင်းပြတ်စဲပါ့မယ်။ ကျွန်မကြောင့်တော့ ရှင်တို့အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ ရှင် အရက်တက် အကျိုးနည်း မဖြစ်စေရပါဘူး။ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ပါ ရောဘတ်ရယ်။ ကျွန်မ ဒီမှာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ဆက်ပြီး မနေနိုင်တော့ပါဘူး။ ကျွန်မတိုင်းပြည်ကို ကျွန်မ ပြန်ပါရစေတော့”

ဒယ်နီစွန်ဒီသည် ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးလေတော့သည်။ မျက်နှာကိုလည်း ရောဘတ်၏ ရင်ခွင်ထဲမှာ ဝှက်ထားမိတော့သည်။ အတော်ကြာတော့မှ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော စကားသံကို သူ ကြားရတော့သည်။

“မင်းကို ကိုယ်ချစ်တယ် ... ဒယ်နီစွန်ဒီ။ မငိုပါနဲ့တော့။ ကိုယ်တို့တိုင်းပြည်ကို ကိုယ်တို့ ပြန်ကြမယ်”

*

(၁၈)

နောက် ခြောက်လကြာပြီး နေ့တစ်နေ့တွင်ဖြစ်သည်။ ဒယ်နီစွန်ဒီသည် ပါရီမြို့ရှိ ဘေရွန်ဒီကျောင်း၏ နေအိမ်မှ သူ့အခန်းထဲရှိ ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ကြီး သုံးချပ်ရှေ့မှာ ရပ်နေသည်။ မှန်ထဲမှ သူ့ကိုယ်သူပြန်ကြည့်ပြီး အကဲခတ်နေသည်။ အပ်ချုပ်ဆိုင်များတွင် စံပြမယ်အလုပ် လျှောက်တုန်းက သူ့ရင်သားများ ကြီးလွန်းသည်ဆိုပြီး အလုပ်ခန့်ရန် ငြင်းဆိုခဲ့ကြသည်။ ယခု သူ့ကိုယ်တိုင်က အဝတ်အစားဝယ်သူဖြစ်လာသောအခါတွင် သူ့ရင်သားများသည် ဖက်ရှင်ဆန်းအတွက် အလွန်ပင်လှပသည်ဟု ဆိုကြပြန်သည်။ ထိုအကြောင်းများကို ပြန်စဉ်းစားရင်း တစ်ကိုယ်တည်း ပြုံးမိသည်။

မင်းသားကြီး နစ်ကိုဗစ်၏ဆိုင်မှ ဒီရိုင်းဆရာသည် ဒယ်နီစွန်ဒီကိုကြည့်ပြီး မည်သို့သောပုံမျိုးကို ချုပ်လုပ်ပေးရမည်ဖြစ်ကြောင်း တတွတ်တွတ် ပြောနေသည်။

"ခပ်ကျယ်ကျယ်ချုပ်ရမယ်။ ဒါမှ ကိုယ်လုံးရဲ့အလှပေါ်မယ်။ လည်ပင်းကျယ်ရမယ်။ ဒါမှ လည်ပင်းရဲ့အလှ ပေါ်မယ်။ အင်မတန်လှတဲ့ ရင်သားတွေရဲ့ အလှပေါ်အောင် လခြမ်းပုံမျိုး ဖော်ပေးရမယ်။ အရောင်က အစိမ်းရောင် ဖြစ်ရမယ်" စသည်ဖြင့် သူ့စိတ်ကူးများကို တတွတ်တွတ် ရေရွတ်နေခဲ့သည်။

သူ့စိတ်ကူးအတိုင်း ချုပ်ပေးသော အဝတ်အစားသည် အလွန်ပင် အချိုးပြေနေတော့သည်။ ဒီကျောင်းတို့ပိုင်ဆိုင်သည့် ကမ္ဘာကျော် မြဲလည်ဆွဲကို ဆင်လိုက်သောအခါ သူ့အလှသည် ပို၍ ပေါ်လွင်လာသည်။ အသွေးကောင်းသော မြဲသည် (၅၅)ရတီ ရှိသည်။ အသည်းပုံသဏ္ဍာန် သွေးထားသည်။ ပတ်လည်တွင် စိန်များရံထားသည်။ ဆင်စွယ်နှစ်ရောင် သူ့အသားနှင့် အလွန်တရာ လိုက်ဖက်နေသည်။

မှန်ထဲမှာ သူ့ကိုယ်သူ ကြည့်နေရင်းဖြင့် ဒယ်နီစွန်ဒီသည် စိတ်လှုပ်ရှားလာသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ဘေးတွင်ထိုင်နေသည့် သူ့ယောက်မ ကာရိုလင်းဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ အောက်ထပ်တွင် ကျင်းပနေသည့် ဧည့်ခံပွဲမှ အသံများသည်လည်း သူတို့ရှိနေကြသည့် အပေါ်ထပ်မှ အခန်းထဲသို့ ပျံ့ဝင်လာသည်။

“ကျွန်မ ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘူး။ အောက်ထပ်ကို သွားရမှာ ကြောက်လာတယ်”

“ကြောက်စရာမလိုပါဘူးကွယ်။ မင်းကို ဘယ်သူကမှ ကိုက်စားမှာ မဟုတ်ပါဘူး” ဟု ကာရိုလင်းက ပြုံးပြီး ပြန်ပြောသည်။

“ကျွန်မပြောတာကို ကာရိုလင်း နားလည်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ အခု ဧည့်ခံပွဲလာတဲ့ လူတွေထဲက တချို့ဟာ ကျွန်မနဲ့ ဆက်ဆံခဲ့ကြဖူးတဲ့လူတွေ ဖြစ်နေတယ်။ သူတို့နဲ့ အခုတွေ့ရရင် ကျွန်မ ဘာစကား သွားပြောရမှာလဲ။ သူတို့ဇနီးတွေနဲ့တွေ့ရင်ကော ဘယ်လိုပြောရမှာလဲ”

“ဂရုမစိုက်ပါနဲ့။ ကိုယ် ဘာမှ မသိသလိုဘဲ နေလိုက်ပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ ...”

“မင်းကိုယ်မင်း မှန်ထဲကြည့်စမ်း။ လည်ပင်းမှာဆွဲထားတဲ့ မြလည်ဆွဲရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို မင်း နားလည်သလား” ကာရိုလင်းက သူ့အနားသို့ တိုးလာပြီး မေးသည်။

ဒယ်နီစွန်ဒီက ခေါင်းခါပြသည်။

“ကိုယ်တို့အမေဟာ အဲဒီ မြလည်ဆွဲကို ဝတ်ခဲ့တယ်။ ကိုယ်တို့အဘွား၊ ကိုယ်တို့အဘွားရဲ့အမေ၊ အားလုံး ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်က ဒီမြလည်ဆွဲကို ဝတ်ဆင်ခဲ့ကြတယ်။ ဒီမြလည်ဆွဲကို ဝတ်ဆင်ခွင့်ရတဲ့သူဟာ ကိုယ်တို့မိသားစုထဲမှာ ဘေရွန်ဘွဲ့ခံ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ ဇနီးတွေသာ ဖြစ်တယ်။ ဒါကို မင်းဝတ်ဖို့ ဖေဖေက ရောဘတ်ကိုပေးခဲ့တယ်။ ဒါဟာ ဘာသဘောလဲဆိုရင် မင်းရဲ့ ဘဝဟောင်းက ချုပ်ငြိမ်းသွားပြီလို့ ဆိုလိုတဲ့သဘော ဖြစ်တယ်။ အခု အောက်ထပ်ကို ရောက်နေကြတဲ့ လူတွေထဲမှာ ဒီအစဉ်အလာကို မသိတဲ့လူ တစ်ယောက်မှ မပါဘူး”

ဒယ်နီစွန်ဒီ၏ မျက်လုံးထဲတွင် မျက်ရည်များ ပြည့်လာသည်။

“ရောဘတ်က ကျွန်မကို ဘာမှ ပြောမပြဘူး”

“ပြောဖို့ မလိုဘူးလေ။ ဖေဖေက မင်းကို ဝတ်ဆင်ခွင့်ပြုလိုက်ပြီပဲ။ ဒီအကြောင်းကိုလဲ အားလုံး သိကြပါတယ်။ အောက်ကိုရောက်ရင် မင်း တွေပါလိမ့်မယ်”

“ကျွန်မ ငိုမိတော့မယ်”

“မငိုပါနဲ့ကွယ်။ ကဲ ... လာ။ အောက်ကိုသွားကြမယ်။ မင်းငိုလိုက်ရင် အလှတော့ ပျက်ကုန်လိမ့်မယ်”

ကာရိုလင်းက သူ့လက်ကို လာဆွဲရင်း ပြောသည်။

+

ဘေရွန်သည် ဧည့်သည်များကြားမှဖြတ်ပြီး ဒယ်နီစွန်ဒီရီရာသို့ လျှောက်လာသည်။ အနားသို့ ရောက်သောအခါ ...

“ဒီကကြိုးမှာ သမီးနဲ့အတူတူ ကပါရစေနော်” ဟု ပြောသည်။

ဒယ်နီစွန်ဒီက ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး လက်ကမ်းပေးသည်။ ကပွဲပြုလုပ်နေသည့်နေရာသို့ သူတို့ လျှောက်သွားကြသည်။ တီးဝိုင်းက စည်းလေးသည့် တီးလုံးကို တီးမှုတ်ပေးသည်။

“တွေ့တယ်မဟုတ်လား။ ဖေဖေအသက်အရွယ်နဲ့ လိုက်မယ့်တီးလုံးကို သူတို့ တီးပေးကြတယ်”

“ဖေဖေအသက်အရွယ်နဲ့လိုက်တဲ့ တီးလုံးဆိုရင် အမေရိကန် တေးသံမြူးမြူးကို တီးပေးဖို့ ကောင်းတာပေါ့”

“မလုပ်ပါနဲ့ကွယ်။ အခုလို ဧည့်ခံပွဲလုပ်ရတာကို စိတ်တိုင်းကျရဲ့လား”

“သိပ်ကို စိတ်ချမ်းသာပါတယ် ဖေဖေ။ အိပ်မက်မက်နေသလားလို့တောင် အောက်မေ့မိတယ်။ လူ့ဘဝကြီးဟာ ဒီလိုဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ လုံးဝ မမျှော်လင့်ခဲ့ဘူး။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဖေဖေ”

“ဖေဖေကို ကျေးဇူးတင်ဖို့ မလိုပါဘူး။ ဒီလိုဖြစ်လာအောင် မင်းဟာမင်း လုပ်ခဲ့တာပါ။ ဖေဖေသားကို အိမ်ပြန်ရောက်လာအောင် မင်း ပြန်ပို့ပေးနိုင်ခဲ့တာ မဟုတ်လား။ သူကော နေကောင်းရဲ့လား”

“ဘိန်းဖြူကိစ္စ မေးတာလား ဖေဖေ”

ဘေရွန်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ပြတ်သွားပါပြီ။ ပြတ်စတုန်းကဆိုရင် ရက်ရှည်လများ ဖျားနေခဲ့တယ်။ အခုတော့ ကောင်းသွားပါပြီ”

“ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်။ ဒီကိစ္စအတွက်လဲ မင်းကို ဖေဖေ ကျေးဇူးတင်ရဦးမှာပါ”

“ကျွန်မကို ကျေးဇူးတင်ဖို့ မလိုပါဘူး ဖေဖေ။ အစွဲရေးလဲတွေကို ကျေးဇူးတင်ပါ။ မူးယစ်ဆေးဝါးနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူတို့ စည်းကမ်းသိပ်ကြီးတာ”

ကရင်းဖြင့် စာကြည့်ခန်းအပေါက်ဝနားသို့ ရောက်လာကြသည်။ ဘေရွန်က စာကြည့်ခန်းထဲသို့ သူ့ကို ခေါ်သွားသည်။

“အခန်းထဲကို လိုက်ခဲ့ပါဦး ပြစရာရှိလို့”

ဒယ်နီစွန်ဒီကလည်း တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်သွားသည်။ အခန်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ ဘေရွန်က အံ့ဆွဲတစ်ခုကို ဆွဲဖွင့်သည်။ အံ့ဆွဲထဲမှ စာရွက်များကို ထုတ်ယူပြီး သူ့ကို လှမ်းပေးသည်။

“မင်း စာရွက်တွေ”

ဒယ်နီစွန်ဒီက ငုံ့ကြည့်သည်။ ရဲမှတ်တမ်းများ၊ ဆေးလက်မှတ်များ၊ ပြည့်တန်ဆာမှုဖြင့် အဖမ်းခံခဲ့ရသည့် မှတ်တမ်းများ၊ ရဲအဖွဲ့က ထုတ်ပေးထားသည့် ကတ်ပြားများ ဖြစ်သည်။ ဒယ်နီစွန်ဒီ၏ ရင်ထဲမှာ ရှုပ်ထွေးသွားသည်။ ဘေရွန်ကို မော့ကြည့်သည်။

“ဒါတွေကို ဘယ်လိုလုပ် ရတာလဲ ဖေဖေ”

“ဖေဖေ ဝယ်ယူခဲ့တာ။ အခုဆိုရင် ဒီမှတ်တမ်းတွေအားလုံး ဖေဖေဆီ ရောက်လာပြီဖြစ်တဲ့အတွက် မင်း နာမည်ဟာ ဘယ်နေရာမှာမှ မရှိတော့ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ဖေဖေ ... ဒါတွေရဖို့ ငွေတွေ အများကြီး ပေးရမှာပေါ့”

ဘေရွန်က တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လည် ဖြေကြားခြင်းမပြုဘဲ ဒယ်နီစွန်ဒီ၏လက်ထဲမှ စာရွက်များကိုယူကာ အသင့်ရှိနေသော မီးဖိုနားသို့သွားသည်။ ပြီးတော့ မီးဖိုထဲသို့ ထည့်သည်။ တစ်မဟုတ်ချင်း ပြာကျသွားသည်။

“ဒါကို မင်းကိုယ်တိုင် မြင်စေချင်လို့။ ဘဝဟောင်းက ဒယ်နီစွန်ဒီဆိုတာ မရှိတော့ဘူး။ ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာတော့ဘူး” ဟု ဘေရွန်က သူ့ဘက်သို့ လှည့်ပြောသည်။

“သူ မရှိတော့ဘူးလား။ ဒီလိုဆိုရင် ဘယ်သူ ကျန်ရစ်ခဲ့သလဲ။ ကျွန်မက ဘယ်သူလဲ”

“ဖေဖေချွေးမပေါ့။ ရောဘတ်ရဲ့ ဇနီးပေါ့။ ဖေဖေ အင်မတန်ဂုဏ်ယူတဲ့ ဖေဖေသမီးပေါ့” ဟု ဘေရွန်က အေးဆေးစွာ ပြန်ပြောသည်။

+

“ဒါတော့ မလုပ်သင့်ဘူးထင်တယ် ဖေဖေ”

ရောဘတ်က စကြံအတိုင်း လျှောက်လာရင်း သူ့အဖေ၏ ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်သွားကာ သူ့အဖေကို ပြောသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ” ဘေရွန်က သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဟိုမှာ နေခဲ့ဖူးတာပဲ ဖေဖေ။ သူတို့တိုင်းပြည်မှာ ကျွန်တော်နေခဲ့တာ ဖေဖေ မေ့သွားပြီထင်တယ်။ ဒီစီမံကိန်းမှာ အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ သဲကန္တာရကိုဖြတ်ပြီး ပိုက်လိုင်းသွယ်ရာမှာ ကုန်ကျမယ့်ငွေကို အစွဲရေးလ်တွေက ဘယ်တော့မှပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ နှစ်တစ်ရာအတွင်းမှာ ပေးနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ မြှုပ်နှံထားတဲ့ငွေတွေ ပြန်ပေါ်လာတာကို ဘယ်တော့မှ ကျွန်တော်တို့ မြင်ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ရောဘတ်သည် အလွန် သောကရောက်နေပုံရသည်။

“ဒါပေမဲ့ ဒီစီမံကိန်းဟာ ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ မင်း သဘောတူခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“လိုအပ်တယ်လို့လဲ မင်း လက်ခံတယ် မဟုတ်လား”

“လက်ခံပါတယ်။ ဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် အငြင်းမပွားပါဘူး။ ကျွန်တော် ပြောနေတာက စီးပွားရေးသဘောကို ပြောနေတာပါ”

“ဘက်လုပ်ငန်းဆိုတာဟာ တစ်ခါတလေကျရင် အမြတ်ငွေ ချက်ချင်း မရနိုင်ပေမယ့်လဲ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံရတာတွေရှိတယ်။ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာဖို့နဲ့ပတ်သက်ပြီး ထမ်းဆောင်ရမယ့် တာဝန်တွေအနက် ဒါဟာလဲ တာဝန်တစ်ခုပဲ။ ဒီလို တာဝန်ထမ်းဆောင်ရာက ရရှိလာမယ့် အကျိုးအမြတ်ကို မျှော်ကိုးပြီး လုပ်ရတာတွေ ရှိတယ်”

“ဒီလိုလုပ်တဲ့အတွက် ဖေဖေ့ရည်မှန်းချက်တွေ ပြောင်းလဲသွားစရာကော မရှိဘူးလား”

“မင်းရဲ့ ကန့်ကွက်ချက်ပေါ်မှာလဲ မူတည်တယ်”

“ဖေဖေမိသားစုအတွက်လဲ ဖေဖေတာဝန်ကို ယူဖို့ လိုပါသေးတယ်။ ဗွန်ကပ်ပင်ရဲ့ လုပ်ငန်းတွေ ပျက်စီးမသွားအောင် ဖေဖေ ဝင်ပြီး ကယ်ခဲ့တာဟာ ဒီအကြောင်းကြောင့် လုပ်တာလား”

ဘေရွန်က ထိုင်ရာမှ ထသည်။

“ဒါလဲ အပိုင်းတစ်ခုပဲပေါ့။ ဒါကို ဖေဖေတို့မလုပ်ရင် တခြားတစ်ယောက်က ဝင်လုပ်လိမ့်မယ်။ အကျိုးအမြတ်ကို တခြားလူ ယူသွားလိမ့်မယ်။ အခု စိုက်ထုတ်ရမယ့်ငွေဟာ ဗွန်ကပ်ပင်ရဲ့ လုပ်ငန်းတွေထဲက ရလာတဲ့ အကျိုးအမြတ်ငွေတွေပဲ”

“ဒီလိုဆိုရင် အခု စီမံကိန်းပေါ်က အကျိုးအမြတ်ရဖို့ကို ဖေဖေ မျှော်လင့်မထားဘူးပေါ့”

“ဖေဖေပြောတာ ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။ ဘဏ်လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ အကျိုးအမြတ်ရဖို့ကို အမြဲတမ်း ရည်စူးတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စဟာ အကျိုးအမြတ်တစ်ခုတည်းကို ကြည့်နေရမယ့်ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး”

“ဖေဖေ သဘောပေါက်အောင် ကျွန်တော်ပြောပြနိုင်ရင် အကျိုးအမြတ်ကို ဖေဖေ လက်ခံမလား”

“လက်ခံရမှာပေါ့။ မင်းစိတ်ထဲမှာ ဘာရှိနေသလဲ။ အတိအကျ ပြောစမ်းပါဦး”

ဘေရွန်သည် ကုလားထိုင်မှာ ပြန်ထိုင်ပြန်သည်။

“ကင်ပီယန်-အစ္စရေးလ် မီးသင်္ဘောကုမ္ပဏီရှိတယ်။ မာစယ်ဟာ သိပ်လောဘကြီးပြီး အမြတ်အားလုံး သူတစ်ယောက်တည်း လိုချင်တဲ့အတွက် သူတို့ကုမ္ပဏီကို ကျွန်တော်တို့က အာမခံပယ်ချတော့မယ့်ဆဲဆဲ ဖြစ်နေပြီ”

“မှန်ပါတယ်။ မာစယ်ဟာ အလွန်လောဘကြီးတဲ့လူ ဖြစ်တယ်။ နောက်တစ်နှစ်လောက်ဆိုရင် သူပိုင်တဲ့ သင်္ဘောတွေဟာ သူ့ယောက်ျားမပိုင်တဲ့ သင်္ဘောတွေနဲ့ စီးရေ အတူတူလောက် ဖြစ်သွားတော့မယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့သင်္ဘောတွေရဲ့ အာမခံကြေးဟာ သိပ်များလွန်းတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီအပေါ်မှာ အမြတ် များများစားစား ဖေဖေတို့ မရနိုင်ဘူး”

"ဒါပေမဲ့ အစွဲရောလဲဘက်က ရမယ့်အမြတ်တွေဟာ တခြားကုမ္ပဏီလက်ထဲကို ရောက်မသွားဘူးဆိုရင် ရေနံပိုက်သွယ်ဖို့ကိစ္စမှာ ထည့်သုံးလို့ မရနိုင်တော့ဘူး"

"ရနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ လုံလောက်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး"

"စီမံကိန်းနှစ်ခုကို ပေါင်းပြီး အစွဲရောလဲကို ငွေချေးရင်ကော"

"ဒါဆိုရင်တော့ ဖြစ်နိုင်စရာ အကြောင်းရှိတယ်"

ရောဘတ်က ပြုံးသည်။ သူ့အဖေက သူ့ကို မော့ကြည့်နေသည်။

"မာစယ်က လက်မခံဘူးဆိုရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ သူ့အစုရှယ်ယာတွေထက် ပိုပြီး ထည့်ဝင်ဖို့ အကျပ်ကိုင်ရင် အမြတ်ငွေက နည်းသွားလိမ့်မယ်"

"ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို မေးရမှာပေါ့ ဖေဖေ။ သူ့သင်္ဘောတွေ အလုပ်ဖြစ်ဖို့ကို သူ သိပ်ပြီးဆန္ဒစောနေတယ်ဆိုရင် သူ လက်ခံမှာပေါ့။ နောက်ပြီးတော့ သူ့အတွက် ကျွန်တော်တို့ထက် ပိုပြီး အာမခံချက်ပေးချင်တဲ့လူကော ရှိဦးမှာတဲ့လား"

ဘေရွန်က သူ့သားကို လှမ်းကြည့်မိပြန်သည်။ အကြံဉာဏ်ကောင်းဖြစ်သောကြောင့် သူ့သားကို လေးစားလိုက်မိသည်။ ထိုအစီအစဉ်အတိုင်း အောင်မြင်မည်ဆိုလျှင် အစွဲရောလဲအတွက်လည်း အကျိုးကျေးဇူး များနိုင်မည်။

"နယူးယောက်မှာ မာစယ်ရှိနေတယ်။ သူနဲ့ သွားပြီး ဆွေးနွေးလိုက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်"

"ကောင်းတယ် ဖေဖေ။ ဒယ်နီစွန်ဒီလဲ သဘောကျမှာပဲ။ အမေရိကကို သူ မရောက်ဖူးသေးဘူး"

ရောဘတ် ထွက်သွားသည်ကို ဘေရွန်က ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် စားပွဲပေါ်မှ စာရွက်ကို ကောက်ကြည့်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့စိတ်များ ထွေပြားနေသည်။ သူ အသက်ကြီးပြီ။ ထို့ကြောင့်လည်း လုပ်ငန်းမှ အနားယူသင့်ပြီဟု သူ တွေးမိသည်။

အမှန်တော့ သူ့နေရာကို အစားဝင်ပြီး လုပ်ငန်းတစ်ခုလုံးကို ဆက်လက် တာဝန်ယူသွားနိုင်မည့်လူကို နှစ်ပေါင်းများစွာ သူ စောင့်ခဲ့သည်။ ကြီးမားသော တာဝန်ကြီးများကိုလည်း နှစ်ပေါင်းများစွာ သူ ထမ်းဆောင်ခဲ့ရသည်။ ယခုတော့ သူ့တာဝန်များကို သူ့သားက ပရုံးပြောင်း ထမ်းဆောင်နိုင်တော့မည်ဟု သူ တွေးလိုက်မိလေသည်။

*

(၁၉)

နိုင်ငံတော်အလံများ လွှင့်ထူထားသည့်နေရာသို့ အနက်ရောင် ဖိမ်ခံမော်တော်ကားကြီး ဆိုက်ရောက်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း လူထုကြီးက သောင်းသောင်းဖြဖြ သြဘာပေး ကြိုဆိုကြသည်။ ဗိုလ်ကြီးတစ်ဦးက မော်တော်ကားနားသို့ ခပ်သွက်သွက် တိုးကပ်သွားကာ တံခါးဖွင့်ပေးသည်။ ကားထဲမှ အင်ပါရီ ထွက်လာသည်။ သူ၏ ရွှေရောင်ဆံပင်များသည် တောက်ပသောနေရောင်ခြည်တွင် ဝင်းလက်နေသည်။

“ထိပ်ထားလေး ... ထိပ်ထားလေး” ဟူသောအသံများ ပရိသတ်ဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာသည်။

အင်ပါရီသည် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် ခဏကြာအောင် ရပ်နေသေးသည်။ ပြီးတော့မှ ပြုံးသည်။ မိန်းကလေးငယ်တစ်ဦးက သူ့ဆီသို့ ပြေးသွားပြီး ပန်းစည်းဆက်သည်။ အင်ပါရီက ကိုယ်ကို ကိုင်းပြီး ကလေးမကလေးကို နမ်းသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်”

ဟုလည်း တိုးတိုးပြောသည်။ သူ့ပတ်လည်သို့ အရာရှိကြီးငယ်များ ရောက်လာကြသည်။ ထို့နောက် စင်မြင့်ဆီသို့ ဦးဆောင်ခေါ်သွားကြသည်။ စင်မြင့်ပေါ်ရှိ စကားပြောခွက်ရှေ့တွင် အင်ပါရီက နေရာယူသည်။ ဓာတ်ပုံသတင်းထောက်များက ဓာတ်ပုံ တဖျပ်ဖျပ် ရိုက်ကြသည်။ ပရိသတ်ဘက်မှ အသံသည် တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်သွားသည်။ အင်ပါရီက ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီးသည်အထိ ငြိမ်သက်စွာ ရပ်စောင့်နေသည်။ အားလုံး ကြီးသွားသောအခါ သူက စကားစပြောသည်။ သူ့အသံသည် တိုးသော်လည်း လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ရှိသည်။ ပရိသတ်ကြီးထဲရှိ လူတစ်ဦးချင်းကို လေသံဖြင့် တိုးတိုးကလေး ပြောနေပုံမျိုးနှင့် ခပ်ဆင်ဆင် တူသည်။

“ချစ်စွာသော ကလေးများနဲ့ တိုင်းသူပြည်သားများရှင်”

ပရိသတ်ကြီးက ဝမ်းသာအားရ အော်ကြပြန်သည်။ အင်ပါရီသည် သူတို့လူတန်းစားထဲမှာ တစ်ယောက်အပါအဝင် မဟုတ်သောကြောင့် အထင်ကြီးစိတ်ဖြင့် အော်ကြခြင်းလား။ သူ့ဖခင်ကိုယ်တိုင် လာရောက်ချီးမြှင့်ခြင်းမပြုသည်ကို အော်ဟစ် ဆန္ဒပြခြင်းလား။ သို့တည်းမဟုတ် အင်ပါရီသည် အလုပ်သမားလူတန်းစား၊ တောင်သူလယ်သမားလူတန်းစားတို့နှင့် လားလားမျှ မအပ်စပ်သောကြောင့် အော်ဟစ်ကြခြင်းလား။ မည်သို့ဆိုစေ အင်ပါရီသည် ကလေးသူငယ်များ ပညာသင်ကြားနိုင်ရန် ကျောင်းများ၊ နာမကျန်းသူတို့အတွက် ဆေးရုံများ၊ အလုပ်မလုပ်နိုင်သူနှင့် သက်ကြီးရွယ်အိုတို့အတွက် လိုအပ်သည့် အစားအစာများကို ပြည့်စုံစေလိုသူတစ်ဦးကား အမှန်ဖြစ်ချေသည်။

ယခုဆိုလျှင် ကြီးမားစွာထည်သည့် အဖြူရောင်အဆောက်အအုံသစ်ကြီး၏ရှေ့တွင် အင်ပါရီ ရပ်နေပြီ။ သည်အဆောက်အအုံကြီးကို ဆောက်လုပ်နေခိုက်က သူတိုင်းသူပြည်သားအချို့တို့ အလုပ်လည်း ရခဲ့ကြသည်။ ထိုအဆောက်အအုံကြီး ဆောက်လုပ်ထားသည့်မြေသည် အင်ပါရီပိုင်သော မြေ ဖြစ်လေရာ နောင် နှစ်ပေါင်းတစ်ထောင်ကြာအောင် မြေလခများကို သူ့ကို ဆက်ရမည်။ ယင်းအဆောက်အအုံကား သူ့ကိုဂုဏ်ပြုပြီး အမည်ပေးထားသည့် **သမီးတော်ဟိုတယ်** ပင် ဖြစ်လေသည်။

အင်ပါရီက လက်မြှောက်ပြသည်။ ပရိသတ်က ငြိမ်သွားပြန်သည်။ ပရိသတ်ကို သူက ငုံ့ကြည့်သည်။ နေကျဲကျဲတောက် ပူနေသော်လည်း သူ မျက်တောင်မခတ်။

“ဒီကနေ့ဟာ ကျွန်မတို့အားလုံး ဂုဏ်ပြုကြရမယ့်နေ့ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ ကော်တီဝွေးပြည်သူအားလုံး ဂုဏ်ပြုဝမ်းမြောက်ကြမယ့်နေ့ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ တိုင်းပြည်အဖို့ အကျိုးကျေးဇူး စတင်ဖြစ်ထွန်းရာ နေ့တစ်နေ့ အဖြစ်နဲ့လဲ မှတ်ယူရမယ့်နေ့ ဖြစ်ပါတယ်”

ပရိသတ်က သြဘာပေးကြသည်။ အင်ပါရီက လက်မြှောက်ပြသည်။

“ဒီနေရာကို ကျွန်မ ရောက်လာတာဟာ ကျွန်မအဖေ့ရဲ့ ကိုယ်စား ရောက်လာခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ဖေဖေဟာ သူ ချစ်မြတ်နိုးတဲ့တိုင်းပြည်နဲ့ လူမျိုးအတွက် မနားမနေ အလုပ်လုပ်နေရတဲ့အတွက် ဒီနေရာကို သူ့ကိုယ်တိုင် လာချင်ပေမယ့် မလာနိုင်အောင် ဖြစ်နေရပါတယ်”

ပရိသတ်က “ခေါင်းဆောင်ကြီး ... ခေါင်းဆောင်ကြီး”

ဟု အော်ကြပြန်သည်။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ အင်ပါရီက ဟန့်တားခြင်းမပြု။ အသံများ တိတ်သွားတော့မှ သူက ဆက်ပြောပြန်သည်။

“မနက်ဖြန်ဆိုရင် ဒီဟိုတယ်ကြီးကို ဖွင့်တော့မှာဖြစ်ပါတယ်။ မနက်ဖြန်ကျရင် အမေရိကန်ပြည်က အလွန်ကြီးမားတဲ့ လေယာဉ်ပျံကြီးသုံးစီး ဆိုက်ရောက်လာပါလိမ့်မယ်။ အင်မတန်ကြီးမားတဲ့ သင်္ဘောကြီးတစ်စီးလဲ ဆိပ်ကမ်းကို ဆိုက်ကပ်လာပါလိမ့်မယ်။ သူတို့ဟာ ကျွန်မတို့တိုင်းပြည်ရဲ့ သာယာပုံတွေကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ လာရောက်ကြည့်ရှုကြမယ့် ဧည့်သည်တွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့ကို ကြိုဆိုပါတယ်။”

သူတို့လို ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်တွေဟာ ကျွန်မတို့ရဲ့ အိမ်နီးချင်းတွေဖြစ်တဲ့ ကျူးဘားတို့၊ ပနားမားတို့ကို ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုတွေကို ကျွန်မတို့ဆီကို သယ်ဆောင်လာနေပါပြီ။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေ တစ်ဦးချင်း စိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင်စေဖို့ တာဝန်ဟာ ကျွန်မတို့ရဲ့ ကြီးမြတ်တဲ့တာဝန်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့တိုင်းပြည်ရဲ့ သာယာလှပပုံနဲ့ ကျွန်မတို့လူမျိုးတွေရဲ့ ယဉ်ကျေးဖော်ရွေပုံများကို သူတို့ တိုင်းပြည်အပြန်မှာ တစ်ပါတည်း ပြန်လည်သယ်ဆောင်သွားကြဖို့လဲ လိုပါတယ်။

ကျွန်မတို့ ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ ကော်တီဂွေးနိုင်ငံဟာ အံ့ဩဖွယ်နိုင်ငံ ဖြစ်ကြောင်း လက်တွေ့ပြရပါတော့မယ်။ နိုင်ငံတကာ အဖွဲ့အစည်းတွေထဲမှာ ပါဝင်ဖို့ အသင့်ဖြစ်နေတဲ့ တိုင်းပြည်ဖြစ်ကြောင်းကို ထုတ်ဖော်ပြရပါတော့မယ်”

ပရိသတ်က သြဘာပေးကြပြန်သည်။ အင်ပါရီက ပြုံးပြီး လက်မြှောက်ပြသည်။ အားလုံး ပြန်ငြိမ်သွားကြပြန်သည်။

“မနက်ဖြန်ဆိုရင် ဒီဟိုတယ်သစ်ကို ဧည့်သည်များအတွက် ကျွန်မတို့ ဖွင့်ပေးတော့မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီကနေတော့ ကျွန်မတို့အားလုံး ဟိုတယ်ထဲကိုဝင်ပြီး လေ့လာကြည့်ရှုနိုင်ကြပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့အဖေဟာ သူ့ပြည်သူတွေအပေါ်မှာ ဘယ်လောက်ယုံကြည်ပြီး ဘယ်လောက် သစ္စာထားတယ်ဆိုတာကို ဒီဟိုတယ်ကြီးက သက်သေထူပြလိုက်တာပဲ ဖြစ်ပါတယ်”

အင်ပါရီသည် သူ့နောက်ဘက်တွင်ရှိနေသော ဟိုတယ်ဝင်ပေါက်ဘက်သို့ လှည့်သွားသည်။ ဝင်ပေါက်တွင် ဖဲကြိုးတစ်ချောင်း တန်းထားသည်။ တစ်ယောက်က သူ့ကို ကတ်ကြေးတစ်လက် ပေးသည်။ ဖဲကြိုးကိုဖြတ်သည်။ ပြတ်သွားသောဖဲကြိုး မြေပြင်ပေါ်သို့ ကျသွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း ပရိသတ်ကြီးက သောင်းသောင်းဖြဖြ သြဘာပေးရင်း ဟိုတယ်တွင်းသို့ အလှအယက် ဝင်လာကြလေသည်။ စုပုံတိုးနေကြသောကြောင့် စစ်သားများက စနစ်တကျ တန်းစီရန် တွန်းထိုး ထိန်းသိမ်းနေကြရသည်။

အရာရှိကြီးများက အင်ပါရီကို ကျေးဇူးတင်စကား ပိုင်းပြောနေကြသည်။ ဒက်ခ်စ်က ခပ်လှမ်းလှမ်းမှနေ၍ ကြည့်နေသည်။ သူတို့ ဘေးသို့ ထွက်သွားသောအခါကျမှ အင်ပါရီဆီသို့ သူ လျှောက်သွားသည်။ သက်တော်စောင့်များကြားမှာ သူတစ်ယောက်တည်း ရပ်နေသည်။ ဟိုတယ်တွင်းသို့ တိုးဝင်နေကြသူများကို လှမ်းငေးကြည့်နေသည်။

“မင်း စကားပြောတာ သိပ်ကောင်းတာပဲကွယ်။ သိပ်ကို ကောင်းတာပဲ”

ဒက်ခ်စ်က သူ့နားသို့ကပ်ပြီး ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။

အင်ပါရီက ယဉ်ကျေးစွာ ပြုံးသည်။ သူ့ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာသည်။ သူ့ကိုမြင်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း အပြုံးက ပြောင်းသွားသည်။ အံ့သြသည့်အမူအရာ ဖြစ်လာသည်။ ထို့နောက် ဆက်ပြီး ပြုံးသည့်အပြုံးက လှိုက်လှဲဝမ်းသာသော အပြုံးမျိုး ဖြစ်သည်။

“ဒက်ခ်စ် ... ရှင် ပြန်ရောက်လာတာ ကျွန်မ မသိပါဘူး”

ဒက်ခ်စ်က အင်ပါရီ၏လက်ကို ယူနမ်းသည်။ ထို့နောက် ကိုယ်ကို ပြန်မတ်လိုက်သည်။

“ကိုယ် မနေ့ညက ပြန်ရောက်လာတယ်။ မင်းစကားပြောတာ သိပ်ကောင်းတာပဲကွယ်”

“ကောင်းရတော့မှာပေါ့။ ကျွန်မရဲ့ခွဲတဲ့ အလေ့အကျင့်က နည်းတော့တာမှမဟုတ်ဘဲ”

“အထဲဝင်ဦးမလား” ဟု ဒက်ခ်စ်က ဟိုတယ်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်ရင်း မေးသည်။

“ဒီလူအုပ်ကြီးနဲ့ ဝင်ရမှာလား။ ဒါလောက်တော့ ကျွန်မ မရှူးသေးပါဘူး။ စစ်သားတွေ အစောင့်ချထားမိလို့ တော်သေးတယ်။ မရှိများမရှိရင် ဒီအဆောက်အအုံကြီးကို တစ်စစ်များ ဆွဲဖွဲ့ပစ်ကြမလား မပြောတတ်ဘူး။ အကောင်းကို အကောင်းမှန်း သိတဲ့လူတွေမဟုတ်ဘူး”

“မင်းလဲ ဘာမှ မပြောင်းလဲသေးပါလား။ အနည်းဆုံး စိတ်ထဲရှိနေတာကိုတော့ ပြောင်ဖွင့်ပြောတတ်တုန်းပဲနော်”

“ဘာဖြစ်လို့ ပြောင်းလဲရမှာလဲ။ ရှင်ကော ပြောင်းလဲသွားပြီလား”

“ပြောင်းလဲသွားပြီပဲ ထင်လိုက်ချင်ပါတယ်ကွာ။ ကိုယ့်အသက် ပိုကြီးလာသလို ခံစားရတယ်။ အကောင်းအဆိုးကိုလဲ ပိုပြီး ခွဲခြားတတ်လာပြီ”

“ဘယ်သူမှ မပြောင်းလဲပါဘူး။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်သာ ပြောင်းလဲသွားပြီလို့ ထင်နေကြတာပါ။ ကျွန်မတို့ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်ရှာပြီး တောင်ပေါ်လျှို့ဝှက်စခန်းက ဆင်းလာကြတုန်းက အတိုင်းပါပဲ။ ဘာမှ မပြောင်းလဲကြပါဘူး”

“မင်း စိတ်နာကြည်းနေပုံ ရတယ်”

“နာကြည်းတာ မဟုတ်ဘူး။ အမှန်ကို ပြောနေတာ။ မိန်းမတွေဟာ ယောက်ျားတွေထက် ပိုပြီး ခေါင်းမာတတ်ကြတယ်။ လေယာဉ်ပျံကွင်းအသစ်တွေ၊ လမ်းအသစ်တွေ၊ အဆောက်အအုံအသစ်တွေကို ကျွန်မတော့ အထင်မကြီးဘူး”

“ဘာကို အထင်ကြီးသလဲ”

“ရှင့်ကို”

“ကိုယ့်ကို” ဒက်ခ်စ်က အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဟုတ်တယ်။ ရှင်ကတော့ လွတ်မြောက်နေပြီ။ ဒီတိုင်းပြည်မှာနေရတာ မဟုတ်တော့ ဘာမှ ရင် မခံစားရတော့ဘူး။ ရှင့်ရဲ့ ကမ္ဘာလောကကြီးဟာ ကော်တီဝွေးနိုင်ငံ မဟုတ်တော့ဘူး။ ကဲ ... ကျွန်မ တစ်ခုခုသောက်မှ ထင်တယ်။ နေပြင်းလွန်းလို့ ခေါင်းကိုက်လာပြီ”

အင်ပါရိုက ချက်ချင်း စကားပြောင်းသွားသည်။

“ဟိုတယ်ထဲမှာ ဘားဖွင့်ထားတယ်”

"မသွားချင်ဘူး။ အိမ်တော်ကို ကျွန်မနဲ့ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ။ ဟိုမှာက ပိုပြီး သက်သောင့်သက်သာ နေလို့ရပါတယ်။ ရှင်လဲ တစ်ခုခု လုပ်နိုင်တာပေါ့"

"မလုပ်ပါနဲ့ ထိပ်ထားရယ်။ ဘာတစ်ခုခုမှလဲ လုပ်စရာ မရှိပါဘူး" ဒက်ခ်စ်က ပြုံးလိုက်သည်။

ကားထဲမှာ အလွန်ပူနေသည်။ ထို့ကြောင့် ဒက်ခ်စ် မှန်တံခါးများကို ချရန် ကိုယ်ကို ကိုင်းလိုက်သည်။ အင်ပါရီက သူ့ကို လှမ်းတားသည်။

"ခဏနေပါဦး။ လူအုပ်အပြင်ကို ရောက်သွားမှ ဖွင့်ပါ။ ကျွန်မတို့ပတ်လည်မှာ ဝံပုလွေတွေ ရှိနေသေးတယ်"

ဒက်ခ်စ်က ထိုင်ခုံပေါ်သို့မှီရင်း တွေးနေမိသည်။ ပြည်သူတွေကား မပြောင်းလဲကြသေးချေ။ ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍တော့ အင်ပါရီ၏ ပြောစကား မှန်နိုင်ပါသည်။

+

ပိန်ပိန်သွယ်သွယ် လူငယ်တစ်ယောက်သည် စကားပြောစင်မြင့်ကိုမှီပြီး ရပ်နေသည်။ ကြီးမားသည့် ဇိမ်ခံမော်တော်ကားအနက်ကြီး လူအုပ်ကြားထဲမှ ထွက်ခွာသွားသည်ကို ကြည့်ရင်း သူ့ခေါင်းထဲမှာ အတွေးပေါင်းစုံ ပေါ်နေသည်။

"သူတို့ကို ငါ သတ်လို့ရနိုင်တယ်။ သူတို့နှစ်ယောက် ငါ့ရှေ့က ဖြတ်လျှောက်သွားတုန်း။ အစောင့်စစ်သားတွေကလဲ တစ်ဖက်ကိုငေးနေကြတုန်း ငါ သတ်လိုက်ရင် ဖြစ်နိုင်တယ်။ ငါ့အဖေကို သူတို့သတ်ကြသလို သူတို့ကိုလဲ ငါ သတ်ရမယ်။ အရက်စက် အကြမ်းကြုတ်ဆုံးနည်းနဲ့ သတ်ရမယ်" စသည်ဖြင့် သူ စဉ်းစားနေမိသည်။

သူ့ကိုယ်ကို မတ်မတ်ရပ်ပြီး အိတ်ထဲသို့ လက်ထည့်လိုက်သည်။ သေနတ်ဒင်ကို လက်နှင့်စမ်းမိသည်။ သူ စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။ ချက်ချင်း လက်ကို ပြန်ရပ်လိုက်သည်။ အိတ်ထဲသို့ လက်ထည့်ထားခြင်းအားဖြင့် တစ်စုံတစ်ယောက်မြင်သွားလျှင် မသင်္ကာစရာဖြစ်နိုင်သည်။ သို့သော်လည်း စိတ်ကူးထဲမှာ သူ နစ်မြောနေသည်။ ဟိုတယ်ထဲသို့ ဝင်နေကြသောလူအုပ်ကြီးထဲမှာ သူလည်း ရောပါသွားသည်။

သူတို့ကို သတ်လိုက်ခြင်းအားဖြင့် မိမိတွင် မည်သည့်အကျိုးရှိမည်နည်းဟု တွေးမိပြန်သည်။ သူတို့ကို မိမိက ပစ်သတ်လျှင် စစ်သားများက မိမိကို သတ်မည်။ ပြည်ပနိုင်ငံတစ်နိုင်ငံမှနေ၍ သည်တိုင်းပြည်သို့ မိမိ ပြန်လာသည့် ရည်ရွယ်ချက်များ ပျက်ပြားသွားတော့မည်။ မိမိထမ်းဆောင်ရမည့် တာဝန်များ မပြီးမပြတ်ကျန်ရစ်တော့မည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးလည်း တစ်သက်လုံး အာဏာယူထားတော့မည်။ တိုင်းတစ်ပါးသို့ မိမိ သွားရောက် ပညာသင်ကြားခဲ့ခြင်းသည် ယခုလို အချည်းနှီးဖြစ်ဖို့ မဟုတ်ကြောင်း သူ ပြန်စဉ်းစားမိသည်။

ဟိုတယ်ဝင်ပေါက်သို့ ရောက်သောအခါ ပခုံးပေါ်မှကျော်ပြီး တောင်တန်းများဆီသို့ သူ မျှော်ကြည့်မိသည်။ မနက်ဖြန်ဆိုလျှင် မိမိ၏ဇာတိနယ်မြေသို့ ပြန်ရတော့မည်။ မိမိအဖေ၏ နယ်မြေသို့ ပြန်ရတော့မည်။ အဖေလူများရှိရာသို့ သွားရတော့မည်။ မိမိနှင့်အတူပါလာသည့် သတင်းစကားများကို သူတို့ နားထောင်ကြရတော့မည်။ ဤကမ္ဘာပေါ်တွင် သူတို့ချည်းမဟုတ်ကြောင်း သူတို့ကို ထောက်ခံသူများရှိနေကြောင်း သူတို့ သိကြရတော့မည်။ သို့ဆိုလျှင် သူတို့၏ လုပ်ငန်းစဉ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး သူတို့ ယုံကြည်စိတ်ချမှု ရှိကြတော့မည်။ နိုင်ငံခြားမှ လက်နက်များ ရောက်ရှိလာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း အဖေကို သတ်သူများအား လက်စားချေရတော့မည်။ ထိုအခါတွင် သူတို့ကို လက်စားချေသူသည် သူတို့သတ်သဖြင့် သေဆုံးသွားခဲ့ရရှာသော သူပုန်ဗိုလ်ကြီး အယ်လ်ကွန်ဒို၏သားဖြစ်ကြောင်းကို သူတို့ သိကြပေလိမ့်မည်။

အတွေးရေလျှင်ကြောမှာ သူ နစ်မြောနေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့နောက်မှ ကပ်လိုက်လာသူနစ်ယောက်ကို သူ သတိမထားမိ။ သတိထားမိသောအခါတွင် သူ သိပ်နောက်ကျသွားပြီ။ သူတို့က သူ့ကို ဖမ်းဆီးလိုက်ကြပါပြီကော။

+

"ကွန်မြူနစ်တွေ၊ တောင်တန်းဒေသမှာ ဆူပူနေတဲ့ သူပုန်တွေရဲ့ နောက်မှာ ကွန်မြူနစ်တွေရှိတယ်။ လက်နက်အကူအညီပေးနေတယ်။ ငွေအကူအညီပေးနေတယ်။ ပြောက်ကျားတပ်သားတွေနဲ့လဲ အကူအညီပေးနေတယ်။ နယ်ခြားကိုကျော်ပြီး တို့ပြည်ထဲကို ဝင်လာဖို့ဟာ တစ်ညတောင်ကြာတာ မဟုတ်ဘူး"

ခေါင်းဆောင်ကြီးသည် စိတ်အချဉ်ပေါက်ပေါက်နှင့် သမံတလင်းပေါ်သို့ တံတွေးကို ပျစ်ခနဲ ထွေးချလိုက်သည်။

"သောင်းကျန်းသူပြဿနာကို စောစောစီးစီးက ကျွန်တော်တို့ ဖြေရှင်းနိုင်ခဲ့မယ်ဆိုရင် အခုအချိန်မှာ ဘာကိုမှ ပူနေစရာ မလိုဘူး"

"ဒက်ခ်စ် ... မင်းဟာ မိုက်သေးတာပဲ။ ဒါ တစ်ခုတည်းဖြေရှင်းတာနဲ့ ပြီးသွားမယ်လို့ မင်း ထင်သလား။ ဘကြီးလဲ ရှင်းချင်ခဲ့တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မရနိုင်ဘူး။ ဒီရောဂါဟာ တစ်ကမ္ဘာလုံးကို ပျံ့နှံ့နေပြီ။ ဘကြီးတို့တိုင်းပြည်တစ်ခုတည်းမှာ ဖြစ်နေတာမဟုတ်ဘူး။ ဘရာဇီးလ်၊ အာဂျင်တီးနား၊ ကျူးဘား၊ အာရှတိုက်မှာ ဗီယက်နမ်၊ ကိုးရီးယား ..."

"ကိုးရီးယားမှာ အပစ်အခတ်ရပ်စဲရေး သဘောတူသွားကြတာ တစ်နှစ်တောင် ကျော်သွားပါပြီ" ဟု ဒက်ခ်စ်က ပြန်ပြောသည်။

"မောင့်လိုတော့ ဘကြီးက နိုင်ငံတကာ ဗဟုသုတမကြွယ်ဝဘူးပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ အာဏာသဘောကိုတော့ ဘကြီးက သိပါတယ်။ အခု သဘောတူထားတဲ့ အပစ်အခတ်ရပ်စဲရေးဟာ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ခံမှာလဲ။ ကြည့်နေပါ ... လာမယ့် နွေရာသီအထိခံရင် ကံကောင်း"

ခေါင်းဆောင်ကြီးက ဒက်ခ်စ်ကို ခပ်ငဲ့ငဲ့ ပြန်ပြောသည်။

ဒက်ခ်စ်က တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လည်ဖြေကြားခြင်းမပြုဘဲ နေသည်။

"နေ့ခင်းတုန်းက လူငယ်တစ်ယောက်ကို ပုလိပ်အဖွဲ့က ဖမ်းမိလိုက်တယ်။ နိုင်ငံခြားမှာ သင်တန်းသွားတက်ပြီးတော့ ပြန်လာတာ။ သူဟာ အင်ပါရီ မိန့်ခွန်းပြောနေတုန်းက အင်ပါရီနဲ့ သုံးပေလောက်ကွာတဲ့နေရာမှာ ရပ်နေခဲ့တယ်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ရှာကြည့်တော့ သေနတ်တစ်လက် တွေ့တယ်။ အင်ပါရီကို လုပ်ကြံဖို့ သူ့ကို လွှတ်လိုက်တာပဲ"

"ဒါပေမဲ့ သူ မပစ်ခဲဘူး မဟုတ်လား။ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဘယ်သူက သိနိုင်မှာလဲ။ သူ သတ္တိကြောင်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့။ မသတ်ရသေးခင် သူ အသတ်ခံရမှာစိုးလို့ ဖြစ်မှာပေါ့။ အကြောင်းတွေ အများကြီး ရှိနိုင်တာပဲ"

"အဲဒီလူငယ်ကို ဘယ်လိုလုပ်ကြမှာလဲ"

"သူ့ကို စစ်ဆေးရမယ်။ ဘကြီးတို့လိုချင်တဲ့ သတင်းတွေကို ဖြောင့်ချက်ပေးမယ်ဆိုရင် သူ အသက်ချမ်းသာရာ ရမယ်။ မပေးရင် ..."

ခေါင်းဆောင်ကြီးသည် နောက်သို့လှည့်ကာ သူ့စားပွဲဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

“ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂကြီးထဲမှာ ဝင်ခွင့်ပြုဖို့ ဘကြီးတို့တင်ထားတဲ့ လျှောက်လွှာကို နောက်သုံးပတ်ကြာရင် ထပ်ပြီး စဉ်းစားကြလိမ့်မယ်။ ဒီတစ်ခါ သူတို့ လက်ခံလိမ့်မယ်။ စစ်အတွင်းတုန်းက တစ်လျှောက်လုံး ကြားနေနိုင်ငံအဖြစ်နဲ့ ဘကြီးတို့ နေခဲ့ကြတယ်။ ဒါကြောင့် အနောက်အင်အားကြီးနိုင်ငံတွေက ဘကြီးတို့ကို ဆန့်ကျင်ပြီး ကုလသမဂ္ဂထဲသို့ ဝင်ခွင့်မရအောင် လုပ်နေကြတာ။ အခုတော့ ဘကြီးတို့ရော အနောက်နိုင်ငံတွေပါ ဘုံရန်သူကို ရင်ဆိုင်ကြရတော့မယ်”

“ဒါလောက်တော့ မလွယ်ဘူးထင်တယ်။ ရုရှားက ဗီတိုအာဏာသုံးပြီးပယ်ချပစ်နိုင်တယ်”

“ကိုးရီးယားမှာ စစ်ဖြစ်လာမယ်ဆိုရင် ကမ္ဘာ့နိုင်ငံတွေရဲ့ အလိုကို ဆန့်ကျင်ပြီး ရုရှားက ဗီတိုအာဏာသုံးရုံမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဘကြီးတို့ အဆင်သင့်ပြင်ရမယ်။ ကုလသမဂ္ဂတပ်ဖွဲ့အတွက် ဘကြီးတို့က တပ်ရင်းသုံးရင်း ပေးနိုင်တဲ့အကြောင်းကို ကုလသမဂ္ဂမှာ မောင် ပြောပြထားပါ”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက စားပွဲပေါ်မှ စာရွက်ကို ကောက်ယူပြီး ဒက်ခ်စ်ကို လှမ်းပေးသည်။

“ဘကြီးတို့ လေတပ်မတော်မှာ မောင့်ကို ဗိုလ်မှူးကြီးအဖြစ် ခန့်အပ်စာ”

“ဒါက ဘာအတွက်လဲ” ဒက်ခ်စ်က စာရွက်ကို ငေးကြည့်နေသည်။

“အင်ပါရိုကို အမေရိကန်ပြည် လွှတ်မလို့။ ချစ်ကြည်ရေးမစ်ရှင်အဖွဲ့ပေါ့။ အဲဒီအဖွဲ့ကို မောင်က ခေါင်းဆောင်ရမယ်”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက ပြုံးသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ဗိုလ်မှူးကြီးခန့်တာနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ”

“အမျိုးသမီးတွေအဖို့ ယူနီဖောင်းလောက် အထင်ကြီးစရာကောင်းတာ ဘာရှိဦးမှာလဲကွာ”

အဘိုးကြီးက အားပါးတရ ပြုံးလိုက်လေသည်။

*

(၂၀)

“မင်း အပြင်သွားနေတုန်း ခေါင်းဆောင်ကြီးသမီးက တယ်လီဖုန်းဆက်တာ နှစ်ခါတောင် ရှိသွားပြီ။ မင်းကို အမြန်ဆုံး တွေ့ချင်တယ်တဲ့” ဟု ဖက်ကက်က ဆီးပြောသည်။

“ဘာကိစ္စဆိုတာကော သူက ပြောသေးသလား”

“မပြောဘူး။ ထုံးစံအတိုင်း ဖြစ်မှာပေါ့ကွာ။ ငါ့အထင်လေ”

ဒက်ခ်စ်က သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ ယူနီဖောင်းများကို ချွတ်နေသည်။ ယခု ခရီးစဉ်တစ်လျှောက်လုံးတွင် အင်ပါရီသည် သူ့ကို အပျောက်မခံဘဲ ခဏခဏ ခေါ်နေလေ့ရှိသည်။

“လန်ဒန်တိုင်းမ် သတင်းစာက သတင်းထောက်ရော ရှိနေသေးသလား”

“သူ ထွက်သွားတာ တစ်နာရီလောက် ရှိသွားပြီ။ သူလဲ သွားရော အင်ပါရီလဲ ဖုန်းဆက်တာပဲ”

“ကျွန်တော် ရေချိုးပြီးတာနဲ့ တွေ့မယ်လို့ ဖုန်းဆက်ပြီး ပြောလိုက်စမ်းပါဗျာ”

ဒက်ခ်စ်က အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

ရေခဲနှင့် ရေချိုးလိုက်သောကြောင့် အကြောအခြင်များ လျော့သွားသည်။ နိုင်ငံခြားရေးဆိုင်ရာ ကော်မတီတွင် သြဇာကြီးသည် တောင်ပိုင်းဒေသမှ ကွန်ဂရက်လွှတ်တော်အမတ်နှင့် ဆက်ဆံရသည်မှာ မလွယ်ကူချေ။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အပေါင်းရအသင်းရအခက်ဆုံး လူတစ်ယောက်ဖြစ်နိုင်သည်။ ဂျရယ်မီဟက်ဒ်လေ၏အကူအညီကိုသာ မရခဲ့လျှင် ဘာတစ်ခုမှ အောင်မြင်မည် မဟုတ်ချေ။

ကော်တီဂွေးနိုင်ငံ၏ ကမ်းလွန်ပင်လယ်ပြင်တွင် မစ္စတာဟိုဂ်တို့၏ ရေနံရှာဖွေခွင့်ကို အလွယ်တကူ ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းပစ်နိုင်ကြောင်းကိုလည်း သူ သိသည်။ ထိုကိစ္စတွင် ဂျရယ်မီကလည်း သူ ယုံကြည်လာအောင် ကူပြောပေးသည်။ တောင်အမေရိကတိုက်တွင် ရှိနေကြသည့် နိုင်ငံများအတွက် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှ ငွေရေးကြေးရေးအကူအညီ မတောင်းသောနိုင်ငံသည် ကော်တီဂွေး တစ်နိုင်ငံတည်းသာရှိသည်။ သူ့ခြေထောက်ပေါ်တွင်သာ ရပ်နေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အနှောင်အဖွဲ့မရှိဘဲ လွတ်လပ်သည်။ သူတို့ကြိုက်ရာကို ဆုံးဖြတ်နိုင်သည်။

ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍လည်း ကွန်ဂရက်လွှတ်တော်အမတ်က ကော်တီဂွေးနိုင်ငံ၏ ရပ်တည်ချက်ကို သဘောကျသည်။ ငွေရေးကြေးရေး တစ်စုံတစ်ရာ အကူအညီတောင်းခံခြင်း မရှိသည့်အတွက် သူတို့အနေဖြင့် ဆောင်ရွက်ပေးရန်ရှိသည်များကို စိတ်သန့်သန့်နှင့် ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်သည်။ မည်သို့ဆိုစေ သူတို့၏ ဆွေးနွေးချက်များသည် များစွာ အားရကျေနပ်ဖွယ်ရာ ရှိပါသည်။ ကုလသမဂ္ဂက အဖွဲ့ဝင်နိုင်ငံအဖြစ် လက်ခံရေးအတွက် အမေရိကန်က ထောက်ခံရန် နိုင်ငံရေးဌာနသို့ သူ အပြင်းအထန် တိုက်တွန်းမည်ဖြစ်ကြောင်း ကတိစကား ရခဲ့သည်။

ဒက်စ်စ်သည် အတွေးနယ်ကျွံနေသောကြောင့် ရေချိုးခန်းတံခါး ပွင့်သွားသည်ကို သတိမထားလိုက်မိချေ။ ရေချိုးခန်းထဲသို့ အင်ပါရီ ဝင်လာကြောင်းကို သူ့အသံကြားတော့မှပင် သတိထားမိတော့သည်။

“ဒီထဲမှာ ဘာလုပ်နေသလဲ” အင်ပါရီက သူ့ကို ဒေါသတကြီး မေးသည်။

“ရေချိုးနေတာလေ။ ဘာလုပ်နေတယ်လို့များ မင်းက ထင်လို့လဲ”

သူကလည်း ငေါတော့တော့ ပြန်ပြောသည်။

“နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီးမှာ ချိုးရသလား”

“နေ့ခင်းမှာ ရေမချိုးရဘူးလို့ ဥပဒေ ရှိသလား”

“ရှင် ကောင်မတစ်ကောင်နဲ့ တွေ့ခဲ့တာ ဖြစ်မယ်။ ဟိုဂျာမန်မ ...”

အင်ပါရိုက စွပ်စွဲလေတော့သည်။

“နေ့လယ်စာစားတုန်းက ရှင့်ကို သူကြည့်နေတဲ့ မျက်နှာပေါက်ကို ဒီကောင်မ မမြင်ဘူးများ မှတ်လို့လား”

အက်ခ်စ်က ရေပိုက်ခေါင်းကို စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ပိတ်လိုက်သည်။ မာလင်းသည် ဂျရယ်မီ၏အတွဲဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြနေစရာလည်း အကြောင်းမရှိတော့။

“အောက်တန်းစားတွေလို သဝန်မကြောင်စမ်းပါနဲ့ကွာ။ ရေချိုးရမယ့် တခြားအကြောင်းတွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ ဒါဟာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုကွ။ ရေ အင်မတန်ပေါတယ်”

အက်ခ်စ်က မျက်နှာသုတ်ပဝါတစ်ထည်ကို ဆွဲယူပြီး သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာပတ်ရင်း ရေပိုက်ခေါင်းအောက်မှ ထွက်လာသည်။ အင်ပါရိုက အခန်းဝမှာ ပိတ်ရပ်နေသည်။ သူက မှန်ရှေ့တွင် သွားရပ်ရင်း နောက်ထပ် မျက်နှာသုတ်ပဝါအသစ်တစ်ထည်နှင့် သူ့ကိုယ်ကို ပွတ်တိုက်နေသည်။ အင်ပါရို၏မျက်နှာပေါ်မှ ဒေါသရိပ်များ ပျောက်ကွယ်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း မှန်ထဲတွင်မြင်နေရသည်။

“သတင်းထောက်တွေနဲ့ တွေ့ရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“အဆင်ပြေတယ်တော့ ထင်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရှင် ကျွန်မနဲ့အတူတူ ရှိနေဖို့ကောင်းတယ်။ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း သတင်းထောက်တွေနဲ့တွေ့ရတာ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးပဲ။ တော်တော်အပေါ်စီး ယူချင်ကြတဲ့လူတွေပဲ”

“သတင်းစာဆရာဆိုတာ ဒီအတိုင်းပဲကွ။ သူတို့မှာ ဒီလိုဥပဒေများ ရှိနေသလားလို့ အောက်မေ့ရတယ်။ သူတို့ တကယ်သိထားတာ တတ်ထားတာထက် ပိုပြီး သိကြောင်းတတ်ကြောင်း ဘေးလူ ထင်အောင် လုပ်နေကြတာ”

“အဲဒီအချိန်က ရှင် ဘာလုပ်နေသလဲ”

“အမေရိကန် ကွန်ဂရက်လွှတ်တော်အမတ်နဲ့ ဆွေးနွေးနေတယ်။ မင်း သိပြီးသားပါကွာ”

“အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ်”

“ကျွန်မ တစ်ခုခု သောက်ချင်တယ်”

“ဖက်ကက်ကို ပြော။ မင်း သောက်ချင်တာ သူ လုပ်ပေးလိမ့်မယ်”

အင်ပါရီ အပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။ ဒက်စ်စ်က သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ ရေများ ခြောက်အောင်သုတ်ပြီးသောအခါ ကိုယ်ရုံကြီးကိုဝတ်ပြီး အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ မာတီနီအရက်ခွက်ကို ကိုင်ပြီး ပြတင်းပေါက်နားမှာရပ်ကာ အပြင်သို့ ငေးကြည့်နေသည့် အင်ပါရီကို တွေ့ရသည်။

“လူတွေ သိပ်များတာပဲနော်” အင်ပါရီက လှည့်ပြောသည်။

“ဒီမြို့ပေါ်မှာရှိတဲ့ ဦးရေဟာ တို့တိုင်းပြည် လူဦးရေရဲ့ သုံးဆ ရှိတယ်”

“သူတို့အားလုံး အတူတူနေ အတူတူလုပ်နဲ့ ဘယ်လောက် ဟန်ကျသလဲ။ စစ်လဲ မရှိဘူး။ သူပုန်လဲ မရှိဘူး”

“တို့လိုတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ကွာ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့မှာလဲ သူတို့ပြဿနာနဲ့ သူတို့ပဲ။ သူတို့မှာ ရာဇဝတ်မှုတွေ ရှိတယ်။ လူမှုရေးတွေ ရှိတယ်။ နိုင်ငံရေးတော့ မရှိဘူး”

အင်ပါရီက ပြတင်းပေါက်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်သွားသည်။

“လူတိုင်းမှာလဲ ကိုယ်ပိုင်ကား ရှိကြတယ်။ အဆင်းရဲဆုံးလူမှာတောင် ကိုယ်ပိုင်ကား ရှိတယ်။ မက်ဆီကိုဟာ သိပ်ချမ်းသာတယ်လို့ ကျွန်မ ထင်ခဲ့တာ။ ဘာဆိုလို့လဲ။ ဒီတိုင်းပြည်မှ သိပ်ကိုချမ်းသာတဲ့တိုင်းပြည်။ ဖေဖေက ဆက်လုပ်စရာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်လို့ ပြောဖူးတယ်။ အဲဒီစကားကို အခုမှ သဘောပေါက်တော့တယ်”

ဒက်ခ်စ်က ဘာမှ ပြန်မပြောချေ။

“နောက်ထပ် အရက်တစ်ခွက်လောက် ရဦးမလား”

“ကိုယ်ဟာ မင်းကို စောင့်ရှောက်နေတဲ့လူနော်။ မင်းရဲ့ အခိုင်းအစေ မဟုတ်ဘူး”

ခဏကြာတော့ ဖက်ကက်က မာတီနီတစ်ခွက် ယူလာပေးသည်။

“နင်းကန် သောက်မနေနဲ့။ ဒီနေ့ည ထမင်းစားပွဲက သိပ်အရေးကြီးတယ်။ စားတုန်းတန်းလန်း မင်း အိပ်ပျော်သွားလို့ မဖြစ်ဘူး”

“ဒါလောက်တောင်လဲ အဖြစ်မဆိုးနိုင်ပါဘူး”

အင်ပါရီက စိတ်ဆိုးပြီး ပြန်အော်သည်။ သူ့မျက်နှာလည်း နီရဲလာသည်။

“တစ်မေးလောက် အိပ်လိုက်ဦးမယ်ကွာ။ မင်းလဲ နည်းနည်းအိပ်လိုက်ဖို့ ကောင်းတယ်။ ဒီနေ့ည ထမင်းစားပွဲက အချိန်ကြာလိမ့်မယ်။ ညဉ့်နက်သွားလိမ့်မယ်”

“ကျွန်မ မအိပ်ချင်ဘူး”

“သဘောတော်အတိုင်းပါပဲဗျာ။ မမဖုရား ... ကျွန်တော်မျိုးကို ခွင့်ပြုဦးနော်”

သူက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။

“မငွေခန့်နော်”

အင်ပါရီကလည်း သူ့နောက်မှ အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်လာသည်။

“မငွေပါဘူးဗျာ။ ကိုယ် သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ”

ဒက်ခ်စ်က ခုတင်စွန်းမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ထို့နောက် ကိုယ်ကို လှဲချလိုက်သည်။ အင်ပါရီက သူ့ကို ကြည့်နေရင်း အရက်တစ်ကျိုက် သောက်ပြန်သည်။

“ဟိုဂျာမန်မနဲ့ အခုနေခင်း ရှင် တွေလာတာပါ”

ဒက်ခ်စ်က သူ့ကို ပြုံးပြီး မော့ကြည့်သည်။

“ဟော ... လုပ်ပြီ။ ဒါကြောင့် သိပ်မသောက်နဲ့လို့ ပြောတာ။ အရက်မူးလာရင် မင်းပါးစပ်ဟာ မကောင်းတော့ဘူး”

“အရက်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ ရှင့်အကြောင်းကို ကျွန်မ သိတယ်။ ကောင်မတစ်ကောင်နဲ့ ရှင် တွေလာတာ မဟုတ်ရင် ဒီနေရာမှာ ဒီအတိုင်း ကျွန်မရပ်နေတာကို ရှင် ကြည့်နေမှာ မဟုတ်ဘူး”

အင်ပါရီက သူ့ကို ငုံ့ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာလည်း ရဲနေပြီ။ ဒက်ခ်စ်က လက်နှစ်ဖက်ကို ခေါင်းအောက်သို့ သွင်းထားလိုက်သည်။

“ကိုယ့်အကြောင်းကို မင်း ဘာများ သိလို့လဲ”

“နိုင်ငံခြားသတင်းစာတွေကို ကျွန်မ ဖတ်တာ ရှင် မေ့သွားပြီလား။ နိုင်ငံခြားသတင်းစာက ကော်တီဂွေးသတင်းစာနဲ့ တူတာမဟုတ်ဘူး။ ကော်တီဂွေးသတင်းစာတွေကျတော့ ရှင့်အကြောင်းကို မကောင်းရေးခွင့် ရကြတာမဟုတ်ဘူး။ ရှင်က မိန်းမတွေအများကြီးနဲ့ ရှုပ်ခွဲတဲ့လူ”

“အဲဒီတော့ ...”

အင်ပါရီ၏မျက်လုံးများထဲတွင် ရုတ်ခြည်းပင် မျက်ရည်များပြည့်လာသည်။ ဒေါသလည်း ပိုကြီးလာသည်။

“ကျွန်မဟာ မိန်းမတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးလား။ ကျွန်မမှာ ဘာမှားနေသလဲ”

“မင်းဟာ တကယ့်ကို မိန်းမအစစ်ပါပဲဗျာ။ ဘာမှလဲ မမှားပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ...”

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်သလဲ”

“မင်းအဖေက မင်းကို စောင့်ရှောက်ဖို့ ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ ကိုယ့်လက်ထဲကို အပ်လိုက်တာ။ ဒါဟာ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ဆိုင်တယ်ကွ။ သူ့ယုံကြည်စိတ်ချမှုကို ကိုယ်က ဖောက်ဖျက်ကျူးလွန်ကြောင်း သူ သိသွားရင် သူ့စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုခံစားရမလဲ”

“ရှင် ဒီစကားပြောတဲ့အချိန်မှာ မပြုံးပါလား။ ရှင် အတည်ပြောနေတာလား”

“ဟုတ်တယ်။ အတည်ပြောနေတာ”

အင်ပါရီက အားပါတရ ရယ်သည်။

“ဖေဖေပြောတာ သိပ်မှန်တယ်။ ကော်တီဝွေးတိုင်းပြည်မှာရှိခဲ့တဲ့ သံအမတ်တွေထဲမှာ ရှင်ဟာ အတော်ဆုံးပဲတဲ့”

“မင်း ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“ကျွန်မ ဘာဆိုလိုချင်တယ်ဆိုတာ ရှင် ကောင်းကောင်းသိပါတယ်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကို အတူတူလွှတ်လိုက်တာ ဘာအတွက်လို့ ရှင် ထင်သလဲ။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ငြိစွန်းသွားစေချင်လို့ လွှတ်တာကလွဲပြီး ဘာဖြစ်ရဦးမှာလဲ”

ဒက်ခ်စ်က ဘာမှ ပြန်မပြောပေ။ အင်ပါရီ၏စကားသည် လုံးဝ မှန်နိုင်သည်။ အဘိုးကြီးသည် ဘာကိုမဆို တိုက်ရိုက်မလုပ်။ သွယ်ဝိုက်ပြီး လုပ်ရမှ ကျေနပ်တတ်သည့် လူစားမျိုးဖြစ်သည်။

“တို့နှစ်ယောက်ကိစ္စတွေက ဇာတ်သိမ်းသွားပါပြီကွာ။ ဒါကို သူသိပြီးသားပဲ”

“ရှင် ကျွန်မကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်လို့ ဒီလိုဖြစ်နေတာပါ။ ကျွန်မကို ရှင် ဘယ်တော့မှ ခွင့်လွှတ်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ခွင့်မလွှတ်နိုင်စရာ ဘာမှ မရှိပါဘူးကွာ”

“ရှင့်ကို လိမ်ခဲ့ရတာဟာ ကျွန်မစိတ်နဲ့ ကျွန်မ မဟုတ်ပါဘူး။ ဖေဖေက အကျပ်ကိုင်လို့ပါ။ အမှန်အတိုင်း ကျွန်မ ဖွင့်ပြောချင်ခဲ့ပါတယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးကွာ”

“ကိစ္စရှိတာပေါ့။ မလိမ်ခဲ့ရင် ဒီလိုဖြစ်ခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီအချိန်တုန်းက ကျွန်မ အသက်ကငယ်ငယ်လေးရှိသေးတယ်။ ရှင်ကလဲ ကျွန်မအနားမှာရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ကျွန်မနဲ့ တပူးတဝွဲတွဲ နေခဲ့ရတဲ့လူနဲ့ ချစ်တော့တာပေါ့။ သူ့ကိုလဲ ဖေဖေက သတ်ပစ်လိုက်ပါပြီ။ ရှင် နိုင်ငံခြားကို ပြန်ထွက်သွားပြီးတဲ့နောက်မှာ ကျွန်မ ဘယ်သူနဲ့မှ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ ရှင် လက်ထပ်လိုက်ပြီဆိုတာ ကြားရတော့ ကျွန်မ တစ်ညလုံး ငိုခဲ့ရတယ်”

“ဒီအကြောင်းတွေ ကိုယ့်ကို ပြောပြဖို့ မလိုပါဘူး”

“ပြောဖို့လိုတယ်။ ဒီပြစ်ဒဏ်ကြီးကို ဘယ်လောက်ကြာအောင် ကျွန်မ ခံစားနေရမှာလဲ။ ရှင့်ကို ကျွန်မ လိမ်ခဲ့တယ်လို့ ရှင် ထင်နေတာကို ကျွန်မ ဘယ်လောက်ကြာအောင် ဆက်ပြီး ခံနေရမှာလဲ”

ဒက်ခ်စ်က ငြိမ်နေသည်။ အင်ပါရီက ခုတင်ဘေးတွင် ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။ အရက်ကုန်သွားသည့် ဖန်ခွက်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ချထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဒက်ခ်စ်၏လက်များကိုယူပြီး နမ်းနေသည်။ ဒက်ခ်စ်က သူ့ကို ပြန်ဖက်ထားသည်။

“ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ဇာတ်သိမ်းသွားပြီလို့ ခုနတုန်းက ရှင် ပြောခဲ့တယ်။ ရှင်ပြောတာ မှားပါတယ်။ ရှင်နဲ့ကျွန်မ ဘယ်တုန်းကမှ ဇာတ်လမ်းမစခဲ့ဖူးဘူး။ အခုမှ ဇာတ်လမ်းစကြမှာလေ”

အင်ပါရီက ဒက်ခ်စ်၏ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ထဲတွင် မျက်နှာကို အပ်ထားလိုက်လေသည်။

*

(၂၁)

စားပွဲပေါ်မှ တယ်လီဖုန်းကို မာစယ်က ကောက်ကိုင်သည်။ မြို့လယ်တွင်ရှိသည့် သူ့ရုံးမှ သူ့အတွင်းရေးမှူးက ပြန်ဖြေသည်။

"ဒီနေ့မနက် ဘာများ ထွေထွေထူးထူး ရှိသေးသလဲ"

"ဘာမှမရှိပါဘူး မစ္စတာကင်ပီယန်။ ရှင် ပြောထားတဲ့အတိုင်း ဒီနေ့မနက်ပိုင်းမှာ ဘာအချိန်အချက်မှ လုပ်မထားပါဘူး"

"ကောင်းတယ်။ နေ့လယ်စာ မစားခင် ရုံးကို အရောက်လာခဲ့မယ်"

"ကိစ္စတစ်ခုခုပေါ်လာရင် မစ္စတာရှက်တာရဲ့ရုံးကို ကျွန်မ လှမ်းဆက်လို့ ရမလား"

"မဆက်ပါနဲ့ကွာ။ ဟိုမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် အလုပ်လုပ်ချင်တယ်"

မာစယ်သည် ဖုန်းကိုပြန်ချပြီး သီးသန့်တံခါးပေါက်မှ ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ့မော်တော်ကားနှင့် ဒရိုင်ဘာက အသင့်စောင့်နေသည်။ ကားဆီသို့ မရောက်မီ ခဏရပ်ပြီး နောက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ အညိုရောင်ကျောက်တုံးများနှင့် ဆောက်လုပ်ထားသည့်အိမ်။ ဂုဏ်ယူသည့်စိတ်များ အလိုလိုပေါ်လာသည်။ သူ့အိမ်သည် ပန်းခြံရိပ်သာလမ်းပေါ်တွင် ခေတ်အမီဆုံးထဲမှ တစ်အိမ် ဖြစ်သည်။ ထောင့်အိမ်လည်း ဖြစ်သည်။

သူ့အိမ်သည် သံရုံးတစ်ရုံးဖွင့်လောက်အောင်တော့ မကြီး။ သို့သော်လည်း သူ့အတွက်တော့ ကောင်းစွာ နေလောက်သောအိမ် ဖြစ်သည်။ အိမ်ခန်း ဆယ့်သုံးခန်းပါသည်။ အိမ်ပွဲစားက ခပ်ကြောင်ကြောင်ဖြင့် ရယ်ခဲ့သေးသည်။

“တချို့လူတွေကတော့ ဆယ်သုံးဂဏန်းကို နိမိတ်မကောင်းဘူးလို့ အယူရှိကြပါတယ်” ဟု သူ့ကို ပြောသည်။

မာစယ်ကလည်း ရယ်မိသည်။ အလောင်းအစားသမားများ အစွဲအလမ်းကြီးတတ်သည့် သဘောမှလွဲပြီး ဘာမှ မပို။ ထိုသို့သော ဂဏန်းများကို သူက အယုံအကြည်မရှိ။ ဂဏန်းအားလုံးသည် သူ့အတွက်တော့ အတူတူပဲ ဖြစ်ကြသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ။ ကျုပ်က ဒါတွေကို အယုံအကြည် မရှိပါဘူး။”

အရောင်းအဝယ် စာချုပ်လိုက်ကြသည်။ အလုပ်သမားများက အိမ်ကို ပြန်လည် ပြုပြင်၍ မပြီးသေးမီမှာပင် သူ ပြောင်းလာခဲ့သည်။ သူ့ဇနီးနှင့် တခြားစီဖြစ်ကြပြီးနောက် ဟိုတယ်သို့ သူ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်သည်။ သို့သော်လည်း လွတ်လပ်မှု မရှိ။ သူ ဘာလုပ်သည်ကို ဟိုတယ် အလုပ်သမားများက သူ့ဇနီးနှင့် သူ့ယောက္ခမကို အမြဲတမ်း သတင်းပြန်ပေးလိမ့်မည်ဟု သူ ထင်နေသည်။ ဟိုတယ်အလုပ်သမားဆိုသည်မှာ လာဘ်လာဘကို အလွန် မျှော်ကိုးကြသူများ ဖြစ်လေသည်။

နောက်တစ်ကြောင်းကလည်း သူ့အတွက် သီးသန့် ဝင်ပေါက်၊ ထွက်ပေါက်ရှိသောကြောင့် ဤအိမ်ကို သဘောကျခြင်းဖြစ်သည်။ သူ ဝင်လာသည်ကိုလည်းကောင်း၊ သူ ထွက်သွားသည်ကိုလည်းကောင်း မည်သည့်အခိုင်းအစေမျှ မမြင်တွေ့ကြရ။ မသိကြရ။ သူ ခေါ်လာချင်သည့် ဧည့်သည်များကိုလည်း မည်သူမျှ မသိအောင် ခေါ်လာနိုင်သည်။

မာစယ်သည် သူ့ကိုယ်သူ အများကြီး သတိထားရတော့မည်။ သူ့အမည်သည် သတင်းစာများတွင် မကြာခဏ ပါလာတတ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ နာမည်ကြီးနေပြီဖြစ်သည်။ ထိုသို့ နာမည်ကြီးလာရသည်မှာလည်း ငွေကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။ သူ့မှာ ငွေရှိသောကြောင့် အများက သူ့ကို စိတ်ဝင်စားကြခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့ရှေ့နေ၏ရုံးသို့ ရောက်သောအခါ အင်နာ၊ သူ့အဖေ အေမော့စ်အဘိုင်ဒီဂျန်နှင့် သူတို့၏ရှေ့နေများ ရောက်နှင့်နေကြပြီကို တွေ့ရသည်။

“မင်္ဂလာပါ” ဟု သူက ပျော်ရွှင်သော အမူအရာနှင့် နှုတ်ဆက်သည်။

အင်နာက ဘာမှ ပြန်မဖြေ။ သူ့ကိုသာ ဒေါသဖြစ်သည့် အမူအရာနှင့် ပြန်စိုက်ကြည့်နေသည်။ အဘိုင်ဒီဂျန်က မသဲမကွဲသောအသံနှင့် ပြန်ဖြေသည်။ ရှေ့နေများနှင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီး ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။

“ခင်ဗျားရောက်တဲ့အထိ စောင့်ရင် ကောင်းမယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ထင်တာနဲ့ စောင့်နေကြတာ” ဟု ရှေ့နေရှက်တာက ပြောသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ စလိုက်ကြရအောင်”

ရှက်တာက အခြားသူများဘက်သို့ လှည့်ပြီး လည်ချောင်း ရှင်းသည်။ ချမ်းသာကြွယ်ဝသူများ ကွာရှင်းကြပြီဆိုလျှင် အလွန်အလုပ်ရှုပ်သည်။ ရှေ့နေရှေ့ရပ်ဖြင့် ဖြေရှင်းကြရစေမြဲ ဖြစ်သည်။ သူတို့တွင် ငွေကြေး ဘယ်လောက်ပင် များပြားစေကာမူ ခွဲဝေ၍ မကျေနပ်နိုင်။ ယောက်ျားကသော်လည်းကောင်း၊ မိန်းမကသော်လည်းကောင်း မိမိသာလျှင် ပိုရသင့်သည်ဟု ထင်မှတ်ကြစေမြဲ ဖြစ်သည်။

“လင်မယားချင်း ပြန်လည်သင့်မြတ်ကြဖို့ကို ကျွန်တော်တို့ ကြိုးစားပေးသင့်တာ မှန်ပါတယ်။ သို့သော်လည်း အခြေအနေတွေက ပြန်လည်သင့်မြတ်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိတော့ပါဘူး။ ဒါကိုလဲ ကျွန်တော်တို့ သိပြီးဖြစ်ကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာတွေကိုပဲ တောက်လျှောက် လုပ်ကြရအောင်လို့ သဘောရပါတယ်”

ရှက်တာက သူ့စကားကို ခဏရပ်ပြီး မည်သူက မည်သို့ပြောဦးမည်နည်းဟု စောင့်သည်။ ပြောသူ မရှိတော့မှ စကားကို ဆက်သည်။

“ကွာရှင်းပြတ်စဲကြမယ့် နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ကျေနပ်မှုရကြအောင် ကျွန်တော်တို့ ဖြေရှင်းပေးပါမယ်။ ကလေးတွေကိစ္စလဲ ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော့်အမှုသည် မစ္စတာကင်ပီယန်က ကလေးတွေကို ချစ်တဲ့ မိဘမေတ္တာကြောင့် ရုံးပြင်ကနားမှာ တိုင်းကျော်ပြည်ကျော် အမှုဆိုင်ရတာမျိုးကို မလိုလားပါဘူး။ ကလေးတွေရဲ့ဘဝကို ထိခိုက်နိုင်စရာ ရှိတယ်လို့ ယုံကြည်ထားပါတယ်”

“ကလေးတွေကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျားရဲ့အမှုသည်မှာ ဘာအခွင့်အရေးမှ မရှိပါဘူး။ သူဟာ ယောက်ျားဖြစ်တာတစ်ကြောင်း၊ မိခင်မရှိသူဖြစ်တာတစ်ကြောင်းကြောင့် ကလေးတွေကို သူ မွေးမြူထိန်းသိမ်းပိုင်ခွင့် မရှိပါဘူး” ဟု အင်နာတို့ ရှေ့နေက ဝင်ပြောသည်။

“ဒါကို ကျွန်တော်တို့ဘက်က အငြင်းမပွားပါဘူး။ ဒီကိစ္စဟာ ရုံးတော်ကို ရောက်သွားမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ တစ်မျိုးလုပ်ရမယ့်သဘော ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အမှုသည်တွေရဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးခံစားချက်တွေက ရှိပါသေးတယ်။ ဒါကို ခင်ဗျား သဘောပေါက်ပြီး ဖြစ်ပါတယ်”

“ကျွန်တော့်ကို သူ ပေးစရာရှိတဲ့ ပိုက်ဆံတွေကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ”

အဘိုင်ဒီဂျန်သည် ငြိမ်မနေနိုင်တော့ဘဲ ဝင်မေးသည်။

“ဘာပိုက်ဆံလဲ။ ကျွန်တော့်အမှုသည်က ခင်ဗျားကို ပေးစရာ ဘာအကြွေးမှမရှိပါဘူး”

“သူ့စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေလုပ်နေတာဟာ ကျွန်တော့်ပိုက်ဆံတွေနဲ့ လုပ်နေတာပါ။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် သဘောတူညီမှုနဲ့ အလုပ်အတူတူလုပ်ခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်တော့်ပိုက်ဆံတွေကို သူ ခိုးသွားတယ်”

“ဒါ မမှန်ပါဘူး။ ငွေထည့်ဖို့ ကျွန်တော်ပြောတော့ ခင်ဗျား ငြင်းခဲ့တာကို ခင်ဗျား အသိဆုံးပဲ။ ခင်ဗျားအကြံပေးလို့ တခြားက ကျွန်တော် ငွေချေးခဲ့တာပါ။ ခင်ဗျား ဒီအထဲမှာ လုံးဝ မပါချင်ခဲ့ပါဘူး” ဟု မာစယ်က ခပ်မြန်မြန် ဝင်ရှင်းသည်။

“လူကြီးမင်းများ ခင်ဗျာ။ တစ်ကြိမ်မှာ အကြောင်းအရာတစ်ခုကိုပဲ ဆွေးနွေးပါ။ ဒီအချိန်မှာ ငွေအကြောင်းဆွေးနွေးဖို့ မဟုတ်သေးပါဘူး” ရှက်တာက လက်ကာပြရင်း ပြောသည်။

“ဒါတွေကို ခွဲပစ်လို့ ဘယ်ရမလဲ။ ကျွန်တော့်သမီးကို သူ အသုံးချခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်ကိုလဲ အသုံးချခဲ့တယ်။ အခု သူ လိုတာတွေအားလုံးပြည့်စုံတော့ ကျွန်တော့်သမီးကို ဒီအတိုင်း ပစ်လိုက်လို့ ရတယ်လို့ သူ ထင်နေတယ်။ ဒီပြဿနာကို ဖြေရှင်းမပေးသမျှ ကျွန်တော်တို့ ဘာကိုမှ သဘောမတူနိုင်ဘူး”

အဘိုင်ဒီဂျစ် ဒေါသ ဖြစ်လာပြီ။

“တစ်ခုမေးပါရစေ မစ္စတာအဘိုင်ဒီဂျစ်။ ခင်ဗျားသမီးနဲ့ မစ္စတာကင်ပီယန်နဲ့ ကွာရှင်း ပြတ်စဲကြဖို့ကိစ္စမှာ ခင်ဗျားနဲ့ ငွေရေးကြေးရေး သဘောတူညီချက်ရမှ ကွာရှင်းပြတ်စဲလို့ ရမှာလား။”

“ကျွန်တော် ဒီလို မဆိုလိုပါဘူး။ ကျွန်တော့်သမီးနဲ့ ကျွန်တော့်မြေးတွေ လုံခြုံမှုရဖို့ကိုပဲ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားပါတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် ဘာမှ မလိုချင်ပါဘူး။”

“သူတို့အကျိုးအတွက် သဘောတူညီမှုရအောင် လုပ်ပေးနိုင်မယ်ဆိုရင် မစ္စတာအဘိုင်ဒီဂျစ် ကန့်ကွက်ဦးမှာလား။”

“မကန့်ကွက်ပါဘူး။”

“ကောင်းပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ဘက်ကလဲ မကန့်ကွက်ပါဘူး။ အခြေခံမူအားဖြင့် ကျွန်တော်တို့ သဘောတူညီပြီးဖြစ်တဲ့အတွက် ကျန်တာတွေကို အတိအကျ ဆက်ဆွေးနွေးကြရအောင်။ ရပိုင်ခွင့်တွေနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့ ဘယ်လို ခွဲဝေသင့်တယ်ဆိုတာကို အကြံပေးစရာများရှိပါသလား။” ဟု ရှက်တာက အဘိုင်ဒီဂျစ်ကို မေးသည်။

“ဒါက အင်မတန်လွယ်ပါတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော် ရစရာရှိတဲ့အကြွေးတွေအတွက် ဒေါ်လာငါးသန်း ပေးရမယ်။ ကျန်တဲ့ပစ္စည်းတွေကို ထက်ဝက်စီ ခွဲရမယ်။”

အဘိုင်ဒီဂျစ်က သူ့ရှေ့နေမပြောမီ ဝင်ပြောသည်။

မာစယ်က ထိုင်ရာမှထသည်။ ထိုတောင်းဆိုချက်ကြောင့် သူ အံ့သြခြင်းမရှိ။ သို့သော်လည်း ဤတောင်းဆိုချက်သည် အလွန်မိုက်မဲသည့် တောင်းဆိုချက်ဖြစ်ကြောင်း အေမော့စ် သိသင့်သည်ဟု သူ သဘောရသည်။ သူ့တွင် ဤမျှ ငွေမရှိကြောင်းကို အေမော့စ် သိသည်။ ရှိသည့်တိုင်အောင်လည်း မိမိ ပေးမည်မဟုတ်။ သူက သူ့ယောက္ခမနှင့် သူ့ဇနီးကို ငုံ့ကြည့်သည်။

“အေမော့စ်၊ ခင်ဗျားဟာ လုံးလုံး သူငယ်ပြန်သွားပါပေါ့လား။ အင်နာ ... တို့တွေ နောက်တစ်ကြိမ်ပြန်မတွေ့ခင်မှာ မင်းအဖေကို ထိန်းဖို့ အထိန်းတစ်ယောက် ခန့်လိုက်ပါ”

အင်နာကလည်း သူ့ကို ပြန်စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာလည်း ဒေါသဖြင့် ရှုံ့မဲ့နေသည်။

“ကျုပ်အဖေ ရှားသွားတာမဟုတ်ဘူး။ ရှင်သာ ငွေနဲ့အာဏာကို ငမ်းငမ်းတက် မက်ပြီး ရှားနေတာ။ ရှင့်ပတ်လည်မှာ မိန်းမတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာ ဘာကြောင့်လို့များ ရှင် ထင်သလဲ။ ရှင့်ကိုယ်ရှင် လူချောလူလှကြီးများ ထင်နေသလား။ ပြောစမ်းပါဦး”

မာစယ်က သူ့ရှေ့နေဘက်သို့ ပြန်လှည့်သွားသည်။

“ဒီလိုတွေ့ပြီး ဆွေးနွေးလို့ ဘာမှ အရာမရောက်နိုင်ပါဘူးလို့ ကျွန်တော် ပြောသားပဲဗျာ။ အစက ကျွန်တော်တို့ စီစဉ်ထားသလိုပဲ ကော်တီဌေးနိုင်ငံမှာ တရားစွဲတော့မယ်”

“ဒီမှာ အသိအမှတ် မပြုနိုင်ပါဘူး” အင်နာ၏ရှေ့နေက ပြောသည်။

“တရားဝင်တယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်အမှုသည်ဟာ ကော်တီဌေးနိုင်ငံသား ဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့ဥပဒေအရ သူ့ဇနီးနဲ့ သူ့သားသမီးများဟာလဲ အလိုလို ကော်တီဌေးနိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားတွေ ဖြစ်သွားပါတယ်။ သူတို့တိုင်းပြည်မှာ တရားဝင်တယ်ဆိုရင် ဘယ်လို ကွာရှင်းပြတ်စဲမှုမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီတိုင်းပြည်မှာလဲ တရားဝင်ပါတယ်” ဟု ရှက်တာက ပြန်ပြောသည်။

“မစွက်ကင်ပီယန်ဟာ အမေရိကန်နိုင်ငံသူပဲ”

“ကော်တီဌေးနိုင်ငံ တရားဥပဒေအရတော့ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်အမှုသည်က ရုံးတော်မှာ တရားစွဲတဲ့အခါ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် ဒီကိစ္စကို ရုံးတော်မှာ ပြိုင်ပြီး လျှောက်လဲချက်ပေးချင်ပါသေးတယ်”

အဘိုင်ဒီဂျစ်က သူ့ရှေ့နေများကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ ယခုကိစ္စသည် သူ မျှော်လင့်မထားသောကိစ္စ ဖြစ်သည်။ သင်္ဘောကုမ္ပဏီကို ထောင်ခဲ့သဖြင့် အခြားတိုင်းပြည်တို့၏ ဥပဒေများကိုလည်း သူ တီးမိခေါက်မိ ရှိခဲ့သည်။ အခြားတိုင်းပြည်တို့တွင် ဘာမဆို ဖြစ်နိုင်ကြောင်း သူ သိသည်။

"ခင်ဗျားတို့နဲ့ ကျွန်တော် လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကားပြောချင်တယ်" ဟု အဘိုင်ဒီဂျစ်က သူ့ရှေ့နေများကို ပြောသည်။

ရှက်တာက ထိုင်ရာမှထပြီး ပြောသည်။

"မထကြပါနဲ့။ ဒီမှာပဲ ထိုင်ပြီး ဆွေးနွေးနိုင်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော့်အမှုသည်နဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ တခြားအခန်းကို သွားပေးပါ့မယ်"

အခြား အခန်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ မာစယ်က ရှက်တာကို ကြည့်သည်။

"ခင်ဗျား ဘယ်လိုထင်သလဲ"

"ကျွန်တော်တို့ နိုင်ပါပြီ။ ကော်တီဂွေးဥပဒေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျားပြောတာ မှန်ပါစေလို့ မျှော်လင့်ရတော့တာပဲ"

မာစယ်က ပြုံးသည်။

"တကယ်လို့ မမှန်ရင်လဲ တရားဥပဒေကို ပြင်ခိုင်းရတော့မှာပေါ့ဗျာ။ တရားဥပဒေကို ပြင်ခိုင်းလို့ ကုန်ရမယ့်ငွေဟာ အေမော့စ် တောင်းတာထက်တောင် အများကြီး သက်သာမှာပါ"

*

(၂၂)

“ကျွန်မ လက်ထပ်ပွဲမှာဝတ်ဖို့ အဝတ်အစားကို ပါရီမြို့မှာ သွားချုပ်မယ်။ အဲဒီကနေပြီး ဒက်ခ်စ်နဲ့ ကျွန်မ ဥရောပမှာ လျှောက်လည်မယ်”

“မင်း ဘယ်မှ မသွားရဘူး။ ဒီမှာပဲ နေရမယ်။ မင်္ဂလာဆောင်မှာဝတ်ဖို့ အဝတ်အစားကို မင်းအမေလိုပဲ ပြည်တွင်းမှာ ချုပ်ရမယ်”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင် ပြန်ပြောသည်။ အင်ပါရီက သူ့အဖေ၏ စားပွဲဆီသို့ လျှောက်သွားကာ ငုံ့ကြည့်ပြီး ငေါ့တော့တော့ မေးသည်။

“ကျွန်မအမေရဲ့ ဘယ်အဝတ်အစားလဲ။ ဖေဖေတို့ ဘယ်တုန်းကများ လက်ထပ်ကြဖူးလို့လဲ”

“လက်ထပ်တာ မထပ်တာနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ မင်းအမေဟာ ဘယ်တုန်းကမှ ပါရီသွားပြီး အဝတ်အစား မချုပ်ဘူး”

“မေမေ ဘယ်လိုလုပ် သွားနိုင်မှာလဲ။ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်ကိုတောင် ထွက်ခွင့် ဖေဖေ ပေးဖူးလို့လား။ ဖေဖေကို ပစ်ပြေးမှာစိုးလို့ ဖေဖေ အိမ်ထဲမှာ လှောင်ထားတာ မဟုတ်လား”

“အဝတ်အစားချုပ်တဲ့လူကို မင်း ခေါ်နိုင်တယ်။ မင်းကတော့ ဒီတိုင်းပြည်ထဲမှာပဲ နေရမယ်။ ဒီမှာ မင်း လုပ်စရာအလုပ်တွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက ထိုင်ရာမှ ထသည်။

“ကျွန်မ အများကြီး လုပ်ပေးပြီးပြီပဲ ဖေဖေ။ ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ တခြားတိုင်းပြည်တွေဟာ ဘယ်လိုလဲဆိုတာ ကျွန်မ ကြည့်ချင်သေးတယ်။ ဒီတိုင်းပြည်ထဲမှာပဲထိုင်ပြီး အရိုင်းအစိုင်းတွေနဲ့ အချိန်ကုန် မခံနိုင်ဘူး”

“မင်း ရထားတဲ့ ရာထူးဌာနနှစ်ရကြီးကို မမေ့ပါနဲ့။ တိုင်းသူပြည်သားတွေရဲ့ ကျေးဇူးကို မကန်းပါနဲ့။ မင်းကို ‘ထိပ်ထား’ ဆိုတဲ့ဘွဲ့ ဘယ်သူက ပေးတာလဲ။ ဒီတိုင်းသူပြည်သားတွေကပဲ ပေးတာ မဟုတ်ဘူးလား။ ကော်တီဌေး အမျိုးသမီးတွေ မင်းကို စံနမူနာယူကြဖို့ ဘယ်သူက ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာလဲ။ တိုင်းသူပြည်သားတွေကပဲ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလား”

အဘိုးကြီး ဒေါသ ပေါက်ကွဲလာပြီဖြစ်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မက သူတို့ကို သံသရာရှည်သမျှ ကျေးဇူးတင်နေရတော့မှာလား”

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒီအတိုင်းသာ ဖြစ်ရမယ်။ မင်းကိုယ်မင်း မပိုင်ဘူး။ မင်းကို ပြည်သူတွေက ပိုင်တယ်”

“ထောင်ထဲမှာနေရတာနဲ့ ဘာများ ထူးသေးသလဲ။ ဒါဖြင့် နေပါဦး။ ကျွန်မယောက်ျားက တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာရှိနေတဲ့ မိန်းမတွေကြားထဲ လှည့်လည်သွားလာနေတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မက ဒီမှာပဲ နေခဲ့ရမှာလား”

“ဟုတ်တယ်။ မင်းအလုပ်ကို မင်း လုပ်နေသလို သူ့တာဝန်ကိုလဲ သူ ထမ်းဆောင်နေရမယ်”

အင်ပါရိုက အားပါးတရ ရယ်မောမိတော့သည်။

“ဖေဖေ ရူးသွားပြီထင်တယ်။ သူဟာ ဘယ်လိုလူစားမျိုးလဲဆိုတာ ဖေဖေ သိပါတယ်။ မိန်းမတွေက သူ့ကို လွှတ်ပေးထားမှာ မဟုတ်ဘူးနော်။ နယူးယောက်မှာတုန်းက ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုကို မိန်းမဆယ့်နှစ်ယောက် တက်လာတယ်။ အဲဒီထဲက ဆယ့်တစ်ယောက်နဲ့ သူ အတူတူ အိပ်ခဲ့တယ်”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက သူ့သမီးကို စူးစမ်းသလို ကြည့်လိုက်မိသည်။

“မင်းကို သူ ပြောပြသလား”

“ဒီလိုတော့လဲ ဘယ်ပြောပါ့မလဲ ဖေဖေရယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ အရှုံးမှမဟုတ်ဘဲ။ သူနဲ့အတူတူ အိပ်ခဲ့ပြီးတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လိုအမူအရာရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိတာပေါ့”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက ခဏကြာအောင် စဉ်းစားနေသည်။

“ဆယ့်နှစ်ယောက်မြောက် မိန်းမက ဘယ်လို မိန်းမမျိုးမို့လို့လဲ”

“သိပ် အသက်ကြီးနေပြီ။ သိပ်ကို အိုမင်းမစွမ်း ရှိနေပြီ”

“မင်း ရူးနေတာပဲ။ မင်းတို့ လက်ထပ်ကြတာဟာ မင်းအတွက် သိပ်ကောင်းတယ်။ ဒက်ခ်စ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြည်သူတွေက ဘယ်လိုသဘောထားတယ်ဆိုတာ မင်း သိပါတယ်။ တိုင်းသူပြည်သားတွေက ကြည်ညိုလေးစားရုံ မကဘူး။ ကိုးကွယ်နေကြတာ။ မင်းအပေါ်မှာလဲ ဒီလိုပဲ သဘောထားကြပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ဒီလိုလက်ထပ်ရတာမျိုးကြီးတော့ မကောင်းပါဘူး ဖေဖေရယ်။ ဒက်ခ်စ်အတွက်လဲ မကောင်းဘူး။ ကျွန်မအတွက်လဲ မကောင်းဘူး။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံး ကိုယ်ခန္ဓာရဲ့ အလိုဆန္ဒကို ရှေ့တန်းတင်ကြတဲ့ လူတွေပါ”

“ဒီအပြောမျိုး မပြောစမ်းပါနဲ့။ မင်းဟာ မိန်းကလေးဆိုတာကိုလဲ အမှတ်ရဦး”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက ပြန်အော်သည်။ စိတ်လည်း ပြန်ဆိုးလာပြန်သည်။

“ကျွန်မဟာ ဖေဖေသွေးနော်။ ဒါကိုလဲ ဖေဖေ ပြန်စဉ်းစားပါဦး။ တခြားလူတွေဆိုရင် ဖေဖေအသက်အရွယ်မှာ ညနေပိုင်းကျတော့ ဆေးပြင်းလိပ်ကလေးနဲ့၊ ဘရန်ဒီကလေးနဲ့ အနားယူလို့။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေကျတော့ ဒီလို ဟုတ်လို့လား။ အပတ်တိုင်း မိန်းမအသစ်တစ်ယောက်လောက်လဲပြီး ခေါ်ပေးနေရတာ မဟုတ်လား”

အင်ပါရီကလည်း သူ့အဖေကို တည့်တည့်ပြန်ကြည့်ရင်း ပြောသည်။

“ယောက်ျားတွေဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မတူကြပါဘူး”

“ဖေဖေ ဒီလိုပဲ ထင်သလား။ ကျွန်မဟာ ကျွန်မအမေနဲ့ မတူဘူးလို့ ဖေဖေ ထင်နေသလား။ မေမေဟာ ဘယ်လို အစားမျိုးလဲဆိုတာ ဖေဖေ အသိဆုံးပါ”

အဘိုးကြီး ငြိမ်သွားပြန်သည်။ ခဏကြာတော့မှ ပြန်ပြောသည်။

“သူ့ အသက်ရှင်နေမယ်ဆိုရင် ဖေဖေ သူနဲ့ လက်ထပ်မှာပါ”

“ဖေဖေကို ကျွန်မ မယုံပါဘူး ဖေဖေရယ်။ သူ့ အသက်ရှင်နေရင်လဲ တခြားမိန်းမတွေလိုပဲ ဖြစ်မှာပါပဲ။ သူ့အပေါ်မှာ ဖေဖေ စိတ်ကုန်လာပြီး မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်မှာပါ”

အဘိုးကြီးက စဉ်းစားနေပြန်သည်။

“ဖေဖေ စိတ်ပြောင်းလိုက်ပြီ။ မင်းတို့ ဒီအပတ်အတွင်း လက်ထပ်ကြရမယ်။ ဒက်စ်ကိုလဲ ပါရီမြို့ကို ပြန်မလွှတ်တော့ဘူး။ ကုလသမဂ္ဂကို ဖေဖေက ကတိပေးထားခဲ့တဲ့အတိုင်း စစ်တပ်နဲ့ သူ့ကို ကိုရီးယား လွှတ်ရမယ်”

အင်ပါရီသည် ဒေါသဖြစ်လွန်းသဖြင့် ထိုင်ရာမှ ခုန်ထသည်။

“သူ သေသွားမှာပေါ့။ သူ စစ်သားမှ မဟုတ်တာ”

“သူ ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး သမီးရယ်။ ဗိုလ်မှူးကြီးတွေဆိုတာ ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာရဲ့ နောက်ပိုင်းမှာရှိတဲ့ သူတို့ ဌာနချုပ်တွေမှာ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်နေကြတာပါ။ အဲဒီကို ပို့ထားလိုက်ရင် အနည်းဆုံး မင်း စိတ်ပူရတာတော့ သက်သာသွားမှာပဲ။ ဟိုမှာ ချောချောလှလှ မိန်းမတစ်ယောက်မှ မရှိဘူး”

“မရှိရင်လဲ သူ တွေအောင်ရှာမှာပဲ”

အင်ပါရီက မျက်စိမျက်နှာပျက်နှင့် ပြန်ပြောသည်။ ထို့နောက် သူ့အဖေ၏မျက်နှာပေါ်တွင် ပေါ်လာသည့် အမူအရာကို သူ သတိထားလိုက်မိပြန်သည်။

“သူ သေတာကို ဖေဖေ ကြည့်ချင်နေတာပါ။ မဟုတ်ဘူးလား။ သူဟာ သိပ်ကို နာမည်ကြီးလာနေပြီလေ”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက သူ့ကို ပြန်စိုက်ကြည့်နေသည်။

“မင်း ဘာကြောင့် ဒီလို ပြောနိုင်ရတာလဲ။ ဒက်စ်စ်ဟာ ဖေဖေသားအရင်းနဲ့ ဘာခြားလို့လဲ”

“လုပ်မနေပါနဲ့ ဖေဖေရယ်။ ဖေဖေအကြောင်း ကျွန်မ သိပါတယ်။ ကျွန်မနဲ့ သူ့ကို လက်ထပ်ပေးလိုက်တဲ့အတွက် သူ ပိုပြီး နာမည်ကြီးလာဦးမယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကို သေတွင်းထဲ ဖေဖေ တွန်းချနေတာပါ”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက သူ့စကားကို မကြားချင်ယောင်ဆောင်နေသည်။ ထို့နောက် သူ့လက်မှ လက်ပတ်နာရီကို ငုံ့ကြည့်သည်။

“ကဲ ... လာ၊ ဖေဖေတို့ အဝတ်အစားလဲချိန်တန်ပြီ။ အခမ်းအနားက သုံးနာရီ စမှာ”

“ကျွန်မတို့တိုင်းပြည်ဟာ တကယ့်ကို အရေးပါအရာရောက်တဲ့ တိုင်းပြည်ဖြစ်သွားပြီ။ ကုလသမဂ္ဂအတွက် ကျွန်မတို့တိုင်းပြည်ဟာ ဘယ်လောက် အရေးကြီးတယ်ဆိုတာကို တိုင်းသူပြည်သားတွေက မြင်ကြရတော့မယ်”

“ဖေဖေတို့တိုင်းပြည်ဟာ အရေးကြီးတာပေါ့။ နိုင်ငံတစ်ခုကို အဖွဲ့ဝင်သစ်အဖြစ် လက်ခံလိုက်တိုင်း အထွေထွေအတွင်းရေးမှူးချုပ်ကိုယ်တိုင် တက်တယ်ဆိုတာ ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲ”

“အခု လာမှာကလဲ အထွေထွေအတွင်းရေးမှူးချုပ် မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေရယ်။ သူ့လက်ထောက် လာမှာပါ”

“ဘာထူးလို့လဲ။ ဒီမှာရှိနေတဲ့ တိုင်းသူပြည်သားတွေက ဒါကို သိကြမှာမှ မဟုတ်ဘဲ”

အင်ပါရီ ထိုင်ရာမှ ထသည်။

“တစ်ခုခုတော့ ကျွန်မ သောက်လိုက်ဦးမှ။ ကျွန်မပါးစပ်တွေ ညစ်ပေနေသလိုဖြစ်နေပြီ”

“မင်း အရက်သောက်ရမယ့်အချိန် မဟုတ်သေးဘူးလေ။ သိပ်စောနေတာပေါ့။ မွန်းတောင် မတည့်သေးဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မ ရမ်မသောက်ဘူးလေ။ အမေရိကန်တွေသောက်တဲ့ မာတီနီပဲ သောက်မယ်။ အခုအချိန်ဟာ နယူးယောက်မှာဆိုရင် မွန်းလွဲ တစ်နာရီလောက် ရှိနေပြီ”

အခန်းဝဘက်သို့ သူ ပြန်လျှောက်သွားသည်ကို ခေါင်းဆောင်ကြီးက ကြည့်နေသည်။ အင်ပါရီက တံခါးမဖွင့်မီ သူက လှမ်းခေါ်သည်။

“အင်ပါရီ”

အင်ပါရီက နောက်ပြန် လှည့်ကြည့်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

ခေါင်းဆောင်ကြီးသည် ဘာမှမပြောသေးဘဲ သူ့မျက်လုံးများကို အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဖေဖေကို ယုံပါ သမီးရယ်”

ထိုစကားကို ကြားရသောအခါ သူ ဘာကိုဆိုလိုကြောင်း စဉ်းစားရင် ခေါင်းကြီးသွားမိသည်။ ထို့နောက် သူက ကိုးကွယ်ရာမရှိသည့် လေသံမျိုးဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။

“ဖေဖေကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ယုံလို့ ဖြစ်မှာလဲ ဖေဖေ။ ကျွန်မကိုယ်တောင်မှ ကျွန်မ မယုံကြည်ရဲတော့တာဘဲ”

+

စုတ်ပြတ်ပြီး ပွရောင်းရောင်းရှိသော အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားသည့် ပိန်ချည့်နေသူတစ်ဦးသည် လူများ ကြိတ်ကြိတ်တိုး သွားလာနေကြသော လမ်းများတစ်လျှောက် ရွှေ့မျောပါနေသည်။ ဘေးဘီသို့မကြည့်ဘဲ မျက်လွှာချပြီး လမ်းမပေါ်သို့သာ ကြည့်လာခဲ့သည်။ မှောင်မည်းနေသည့် အကျဉ်းထောင် တိုက်ခန်းကလေးထဲတွင် လပေါင်းများစွာ နေခဲ့ရသူဖြစ်သဖြင့် အပြင်မှ အလင်းရောင်ကို ကျင့်သားမရနိုင်ဘဲ ရှိနေသည်။ ခြေတစ်ဖက်ကလည်း ကျိုးနေသောကြောင့် အဘိုးကြီးတစ်ယောက် လမ်းလျှောက်နေသလို ဖြစ်နေသည်။ ယာဘက်လက်ကို အကျိုးအိတ်ထဲသို့ ထည့်ထားသည်။ ယာဘက်လက်မှ လက်ချောင်းကလေးများသည်လည်း ကျိုးကြေနေသဖြင့် လူမြင်မကောင်း။ သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် ကိုယ့်လက်ကိုယ် ပြန်မကြည့်ချင်လောက်အောင် အမြင်က ဆိုးနေသည်။

လူတစ်ယောက်နှင့် ရင်ဆိုင်တိုးမိသောကြောင့် သွားမရှိသော ပါးစပ်ကို ဟ၍ ပြုံးပြကာ မျက်နှာချိုသွေးပြီး တောင်းပန်လိုက်ရသေးသည်။ အစောင့်စစ်သားများက သေနတ်ဒင်နှင့် ရိုက်ထားသောကြောင့် သူ့သွားများအားလုံး ကျိုးကုန်ပြီ။ လူအုပ်ကြီး ရွှေ့လျားနေသည့်အတိုင်း အလိုက်သင့်ပင် သူလည်း လိုက်လာခဲ့သည်။

မိမိ ထောင်မှလွတ်လာပြီ။ သို့သော်လည်း သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်ရန်ပင် ခက်နေတော့သည်။ ယခုလို ထောင်မှလွတ်လာဖို့ကို မျှော်လင့်ချက် မထားခဲ့။ ယနေ့ မနက်ပိုင်းတုန်းက သူ့ကို ချုပ်နှောင်ထားရာ အချုပ်ခန်းတံခါး ဖွင့်သံကြားရသည်။ အိပ်ရာအဖြစ်

အသုံးပြုနေရသော စောင်ကလေးတစ်ထည်ပေါ်တွင် သူ လဲလျောင်းနေခိုက်ဖြစ်သည်။ ထောင်ဝါဒါဝင်လာသံကို ကြားရသဖြင့် သူ့ကိုယ်ကို ပို၍ သေးသွားအောင် ကျုံ့နေလိုက်မိသည်။ မိမိကို မည်နည်းမည်ပုံ နှိပ်စက်ကြဦးမည်နည်းဟုလည်း တွေးနေမိသည်။ ထောင်ဝါဒါက သူ့ဘေးသို့ အထုပ်ငယ်တစ်ခုကို ပစ်ချပေးသည်။

"အဲဒီထဲမှာ မင်း အဝတ်အစားတွေပါတယ်။ အဝတ်လဲ"

သူက မလှုပ်။ နောက်ထပ် ပရိယာယ်တစ်မျိုး လာပြန်ပြီဖြစ်ကြောင်းလည်း သူ သိသည်။ အစောင့်က သူ့ကို ခြေထောက်နှင့် လှမ်းကန်သည်။

"ပြောတာ ကြားတယ် မဟုတ်လား။ အဝတ်လဲ"

ဖြည်းဖြည်းချင်း လေးဖက်ထောက်ထပြီး အထုပ်ဆီသို့ သွားသည်။ သူ့ညာဘက် လက်ချောင်းကလေးများ ကျိုးကြေနေသောကြောင့် အထုပ်တွင်ချည်ထားသည့်ကြိုးကို သူ မဖြေနိုင်။ ဝါဒါက ကိုယ်ကို ကုန်လိုက်သည်။ စားသွားလက်သွားသည်ကို မြင်ရသည်။ အထုပ်ပေါ်မှ ကြိုးလည်း ထက်ပိုင်းပြတ်သွားသည်။

တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် အထုပ်ထဲမှအဝတ်အစားများကို ကြည့်နေမိသည်။ သူ့အဝတ်အစားများ မဟုတ်ချေ။ သူ့ကို ဖမ်းလာစဉ်က အဝတ်အစားအသစ်များကို သူ ဝတ်ဆင်ထားခဲ့သည်။ ယခု တွေ့နေရသော အဝတ်အစားများက ဟောင်းနွမ်းစုတ်ပြတ်ကာ အရောင်ပြယ်ပြီး ညစ်ပတ်နေကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဝါဒါကို သူ မော့ကြည့်မိပြန်သည်။

"ကဲ ... လုပ်ပါကွ။ တစ်နေ့ကုန် ငါ အချိန်ဖြုန်းနေရမှာလား"

မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန် အဝတ်များ ကောက်လဲသည်။ ပြီးသောအခါ ဝါဒါက သူ့လက်မောင်းကို ကိုင်ပြီး အခန်းပြင်သို့ တွန်းထုတ်သည်။

"အပြင်ထွက်"

တွန်းလိုက်သည့်အရှိန်ကြောင့် လဲပြိုကျတော့မလို ဖြစ်သွားသည်။ အချုပ်ခန်း၏ အပြင်ဘက်စင်္ကြံပေါ်သို့ သူ ရောက်သွားသည်။ ဝါဒါက အခန်းတံခါးသော့ကို ပြန်ခတ်နေသဖြင့် သူ ရပ်စောင့်နေသည်။ ထို့နောက် ဝါဒါ ခေါ်သည့်အတိုင်း ခက်ခဲစွာ လမ်းလျှောက်ပြီး လိုက်လာခဲ့သည်။

သူ့ကို နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းပြီး စစ်ဆေးလေ့ရှိသော အခန်းရှေ့မှဖြတ်လျှောက်လာသောအခါ ဘာကိုမှ မစဉ်းစားမိအောင် သူ့စိတ်ကို တင်းထားရသည်။ ထိုအခန်းကို ကျော်လာတော့မှ မိမိကို သူတို့ နှိပ်စက်မည်မဟုတ်ကြောင်း သူ တွေးကြည့်မိသည်။ သို့သော်လည်း မိမိကို အဆုံးစီရင်တော့မည်ဟု ထင်သည်။ အရေးမကြီးပါ။ အသတ်ခံလိုက်ရသည်က နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်း ခံရခြင်းထက်တော့ အများကြီး တော်ပေလိမ့်မည်။

အချုပ်ခန်းများကို လွန်သောအခါ ထောင်မှူးရုံးခန်းဆီသို့ ဝါဒါက သွားသည်။ အခန်းထဲသို့ သူတို့ ဝင်သွားသောအခါ ထောင်မှူးက သူတို့ကို မော့ကြည့်သည်။

"ဒီကောင် နောက်ဆုံးကောင်လား"

"ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ"

"ကောင်းတယ်။ မင်းဟာ အကျဉ်းဦးအမှတ် - ၁၀၆၁၄၊ မင်းနာမည် ဂျီစီမွန်တက်ဇ်။ ဟုတ်သလား"

ထောင်မှူးက စားပွဲပေါ်ရှိ စာရွက်တစ်ရွက်ကို ကြည့်ပြီး မေးသည်။

"မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ"

"ဒီမှာ လက်မှတ်ထိုး"

ထောင်မှူးက သူ့ဆီသို့ စာရွက်တစ်ရွက်ကို တွန်းပေးသည်။ သူက ဖောင်တိန်ကို ကောက်ကိုင်ရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော်လည်း သူ၏ ညာဘက်လက်သည် ဘာမှ အသုံးမဝင်တော့။ ထို့ကြောင့် ထောင်မှူးကို သူ လှမ်းကြည့်ပြန်သည်။

“ဘယ်လက်နဲ့ရေး။ အမှတ်အသားတစ်ခုခု လုပ်လိုက်။ ညာဘက်လက် ကောင်းနေရင်လဲ မင်း စာရေးတတ်မယ့်အကောင် မဟုတ်ပါဘူး”

ဂျီစီသည် တိတ်ဆိတ်စွာပင် ဖောင်တိန်ကို ဘယ်လက်နှင့် ကောက်ကိုင်ပြီး စာရွက်၏အောက်ခြေတွင် ကြက်ခြေခတ်လိုက်သည်။ ထောင်မှူးက ကြည့်နေသည်။ သူ ကြက်ခြေခတ်ပြီးသောအခါ ထောင်မှူးက လည်ချောင်းရှင်းပြီး စကားပြောသည်။

“ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂမှာ ကော်တီဌေးနိုင်ငံကို အဖွဲ့ဝင်နိုင်ငံအဖြစ် လက်ခံလိုက်တဲ့နေ့ကို ဂုဏ်ပြုတဲ့ အထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့ မင်း ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ နိုင်ငံရေး ရာဇဝတ်မှုတွေကို ခေါင်းဆောင်ကြီးက လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် ပေးလိုက်တယ်။ အစိုးရအပေါ်မှာ သစ္စာစောင့်သိရှိသေပါမည်လို့ မင်း ကိုယ်တိုင်က ကတိသစ္စာပြုပြီး လက်မှတ်ရေးထိုးတဲ့အတွက် မင်းကို ထောင်က လွတ်ပေးလိုက်ပြီ ဖြစ်တယ်။ အစိုးရကို ဆန့်ကျင်တဲ့ လုပ်ငန်းများကို မလုပ်ပါဘူးလို့ မင်းကိုယ်တိုင် ကတိသစ္စာကျိန်ဆိုပြီး ဖြစ်တယ်”

ထောင်မှူးက ဝါဒါကို မော့ကြည့်သည်။

“ဂိတ်ဝအထိ လိုက်ပို့ပေးလိုက်”

သူသည် ထိုနေရာမှာပင် ကြောင်အမ်းအမ်း ရပ်နေမိသည်။ ဝါဒါတစ်ယောက်က သူ့ပခုံးကို တွန်းလိုက်မှ သူ သတိရတော့သည်။ သူ့အဖြစ်ကိုလည်း သူ နားလည်လာတော့သည်။ သူ ထောင်ကလွတ်ပြီ။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

မမျှော်လင့်ဘဲ မျက်ရည်များ ကျလာသည်။ မျက်တောင်ခတ်ပြီး မျက်ရည်များကို သိမ်းလိုက်ရသည်။ ဝါဒါက သူ့ပခုံးကို တွန်းပြန်သည်။ ထိုအခါကျမှပင် သူလည်း ထိုနေရာမှခွာပြီး ဝါဒါ ခေါ်သည့်နောက်သို့ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ အဆောက်အအုံအပြင်သို့ ရောက်လာသောအခါ တောက်ပြောင်သည့်နေရောင်ကို မကြည့်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ထိုအခါကျမှ လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသည့် ဦးထုပ်ကို သတိရပြီး ခပ်မြန်မြန် ဆောင်းလိုက်ရသည်။ ထောင်ဝင်းကို ဖြတ်ပြီး ဂိတ်ဝရှိရာသို့ လျှောက်လာကြသည်။ ဝါဒါက မျှော်စင်ပေါ်သို့ မော့ကြည့်သည်။

“ဒါ ... နောက်ဆုံးပဲဗျို့။”

“တော်ပါသေးရဲ့ကွာ။ တံခါးဖွင့်ရတာက လွယ်တာ မဟုတ်ဘူး။”

မျှော်စင်ပေါ်မှ လူက ပြန်အော်သည်။ သံမဏိတံခါးကြီးသည် တဖြည်းဖြည်း အပေါ်သို့ မြောက်တက်သွားသည်။ ဂျီစီက တံခါးကြီး ပွင့်သွားသည်ကို ငေးကြည့်နေသည်။ လုံးဝ ပွင့်သွားပြီဖြစ်သော်လည်း နေရာမှ သူ မရွေ့သေး။

“ထွက်တော့”

ဝါဒါက သူ့ကို တွန်းလွှတ်သည်။ သူက ဝါဒါကို လှည့်ကြည့်သည်။ အစောင့်က ရယ်သည်။ ထိုနောက် မျှော်စင်ပေါ်သို့ လှမ်းအော်ပြောသည်။

“သူ မသွားချင်ဘူးဗျ။ ကျွန်တော်တို့ကို သူ သဘောကျနေတယ်”

မျှော်စင်ပေါ်မှ လူကလည်း ရယ်သည်။ ဝါဒါက ဂျီစီ၏ပခုံးကို တွန်းလိုက်ပြန်သည်။

“ကဲ ... ထွက်ပါကွ။ တစ်နေကုန် ငါ အချိန်ဖြုန်းမနေနိုင်ဘူး”

ဂျီစီသည် ထောင်ဝင်းအပြင်သို့ ရောက်လာသည်။ ထိုနေရာမှာရပ်ပြီး ဂိတ်ဝကို ပြန်ကြည့်နေမိပြန်သည်။ ကြီးမားသော တံခါးကြီးက တဖြည်းဖြည်း ပြန်ကျသွားသည်။

“ဟေ့ကောင် ... သွားတော့လေ”

ဝါဒါက ကာဘိုင်သေနတ်နှင့် လှမ်းချိန်ပြီး အော်သည်။ ထိုအခါကျမှပင် တစ်ဖက်သို့လှည့်ကာ ပြေးလေတော့သည်။ သူ့နောက်ကျောမှ ကျည်ဆန်များ လိုက်လာလိမ့်မည်ဟု သူ ထင်သည်။ ဂိတ်ဝတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ထောင်ဝါဒါများက ဝိုင်းရယ်ကြသည်။ ရယ်သံများကို မကြားရလောက်သည့်နေရာသို့ ရောက်တော့မှပင် အပြေးရပ်တော့သည်။ အမောလည်း ဆို့နေပြီ။ ထို့ကြောင့် အဆောက်အအုံတစ်ခု၏ အရိပ်အောက်သို့ ဝင်ခဲ့သည်။ အေးစက်နေသည့် အုတ်နံရံကိုမိုပြီး ရပ်နေမိသည်။ နှလုံးသားက တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေရာ နားနှင့်ဆတ်ဆတ် ကြားနေရသည်။ ထိုနေရာမှာပင် မျက်စိမှိတ်ပြီး နားနေမိသည်။ အမောပြေတော့မှ ထိုင်ရာမှထပြီး လမ်းမပေါ်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

တစ်မြို့လုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ နေရာတကာတွင် အလံများ တလူလူလွင့်ထားသည်ကိုလည်း မြင်ရသည်။ ကော်တီဝွေးအလံနှင့် ကုလသမဂ္ဂအလံများကို ယဉ်တွဲလွင့်ထူထားသည်။ အဆောက်အအုံတို့၏ ပြတင်းပေါက်များမှာလည်း ခေါင်းဆောင်ကြီး၏ ဓာတ်ပုံများကို ချိတ်ဆွဲထားကြသည်။ သူ ဝတ်နေကျ ယူနီဖောင်းကိုဝတ်ပြီး ပြုံးနေသည့် ဓာတ်ပုံ ဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း ဂျီစီက စိတ်မဝင်စားနိုင်။ လူအုပ်ကြီးက ရွေ့ပျောနေသောကြောင့် သူလည်း ရောပါသွားသည်။ ခဏကြာတော့ ခေါင်းဆောင်ကြီး၏အိမ်တော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ ကွင်းကျယ်ကြီးထဲသို့ ရောက်လာကြသည်။

ပရိသတ်ကြီးက အော်ဟစ်ဆူညံနေသည်။ သူလည်း ပရိသတ်နှင့်အတူ ရပ်လိုက်သည်။ လူတွေကျပ်နေသောကြောင့် နေရာရွေ့၍မရ။ စင်မြင့်ကြီးပေါ်သို့ မော့ကြည့်မိသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ အလိုလို နာလာသည်။ မုန်းတီးစက်ဆုပ်သည့်စိတ်သည် ပွင့်အံ ထွက်ကျတော့မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ စင်မြင့်ပေါ်တွင်ရှိနေသူများကား သူ့အဖို့ ကမ္ဘာကျေသော်လည်း ဥဒါန်းမကျေနိုင်တော့မည့်သူများ ဖြစ်လေသည်။

ခေါင်းဆောင်ကြီး၏ရင်ဘတ်ပေါ်မှ တံဆိပ်များသည် နေရောင်တွင် တဖိတ်ဖိတ် လက်နေကြသည်။ သူ့သမီး၏ ရွှေရောင်ဆံပင်များကလည်း ဝင်းမှည့်နေကြသည်။ သူတို့ဘေးတွင်ရပ်နေသူတစ်ဦးကိုမူ သူ မသိ။ နီဂရီးလူမျိုး ဖြစ်သည်။ သူ ဝတ်ဆင်ထားသည့် အဝတ်အစားများကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် နိုင်ငံခြားသား ဖြစ်ပုံရသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးရာထူး ယူနီဖောင်းကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ထိုယူနီဖောင်းနှင့် မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်နေပုံကိုလည်း သတိထားလိုက်မိသည်။

အခွင့်အရေး ရမည်ဆိုလျှင် သူတို့ကို သတ်ရမည်ဟု သူ စဉ်းစားနေမိသည်။ ယခုနေ့များ သေနတ်ရှိမည်ဆိုလျှင် ... ၊ သို့သော်လည်း ဘာတတ်နိုင်မည်နည်း။ သူ့လက်များသည် ဖောင်တိန်တစ်ချောင်းကိုပင် မကိုင်နိုင်တော့လေရာ သေနတ်ဆိုလျှင်လည်း မောင်းကို မည်သို့ ဆွဲနိုင်တော့မည်နည်း။

ဂျီစီသည် နောက်သို့ပြန်လှည့်ပြီး လူအုပ်ထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ တစ်နေ့တွင်တော့ သူတို့ကို သတ်ရမည်။ ဘယ်ဘက်လက်ကို လေ့ကျင့်ရမည်။ ဘယ်လက်နှင့် စာရေးနိုင်အောင် ကြိုးစားရမည်။ ဘယ်လက်နှင့် သေနတ်ပစ်နိုင်အောင် ကြိုးစားရမည်။ သို့သော်လည်း လောလောဆယ်တွင် မိမိအရပ်ဖြစ်သည့် တောင်တန်းဒေသသို့ ပြန်ရမည်။ ခွန်အား ပြန်လည် ပြည့်ဖြိုးလာအောင် အနားယူပြီး အားမွေးရမည်။ တောင်တန်းဒေသတွင် မိမိမိတ်ဆွေများနှင့် မိမိကို သနားကြင်နာသူများကို တွေ့ရမည်။

ထိုသို့ စဉ်းစားမိသည့်အချိန်မှာပင် အတွေးတစ်ခု ဝင်လာပြန်သည်။ သူတို့အပေါ်တွင် မိမိ သစ္စာဖောက်ခဲ့သည့်အကြောင်းကို ယခုလောက်ဆိုလျှင် သူတို့ သိနေကြတော့မည်။ မိမိ၏ လက်ချောင်းကလေးများကို သံဘီးထဲသို့ထည့်ပြီး ခြေပစ်သည့်အချိန်တွင် သူတို့အမည်များကို မိမိထုတ်ဖော် အစစ်ခံခဲ့ရသည်။ နာကျင်လွန်းသည့်ဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့သည့်အဆုံးတွင် ပိတ်ထားသော သူ့ပါးစပ်လည်း ပွင့်ခဲ့ရလေတော့သည်။

သူသည် တစ်နေရာမှာရပ်ပြီး အဆောက်အအုံတစ်ခု၏နံရံကို မှီနေမိပြန်သည်။ ခဏကြာတော့ သူ့စိတ်ကို သူ ပြန်ထိန်းလာနိုင်ပြန်သည်။ မိမိသစ္စာဖောက်ခဲ့သည့်အကြောင်းကို သူတို့ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ သိနိုင်ကြတော့မည်မဟုတ်ဟု တွေးမိသည်။ ယခုလောက်ဆိုလျှင် သူတို့အားလုံး အသတ်ခံကြရပြီး ဖြစ်မည်။ အသတ်မခံရသေးလျှင်လည်း တောင်ထဲမှ ထွက်လာနိုင်တော့မည် မဟုတ်။

ဖြည်းဖြည်းချင်း သူ ဆက်လျှောက်လာသည်။ သူ စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။ သူတို့အားလုံး သေဆုံးကုန်ခြင်းကလည်း ခပ်ကောင်းကောင်းပင် ဖြစ်သည်။ သို့မှသာ မိမိအဖြစ်ကို မည်သူမျှ မသိနိုင်ဘဲ ရှိမည်။ နောက်ထပ် အခွင့်အရေးတစ်ခုကို ထပ်ရနိုင်သေးသည်။ နောက်တစ်ကြိမ် ရမည့်အခွင့်အရေးကိုမူ အောင်မြင်အောင် အသုံးပြုရပေတော့မည်။

*

တော့ထွက်ပိုင်း(ပြီး)